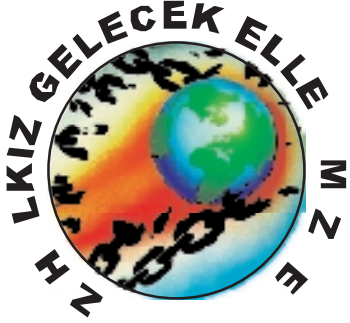

TKP/ML 7. KONFERANSINI YAPTI

Partimiz TKP/ML uzun bir aradan sonra **7. Konferansını** gerçekleştirerek üzerindeki tüm baskı ve yok etme çabalarına meydan okudu. Partimiz hiçbir gücün kedisini devrim mücadelesinden alı koyamayacağını başarıyla yerine getirdiği **7. Konferansı** ile bir kez daha gösterdi. Partimiz TKP/ML **7. Konferansı** ile kendine yönelen yok etme girişimlerine “halkın kurtuluşu için sonuna kadar mücadele” sözünü yineleyerek yanıt vermiştir. *Devamı sayfa 3*

DEVİRİM YOLUNDA **işçi-köylü**

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-23 41 * Yıl:2 * 6-19 Aralık 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Anti-emperyalist mücadeleyi

Halk Savaşı ile yükseltelim!

ABD saldırıya hazırlanıyor

ABD emperyalizmi Ortadoğu petrolü için Saddam'ı bahane ederek artırdığı saldırganlık tehditlerini yükseltiyor.

Türkiye saldırıda hazır kıta

Bu hafta içinde Türkiye'ye gelen ABD Savunma Bakan yardımcısı Paul Wolfowitz ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman'ın ziyareti Türkiye'nin Irak saldırısında konumlanması için atılan adımlardır.

Anti-emperyalist mücadele hattını örelim

Bugün bizden uzak gibi görünse de tüm emekçileri derinden et-

kileyecek bu savaş emperyalizmin çıkarınadır. Bu noktada tüm bunlara karşı durmak aynı zamanda geleceğimizi sahiplenmek

olacaktır. Bu da bulunduğumuz coğrafyada anti-emperyalist mücadele ağının örülmesi ile mümkün olacaktır. *Sayfa 32*

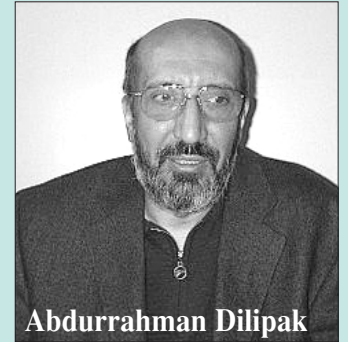
Şan olsun

Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarına

Çin ve Hindistan gibi iki büyük ülkenin arasında sıkışmış durumda olan Nepal halkı Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber edinen NKP(Maoist) önderliğinde yürüttüğü halk savaşı ile iktidara emin adımlarla ilerlemeye devam ediyor.

Sayfa 16-17-18-19

Amerika'yı hiç kimsenin kurtarma şansı yok

Abdurrahman Dilipak

Irak'ı üçe bölmeyi düşünüyorlar. Bunlardan bir tanesi Kürdistan olacak. Bu gerçek bir Kürdistan değil.

Sayfa 20-21

Süleyman Yeter davasında ödül gibi ceza

Sürekli ertelenen Süleyman Yeter davasında karar 2 Aralık'ta açıklandı. Haklarında dava açılan 9 polisten 4'ünün cezası “bir daha suç işlemeyeceklerine kanaat getirilerek” ertelendi. Oysaki Süleyman Yeter'i gözaltında katlettikleri ispatlanan bu katillerin aynı suçu bir daha işlemeyeceklerinin bir garantisi olmaz.

Sayfa 30

İşçi-köylü'den

EMPERYALİZME VE FAŞİZME
KARŞI ÖRGÜTLENELİM

Sayfa 30

Tuzla'da köle pazarı dağıtılacak

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi 29 Kasım 2002 tarihinde hem işçilere yönelik hak gasplarına dikkat çekmek hem de ABD saldırganlığını bir basın açıklaması yaparak protesto etmek amacı ile biraraya geldi. *Sayfa 9*

19 ARALIK VAHŞETİNİ UNUTMA, F-TİPİ İZOLASYONA KARŞI ÇIK!

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriyl/çağrıyı konunun güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınlıyoruz

Faşist diktatörlük, 19 Aralık 2000'de Türkiye tarihinin en vahşi katliamlarından birini gerçekleştirdi. O gün ülke çapında 20 zindanda aynı anda uygulanan saldırı ve vahşetle 28 tutsak vahşice katledildi. Yüzlerce tutsak yaralandı. Bu vahşet, bütün dünyanın gözleri önünde gerçekleştirildi. Ve adına da "hayata dönüş operasyonu" dediler. Alçakça yalan söylediler. Ne var ki, zindanlarda yükselen büyük tarihsel direnişi kıramadıkları gibi, gerçekleri de gizleyemediler. Bugün de suçluluk telaşıyla hareket ediyorlar. Ama boşuna! Daha ilk günde kaybettiler! Kazanan biz olduk ve biz olacağız.

Devrimci ve komünist tutsaklar, 19 Aralık vahşeti karşısında kahramanca direndiler. Bir onur abidesi olarak dünya devrim tarihinde altın harflerle yerlerini aldılar. Zindanlarda ölüme meydan okuyanların haykırıları susturulamadı. Dayatılan teslimiyet ve onursuzluk karşısında ölüm küçüldükçe faşist diktatörlük daha da küstahlaştı. Bu

gün de çaresizliğini gizleyemiyor. Ve tam 2 yıldır süren bu büyük kavgada, tutsaklar ölüm orucu ve değişik eylem biçimleriyle direnme mevzisinde ısrarı sürdürerek halklarımıza ve dünya devrimcilerine, ilerici insanlığa güç ve moral kaynağı olmaya devam ediyorlar. Devrimci tutsaklar, F-Tipi tecrit saldırısına karşı 2 yıldır kesintisiz sürdürdükleri bu kavgada bugüne kadar 99 şehit, yüzlerce sakat vererek, bundan sonra da yürünecek yolu gösterdiler.

F-Tipi vahşetiyle tutsaklara yaşamı dayanılmaz kılan ve bütün ülkeyi F-tipi zindana çevirmek isteyen faşist diktatörlük, yeni hükümet değişikliğinden de güç alarak, ABD emperyalistlerinin hizmetinde, Irak'a karşı savaşa hazırlanmakta, bu vesile ile F-tipi sorununu ve 2 yıldır kesintisiz süre gelen büyük zindan direnişini unutturmaya çalışmaktadır. AKP hükümeti bir savaş hükümeti olarak kurulmuş bulunuyor. Halklarımızın bu emperyalist savaşta hiç bir çı-

karı yoktur. Emperyalist savaş her zaman ve her yerde halklar için daha büyük bir yıkım, yoksulluk ve katliam demektir. Emperyalizmin doğasında bu vardır. Faşist diktatörlük emperyalist savaş koşullarında F-Tipi tecrit terörünü unutturmaya ve süre gelen direnişi halklarımızdan ve dünya halklarından gizlemeye çalışmaktadır.

İşçiler, Emekçiler, Gençler, Devrimciler;

F-Tipi zindan yaşamına ve izolasyon saldırısına karşı mücadele ile emperyalist savaşa karşı mücadele görevleri bugün her zamankinden daha çok iç içe geçmiş durumdadır. F-Tipi tecrit terörünü ve bölgemizin emperyalist çıkarlar için bir kan gölüne çevrilmesine karşı sesimizi yükseltelim. Zindan direnişini sahiplenerek, şehitlerimizin devrimci çağrularına yanıt olalım. 3. Yılına girerken kesintisiz süren bu direnişi sahiplenmek ve yükseltmek öneminden hiçbir şey yitirmiş değildir. Hücre hücre

kavgayı örenler, çaresizliği ve suskunluğu aşmanın, kavgayı yükseltmenin yolunu göstermeye devam ediyorlar.

Bütün işçi ve emekçileri "19 Aralık Vahşetini Unutma, F-Tipi İzolasyona Karşı Çık" yürüyüşüne katılmaya, 19 Aralık katliamını lanetleyerek, zindan direnişini desteklemeye ve emperyalist savaşa karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

**F-Tipi Tecrit Terörüne Hayır!
ABD Ortadoğu'dan Elini Çek!
Kahrolsun Emperyalist Savaş!**

Tarih:

**21 Aralık 2002 (Cumartesi)
Saat: 14.00**

**Yer: Helvetia Platz/Zürich
Düzenleyenler:
TKEP/L, MLKP, TİKB,
TKP/ML, DHKC, TKP(ML)**

Saklanmaya çalışılan bir meşale
İBRAHİM KAYPAKAYA
ÇIKIYOR

Rıdvan Zorlu
Nihat Behram
Ali Toyran
Hasan Kıyafet
Temel Demirel
Mehri Belli
Muzaffer Oruçoğlu
Şükran Sencer
Oral Çalışlar
Nurgül Oral

Umut Yayıncılık

UMUT 30 YAŞINDA

ÇIKIYOR

**PARTİ VE DEVRİM
ŞEHİTLERİ ALBÜMÜ**

1972-2002

PARTİZAN

Umut Yayıncılık

KÖNSÖMÖL VAZILARI
ÇIKIYOR

SARSAK BİR DAVAYA ADADIK! BİZ KENDİMİZİ DÜNYAYI TEMELLERİNDEN

Umut Yayıncılık

ZAFERE HALAY

C. Tayyar Bektaş

ÇIKTI

DERLEME

Kardeles Yayıncılık

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

BAŞTA TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI OLMAK ÜZERE TÜRK VE KÜRT ULUSUNDAN, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜM EZİLENLERE

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye konunun güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınlıyoruz

Partimiz TKP/ML uzun bir aradan sonra **7. Konferansı** gerçekleştirecek üzerindeki tüm baskı ve yok etme çabalarına meydan okudu. Partimiz hiçbir gücün kedisini devrim mücadelesinden alı koyamaya çağını başarıyla yerine getirdiği **7. Konferansı** ile bir kez daha gösterdi. Partimiz TKP/ML **7. Konferansı** ile kendine yönelen yok etme girişimlerine **“halkın kurtuluşu için sonuna kadar mücadele”** sözünü yineleyerek **yanıt** vermiştir.

Partimiz TKP/ML devrim iddiasını, tüm aşağılık ve yalandan ibaret aldatmacalara karşı ısrarla ve tüm samimiyetiyle devam ettirmektedir. Halkın, kurtuluş **gereksinimi** olduğu sürece kurtuluş **mücadelesi** de olacaktır. İşte bu mücadelenin rehberi olmak üzere Partimiz TKP/ML koruduğu mevzileriyle bugün, **7. Konferansı** yapmış olarak savaşmaya, güçlenmeye devam ediyor.

Partimiz TKP/ML komprador büyük burjuvazinin, bir avuç büyük bürokratin, köylülere aç bırakan bir avuç büyük toprak ağasının egemenliğine karşı savaşmakta ısrarlıdır. Partimiz demokratik halk iktidarı için bu faşist devletin tüm aygıtlarını **parçalamaya** kararlıdır. Partimiz bunun ancak ve ancak halk ile, örgütlü ve silahlanmış bir halk ile gerçekleştirebileceğinin bilindedir. Çünkü kurtulması gereken ve kurtulacak olan halktır.

Kendini yenilmez ilan eden emperyalizm uşağı faşist Türk devletine ve her türden gericiğe karşı Partimiz TKP/ML Halk Savaşı karşısında hiçbir gücün duramayacağını bir kez daha ilan eder.

Halkımız,

Faşizm ve emperyalizm her türden iş birliği ile en ağır saldırıları gerçekleştirmektedir. Onların elinden çekilen sefalet geçici değil sürekli. Yaşamak için sürekli sömürüye ihtiyaç duyanların, sömürü dışında yaşama imkanları olmayanların sömürüden vazgeçmeleri olası değildir. Ağzı salyalı kudurmuş köpeklerin saldırılardan vazgeçmesini beklemek **tam** bir yanılgıdır. Partimiz bunu her daim belirtti. Şimdi de tekrarlıyoruz.

Sizleri yönetenlere bakın! İçlerinde sizlerden biri var mı? Hayır. Onlar bir avuç zengin ve emperyalist devletin uşaklarıdır. Onlardan sadece şu beklenir: **Halkı aldatmak** ve **efendilerine kulluk**... Bugüne kadar da hep bunu yapmadılar mı? Bugüne kadar da hep bunu yaptılar, yapmaya da devam edecekler.

İşçiler, emekçiler

Bugün düne nazaran daha da açsınız. Daha perişan haldesiniz. Neden? Neden bir avuç büyük patron ve ağanın hem sömürüsüne ve hem de zulmüne karşı duramıyorsunuz? Çünkü örgütlü **değilsiniz**. Çünkü sizleri parçalayıp güç olmanızı engelliyorlar, bir arada olmanızı istemiyorlar. Devrim için bir şeyler yapmanızı istemiyorlar. Faşist devlet iktidarı bunun için her şeyi yapmaktadır. Ordusu, mahkemesi, polisi ile yaptığı baskı yetmiyor, buna aşağılık burjuva basını da ekliyorlar. Beyinleri bulamaca çevirip yönetiyorlar.

Türkiye halkı sürekli olarak **boş** vaatlerin esiri yapılmaktadır. Türkiye “Cumhuriyeti”nin kuruluşundan bu yana, onca vaade rağmen şimdi ne köylü daha iyi imkanlara sahiptir ne memur ne de küçük sanayici. Bugün yine “her şeyin iyi olacağı” vadiyle bekletilmektesiniz. Dün de bekletildiniz. Üstelik emperyalistlerin zavallı uşakları bu boş beklentiye bir de emperyalist Avrupa Birliği’ne üyelik yalanını eklediler! Ne Avrupa Birliği sağlam bir birliktir ne de Türkiye’nin bu birliğe eşit statüde üye alınması söz konusudur. Efendi uşağına aynı masada yer **vermemiştir** bugüne kadar. Amerika rüyası kaç yıl beklemenize neden oldu?! Yıllardır süren Avrupa rüyası kaç yıldır beklemenize neden oluyor?! Gelecek umudunu artık karanlıklara bırakınca geriye ne kalıyor? Kocaman bir hiç! Bugün “Avrupa Birliği”ne girerek demokratikleşeceğimiz” biçimine dönüşmüş olan “muasır medeniyetler seviyesine yükselme” demagojisinin foyası çoktan açığa çıktı. İşte NATO içindeyiz! İşte ABD’nin stratejik ortağıyız! İşte gümrük anlaşması yaptık! İşte IMF’nin tam kontrolüne izin veriyoruz! Vs. Sonuç nedir? Daha çok sömürü ve daha fazla yoksulluk!.. **Sonuç bu!**

Uşakların egemenliğinde ekonomik durumun, sosyal yaşamın gelecekte iyi olmasını sağlayacak **hiçbir** şey yok: Yeni bir iktidar oluşmayacak! Bugün hangi sınıflar yönetiyorsa yarın yine onlar yönetecek! Yeni bir ekonomik model çıkmayacak! Efendileri ne istiyorsa uşakları onu uygulayacaklar! Yeni bir dünya oluşmayacak! Bugün sömürü ve talan üzerine kurulu olan dünya bunların elinde yine aynı şartlarla yönetilecek!

İktidar bunların elinde olduğu sürece ezilenler için gelecek karanlıktır.

Sonuçları bilinen, artık belli olan boş vaatlerin sağladığı tek şey

güçsüz bir halktır, halkın bitap düşmesidir. Başardıkları şey hakkını arayamayan, yoksullaşan, işsizlik dalgasında boğulan bir halk yaratmaktadır.

Buna “**yeter**” demek **mümkündür**. İşçilerin ve köylülerin birliği ile bu sömürü düzenine meydan okumak **mümkündür**. Bir araya gelerek ekonomik-sosyal haklar için mücadele etmek **mümkündür**. Bunu, tüm dünyada gelişmekte olan anti-emperyalist halk hareketleriyle birleştirmek **mümkündür**. Bir avuç büyük sermayedarın, bir avuç toprak ağasının, bir avuç büyük devlet bürokratinin iktidarına karşı örgütlenerek doğruların egemen olduğu, ezilenlerin çıkarına uygun bir dünya yaratmak **mümkündür**. Mümkün olmayacak tek şey, bugünün efendilerinin **halklara rağmen** saltanat sürdürmeleridir! Halklar bunu istemezlerse onlar saltanat sürdüremezler. Onları besleyen halktır. Onların gücü halkın **örgütsüzlüğüdür**. Bu olmaksızın onlar bir avuç böcekten daha güçlü olamazlar.

Ezilenler yaşadıkları gibi yaşamak istemiyorlar. Dünya devrimci dalgalarla sarsılacak. Bunun devrimci bir isyana dönüşmemesi için hiçbir sebep yok. Bu isyanın başarılı olmasının önündeki **tek** engel halkın örgütsüzlüğüdür. Halk örgütlenmelidir! Kendi çıkarları için örgütlenmelidir. Ona yön gösterilmelidir. Partimiz bu ihtiyacın yakıcı olduğunu görmekte ve bunun için hazırlanmaktadır. Partimiz bu mücadelenin başarısı için savaşını çelikleştirme arzusunda. Partimiz halkın örgütlenmesi önündeki engellerin kaldırılması için mücadele etmek isteyenlerden, cüretkar olmalarını **istemektedir**. Beklemeyle ilerleme olmaz. Halkın sefil yaşamından çıkacak devrimci iradeye inanç olmazsa gelişme olmaz. Adım atılmalıdır. Bu adımlar **gelişmeye** mukteldir.

Emekçi kadınlar, erkekler!
Dünyanın yaşanılmaz kılındığı

bu süreçte geleceğe ne bırakıyorsunuz? Sefaletten ve boyun eğmişlikten başka ne?! Yılların emeği ile elinize geçen ne? Ne kazandınız? Hiçbir şey! Bunun önüne geçmenin tek yolu örgütlenmektir. Fabrikada, tarlada, mahallede nerede iseniz ve nerede çalışıyorsanız orada örgütlenin. İhtiyacınız olan ve sizin olan her şeyi isteyin. Almak için mücadele edin ve bunun için örgütlenin. Sorunlarınızı birleştirip mücadelenizi **tekleştirmek** için; sorunlarınızı **çözmek** için örgütlenin.

Gençler!

Hiçbir gücün sizin yerinize geleceği belirlemeye hakkı yoktur. Gelecek sadece sizin kurtuluşunuzla aydınlanacaktır. Buna karar verecek olan sizlersiniz. Buna karar vermek için ve bunu başarmak için örgütlenin! Geleceğinizi uşaklara, para ile kirlenmişlere, ırkçılara ve aşağılık satılmışlara bırakmayın. Gelecek herkesten çok sizindir. Ona sahip çıkın.

Faşist Kemalist eğitimle geleceği karartılan öğrenciler!

Eğitim kurumlarının nitelik olarak her geçen gün bozulduğu ve bilimsel, halk gençliğine açık eğitimin YÖK aracılığıyla tamamen baltalandığı bu süreçte aydınlanmak, halkı aydınlatmak ve bilime yönelmek çok daha büyük bir görevdir. Geleceği karartılan öğrenciler! Bilmelisiniz ki halka dayanmayan, halkın bilinçlenmesini içermeyen hiçbir eğitim sistemi bilimsel olma niteliği kazanamaz. Hiçbir eğitim sınıfı savaşımından kopuk değildir ve öyle de ele alınmaz. Şu anda ve devrim olmadıkça da gördüğünüz eğitim burjuvazinin hizmetindedir. Ancak onların hizmetinde olmayı kabul ederseniz “iyi” bir eğitim görebilirsiniz ve geleceğinizi “garanti” altına almış olur! Geleceğinizi böyle “iyi” eğitimlere, böyle “garantili” yaşamlara satmayın. Bilimsel olan devrim yapmaktır. Bilimsel olan Marksizm-Leninizm-Maoizm’dir. Bilim için

savaşmak devrim için savaşmaktır. Ezilen, geleceği gaspedilmiş Kürt Ulusu!

Partimiz “**Ulusların Kendi Kadelerini Tayin Etme Hakkı**”nın sonuna kadar ve her türden ihanete rağmen Kürt ulusunun gaspedilemez hakkı olduğunu ilan eder. Kürt ulusu bu hakkı **kullanmalıdır** ve **kullanacaktır**. Hiç kimse ulus adına bu hakkı ortadan kaldıramaz. Kürt ulusu demokratik talepler uğruna mücadelesinde yalnız kalmamalıdır ve kalmayacaktır. Partimiz bu taleplerin devrimin birer parçası olduğunu bir kez daha ve kesinlikle ilan eder. Partimiz bu talepler uğruna yürütülecek mücadelenin yükseltilmesini görevi olarak kabul eder. Kürt ulusu gerçek kurtuluş sürecinin bu taleplerin ilerisinde olduğunu; kurtuluşun Türk, Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının ve köylülüğün kurtuluş mücadelesinde **olduğunu** artık görmelidir. Ezilen Kürt ulusunun demokratik hakları tamamen ve kesin olarak Demokratik Halk Devrimi ile kazanılmış olacaktır. Bunun kavgası olmadan gerçek kazanımlar mümkün değildir. Aldatılmaya **son** verilmelidir. Kürt işçi ve emekçileri kendi kurtuluşlarının milliyetçi çizgide değil proletarya rehberliğinde ve kendi ellerinde olduğunu görmelidir.

Emperyalizm tüm dünyaya egemendir ve emperyalizm ölmek üzere olan, can çekişen kapitalizmdir! Ortada bir ceset var. Ceset ortada kaldıkça daha çok kokuyor ve yaşamı daha çok zehirliyor. Cesedi kaldırmak işçilerin muzaffer savaşını gerektiriyor. Bu savaşımın önderliğini yapan Partimiz TKP/ML 7. Konferansında kendisi ile yeniden hesaplaştı. Ve 7. Konferansında geleceği halkın lehine yaratmak için Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle, Halk Savaşı stratejisi ile örgütlenerek savaş geliştirme sözünü yinelemiştir. İşçi ve emekçi tüm halka duyurumuzdur.

**YAŞASIN TKP/ML’NİN 7. KONFERANSI!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ
YAŞASIN HALK SAVAŞI**

**KAHROLSUN EMPERYALİZM VE EMPERYALİST SAVAŞLAR
KAHROLSUN FAŞİZM, ŞOVENİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO, TMLGB**

TKP/ML MK

ZİNDANLARDAKİ TUTSAK YOLDAŞLARA

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye konunun güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınıyoruz

Partimiz uzun bir aradan sonra 7. konferansını da gerçekleştirdi. Birikmiş sorunların yoğunluğu sürecin karmaşıklığı ve zorluğuna rağmen konferans tarihinin başlamasıyla birlikte parti bir tartışma sürecine sokuldu. 7 yıllık faaliyet sürecimizin başarı ve başarısızlıklarına yanıtlar aranılmaya çalışıldı. Belli eksiklikler içerse de konferansımızın bu tartışma sürecinde devrimci sonuçlar çıkardığını ve ileriye dönük, gücümüze uygun somut görev ve hedefler noktasında belli bir netlik sağladığı inancını taşıyoruz. Elbette ki objektif kararları uygulayacak kolektif iradenin harekete geçirilişinde, gücünde düğümlendiğinin bilincindeyiz ve tüm yoldaşlarımızın her kararı bu kolektif bilinç ve sorumlulukla anlamaya uygulamaya çalışacağına inanıyoruz.

Yoldaşlar

Emperyalizmin ve uşakla-

rının başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere, Kürt ulusuna, devrimci ve komünistlere karşı başlattığı topyekun saldırının bir ayağını oluşturan tecrit terörüne karşı zindanlarda sürdürdüğünüz direniş, farklı mücadele taktikleriyle devam ediyor. Saldırının kapsamı ve düşmanın bu saldırıyla amaçladığı hedefleri de hesaba kattığımızda zindanlar cephesinde hala bizi büyük muharebelerin belirlediğini ileriye atacığımız her adımın bedelinin çok ağır olacağı gerçeğini görmekteyiz.

Bu gerçeği görmek demek bugüne kadar zindanlarda ödediğiniz ağır bedellerin, şehitlerin, gazilerin sorumluluğunu taşımaktır. Bize bıraktıkları direniş geleneğinin tarihsel sorumluluğunu bir an olsun unutmamaktır. Hiç şüphesiz ki her yoldaşımızın bu konudaki duyarlılığını biliyoruz. Ve tabii ki bu duyarlılığın mihenk taşı da parti ve devrim

bilincidir. Bu olmadan hiçbir şey olamaz. Dahası, tüm bu zor koşullara rağmen partiye halka ve dostlarımıza karşı olan devrimci sorumluluklarını yerine getirmek bizim için vazgeçilmez bir görev ve aynı zamanda varlık gerekçemiz olmalıdır. Dün olduğu gibi bundan sonra da siyasal kimliğine yönelik yapılacak her militarist saldırı karşısında direniş sloganlarını görmelidir. Tecrit terörünü kırmanın yolu bu duruş ve yürüyüşten geçer.

Bu yürüyüş uzun bir yürüyüşür. Bu yürüyüş bağrında irili ufaklı onlarca çatışmayı barındırıyor. Bu yürüyüşte, tıpkı bugün olduğu gibi yenilgiler de alabiliriz. Ama edineceğimiz tecrübe ve deneyler ışığında zindanlarda yükselen direniş sesine sokaklarda da ses katmaktır. Ve bunu mutlaka başaracağız. Buna inanıyoruz. Bu inancımız boş bir inanç değildir. Bu inancı tarihsel haklılığımızdan alıyoruz.

Bu inancı bugüne kadar hapis-hanelerde yarattığımız mücadelemizden alıyoruz. Bu inancı hapis-hanelerde devrimci dostlarımızla yarattığımız kavga dostluğunda aynı siperde dövüşmenin tarihsel onuru ve sorumluluğundan alıyoruz.

Yoldaşlar

Konferansımız Ölüm Orucu direnişini bütün yönleriyle değerlendirdi. Ve konferansımız devrim ve sosyalizme karşı güvensizliklerin geliştiği, bencillik ve bireyciliğin dünyada ve coğrafyamızda önemli oranda kutsandığı böylesi tarihi bir dönemde, devrimci ve komünist tutsakların ortaya koydukları bu can bedeli direniş "ideolojiler öldü" diyen emperyalistler ve uşaklarına karşı kazanılan bir ideolojik zafer olduğu gerçeğinin altını çizdi. Ancak tecrit terörünü kırmada istenilen başarının sağlanmadığı ve sürecin bir yenilgiyle sonuçlandığına dair de gereken vurgu yapıldı.

Söz konusu kararda ifade edildiği gibi devrimci ve komünist tutsakların direniş boyunca yarattıkları tüm kahramanlıklara rağmen tecridi kırma hedefinde başarılı olamadılar. Ama bu başarısızlık bir teslimiyet sürecine evrilmedi. Bilakis bu başarısızlık baştan itibaren direnişin taşıdığı o güçlü direniş öğelerini bağrında korumaya devam ediyor. Tüm dezavantajlara rağmen yılmak değil direniş türküsü zindanlarda söylenmeye devam ediliyor. Ve yüreklerde, beyinlerde bu muharebe kaybedilmedi ve yine inanıyoruz ki tecrit terörü dışarıda ve içeride birleşik bir tarzda yaratılacak daha güçlü zafer yürüyüşlerinin parıltıları arasında yok olup gidecektir.

Konferansımız bu güven ve inançla siz yoldaşlarımızı yoldaşlık sıcaklığıyla selamlıyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

TUTSAK AİLELERİNE VE F TİPİ HÜCRELERE KARŞI MÜCADELE EDEN AYDINLARA VE KİTLE ÖRGÜTLERİNE

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye konunun güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınıyoruz

Ülkemiz hapis-hanelerindeki katliamlar, özellikle de F tipine geçiş için yapılan 19 Aralık 2000 katliamı hala hafızalarda canlılığını koruyor. Bunun ilk öğrettiği şey gelecekte ve uzun süre hapis-hanelerin ülkedeki en önemli gündemlerden biri olma özelliğini koruyacağıdır. Hapis-hanelerdeki karşı devrimci şiddet politikası sürdürüldüğü ve buna karşı bugün de çeşitli biçimlerde kaçınılmaz olarak sürdürülen direniş oldukça hapis-haneler önemli gündemlerden biri olma özelliğini koruyacaktır.

Bugün, 19 Aralık katliamı sadece katliam ve ona karşı direniş yönüyle değil, katliamla geçilen F tipi hapis-hane sistemiyle güncelliğini koruyor. Bu sistemle politik tutsaklar, örgütlenmeleri, birliktelikleri ortadan kaldırılarak tecritle, izolasyonla boyun eğdirilip, tredmanla teslim alınmak isteniyor. F tipi sisteminin özü budur. Bu sistem sürdürüldüğü buna karşı devrimci tutsakların direniş zorunlu, haklı, meşru ve kaçınılmaz olarak sürecektir. İçeride ve dışarıda direniş çe-

şitli biçimlerle sürmektedir ve sürecektir. Bu, demokrasi mücadelesinin de önemli bir parçasıdır. Mevcut sistem sürdürüldüğü herkes oraya sokulmaya adaydır. Bu da karşı çıkışı-tepkiyi süreklileştirmeyi gerektirir. Sorun bir biçimle her zaman güncelliğini koruyacaktır dememizin nedeni budur.

Direniş ve tepki sadece hapis-hanelerle, tutsaklarla sınırlı değil, dışarıda da farklı biçimlerde sürdü, sürüyor. Gerek F tipine geçişin önüne geçmek için, gerekse F tipine geçtikten sonra direniş ve tepkiler gösterildi, gösterilmeye devam ediliyor. Başta tutsak aileleri ve yakınları olmak üzere duyarlı politik güçler her gün, gündüz gece demeden kitle eylemleriyle, gösterileriyle tepkilerini dile getirdi ve sorunun çözümünü istedi. Tutsakların onurlu direnişinin yanında yer alarak onlarla direndiler. Karşı devrimci şiddeti F tipi ile kalıcılaştıran devlete kurumlarına basınç yaparak sorunun çözümünü için çalıştılar. Karşı devrimin azgın saldırılarına karşı onurlu ve

başlı dik direnişin önemli bir parçası oldular. Gün oldu sokaklarda üzerlerine panzerler sürüldü.

Polis ve köpekleriyle saldırıya uğradılar. Vahşice dövüldüler. Gün oldu gözyaşartıcı, gazlı bombalarla, kışın ortasında boyalı, basınçlı sularla durdurulmaya çalışıldılar. Yerlerde sürüklendiler. Saçları, başları yo-

lundu. Kafaları, yüzleri parçalandı. Kolları, kaburgaları kırıldı. Gözaltına alındılar, tutuklan-

dılar. Haklarında davalar açıldı. İlerici, demokrat, devrimci, duyarlı aydınlar, yazarlar, sanatçılar, kimi meslek örgütleri de benzeri baskı ve uygulamalara uğradı. Faşist devletin maaşlı katillerinin ve medyalarındaki ki-

ralık kalemlerinin çeşitli tehditlerine, hakaretlerine, psikolojik savaşlarına, baskı ve saldırılarına, dava açma tehditlerine rağmen boyun eğmeden, onurluca tepki gösterdiler. Tutsakların yanında yer aldılar, direniş sahiplendiler. Mesleki ve demokratik kitle örgütlerinin ve kurumlarının çabaları, sorumluluk duyguları küçümsenecek ve unutulacak gibi değildir. Başta fedakar ve onur duyduğumuz tutsak aileleri olmak üzere devrimci tutsakların onurlu direnişini sahiplenen, demokrasi ve hak alma mücadelesini karşı devrimin azgın saldırılarına rağmen yerine getirmekte ısrar eden kesimleri Partimizin 7. Konferansı adına takdir ediyoruz, çabalarını selamlıyoruz. Bundan sonra da gösterilecek çabalardan dolayı başarılar diliyoruz.

KASIM 2002
TKP/ML

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİ SINIFINA VE MARKSİST-LENİNİST-MAOİST PARTİLERE

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye konunun güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınlıyoruz

Partimiz TKP/ML 7. Konferansını yaptı. Partimiz İ. Kaypakkaya önderliğinde 1972'de kurulduğundan bu yana 2 olağanüstü olmak üzere toplam 7 konferans yapmış bulunuyor. 2. Olağanüstü konferansını (2.OPK) 1995'te yapmıştı. O süreden bu yana 7 yıl geçti. 8. yıla girdik. Partimiz bu sürede kongre de konferans da yapamadı. 1990 başlarından bu yana Türkiye Devrimci Hareketinde bir çok değişmeler oldu; bir kısmı düzen içine, reformizme konakladı, diğerleri ağır yenilgi aldı. Sağ ve sol tasfiyeci çizgi izlediler. Partimiz de bu sürede ağır kayıplar aldı. Kendiliğindenci ve tasfiyeci bir süreç izledi. Partimiz bu sürede aldığı ağır kayıplar sonucu iki defa merkezi iradesini yitirdi. Konferansa gidemedi ama yine parti iradesi ile merkezi iradeyi sağladı. Ve bu merkezi önderlik altında 7. konferansını başarıyla sonuçlandırdı.

Faşist diktatörlüğün yoğun ve ağır saldırırları ve takipleri, partimizin aldığı ağır örgütsel kayıplara, dışta ve içte karşılaşılan olumsuzluk ve engellemelere rağmen parti konferansımızın bitirilmesi önemli bir adımdır.

7. konferansımız partimizin son yedi yıllık sürecini ideolojik-politik-örgütsel-pratik olarak değerlendirme üzerine oturan daha çok örgütsel ağırlıklı bir konferans oldu. Bu sürecin olumsuzluklarını genel hatlarıyla mahkum edip, bunları aşma kararlılığını ortaya koydu. Dünyada ve ülkemizde mevcut koşullar ve komünist ve devrimci hareketin içinde bulunduğu durumu değerlendirerek buna uygun bir hareket planı belirlendi.

Emperyalist sistem ağır

bir iktisadi kriz içinde debeleniyor. Bu beraberinde bir siyasi krizi getiriyor. Yoğun üretim artışı, asalak sermayenin olağanüstü boyutlara varması ve kendi aralarındaki üstünlük yarışı onları daha da saldırganlaştırıyor. Emperyalist haydutlar krizin yükünü esasta kendi anayurtları dışındaki ülkelerin sırtlarına yüküyor. Ve "yeniden yapılanma" veya "yapısal uyum program"larıyla buraları kendi ekonomilerinin ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendiriyorlar. Bu politikalar sömürge ve yarı-sömürgelerin durumunu daha da ağırlaştırmakta ve buralardaki krizler de emperyalist anayurtların krizini daha da ağırlaştıracaktır. Sarmal bir şekilde birbirini etkilemeye devam edecektir.

Emperyalist sistemin bu kriz ve saldırganlığı başta yarı-sömürge ülkeler olmak üzere emperyalist ülkelerde işsizliği, yoksulluğu, açlığı, sefaleti, yıkımı vb. daha da arttırıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını daha da çekilmez hale getiriyor. Toplumda sınıf ayrışmasını ve sınıfsal çelişkileri daha da arttırıyor, keskinleştiriyor. Bu durum yeni olanaklar getiriyor, mücadele dinamiklerini daha da arttırıyor. Gerek emperyalizmin neden olduğu yıkımların sonuçlarından hareketle tepki gösterenler olsun, gerek emperyalist ve uşaklarının sistemine karşı mücadele bilinciyle hareket edenler olsun daha güçlü bir devrimci potansiyel çıkarıyor. Dünya halklarının, ezilenlerinin emperyalizme karşı öfkeleri kabarıyor. Bu devrimci potansiyele bilinçli yön vermenin önemi ve sorumluluğu ortadadır. Bu sorumluluğun da çok MLM'lerin omuzlarında olacağı açıktır. Konferansı-

mız bunun bilincinde hareket etmemiz gerektiğini ortaya koydu.

Bugünün dünyasında emperyalist sistem dünyanın neresinde olursa olsun başta komünist hareket olmak üzere bütün devrimci hareketi ezme, boyun eğdirmek ve teslim almak için daha önce bu düzeyde, görülmedik ölçüde bir hemfikirlik halindedir. En azından boyun eğdirmek ve etkisizleştirmek, ehlileştirme için görülmemiş bir sınıf dayanışması halindedir. Komünist ve devrimci hareketi, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri umutsuzluğa, kendine güvensizliğe sürüklemek ve sürekli demoralizasyona sokmak için elinden gelen her yol ve yöneme başvuruyorlar. Dünyanın herhangi bir yerinde iktidarın proletarya önderliğinde ele geçirilmesi ve kendi kalelerinin yıkılmasının dünyanın diğer yerlerinde işçi sınıfı ve emekçilerin ilham kaynağı olacağını ve domino taşı gibi peş peşe bir çok kalelerinin yıkılacağını biliyorlar. Emperyalistler ve uşakları bunun bilinciyle hareket ederek uluslararası alanda büyük bir dayanışma halinde komünist ve devrimci hareketi el birliği ile ezmeye, yok etmeye, etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Biz komünistler ve devrimciler bu durumu daha da bilince çıkarmalı, uyanıklığımızı arttırmalı, dayanışmalara duyulan ihtiyacın daha da arttığının bilincinde hareket etmeliyiz.

Konferansımız öncelikle

kardeş partilerle görüş alış veriş ve dayanışmaya önem verilmesi gerektiğini vurguladı. Bugün Uluslararası Komünist Hareket güçsüz, bir merkezden yoksun ve dağınıklık içindedir. Bunun toparlanıp merkezileşmesi zaman alacaktır... Bugün kardeş partilerle birlikte DEH'in sorunlarını en uygun biçimde çözmeye ve omuzlamaya çalışması gerektiğini vurguladı... Bunun için kardeş partilerle görüş alış verişine önem verip farklı düşünceleri eleştiri-ikna metodu ile gidermeye, farklılıkları en asgari seviyeye çekmeye çalışma arzusunda olduğunu koydu.

Bugünün dünyasında emperyalizm; onun burjuva ideolojisi egemenliğini, hükmünü sürdürüyor. Egemen sınıflar her yönüyle cepheden ideolojik saldırılarda bulunuyorlar. Ezilenlerin safında bir bilinç bulanıklığı yaratıyor, burjuva ideolojisinin girdabına çekiyor. Diğer taraftan bu saldırılarla küçük burjuva çevreleri oradan oraya savurmakta ve akıllarını perişan etmektedir. Bu saldırıların girdabına girenler ve yönlendirmesinde kalanlar sınıf uzlaşmacı, liberal, oportünist, reformist, ekonomist, tasfiyeci bir çizgiye savrulmaktadır. Uluslararası alanda kendini devrimci saflarda gösteren ve devrimci güçleri boğan ve etkileyen bu akımlara karşı tutarlı, kararlı, sistemli ve acımasız bir ideolojik-siyasi mücadele yürütülmesi gerekmektedir.

İçte ve dışta bu anlayış ve akımlara karşı mücadele edildiği ölçüde komünist hareketin gelişeceği açıktır. Bugün uluslararası alanda ve ülkede bir çok olumsuzluğa ve dezavantaja rağmen bir çok yönüyle olumluluk ve avantajlar da mevcuttur. Koşullar, devrimci yükselişi kaçınılmaz kılıyor. Dünyada ve ülkemizde devrimci mayalanma için koşullar giderek daha da olgunlaşıyor. Kendiliğinden hareketlerin yükselişi ve patlamalar kaçınılmazdır. Dipten gelen bu homurtu, bu dalga Lenin yoldaşı vurguladığı gibi komünist bir kanala akıtılmazsa kirliliğe akacağı açıktır. Komünistler olarak yeter ki sorumluluğumuzu yerine getirelim. Proletaryanın öncü ve önder örgütü olarak toplumda nüfusun %90'ını oluşturan halkın çıkarını savunuyoruz ve temsil ediyoruz. İşçi ve emekçi halka güveniyoruz. Dünya proletaryası ve emekçi halka güveniyoruz, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin güçlü kılavuzluğuna sahibiz, kendimize güveniyoruz, kararlılıkla ve azimle güçlüklerin üstesinden geleceğiz.

Bugünün dünyasında üzerimize düşen görev ve sorumluluk bilinciyle hareket ettiğimizde hiçbir güç komünistlerin yürüyüşünü engelleyemeyecektir. 7. konferansımız bu kararlılık ve azimle bir kez daha bunu ilan etmektedir.

-KAHROLSUN EMPERYALİZM, UŞAKLARI VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!

-YAŞASIN PROLETARYA ENTENASYONALİZMİ!

-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

-YAŞASIN 7. KONFERANSIMIZ

-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML

Hükümet kabinesi infaz, işkence, kayıplarla dolu

Görev başına gelir gelmez başbakanlığın etrafındaki demir parmaklıkları iptal ettiren, iftar sofralarına konuk olan, konutlarda değil halkın içinde oturmayı öneren, halktan biri gibi davranmaya çalışan bakanlar içinde tarikatçılardan eski sabikalılara kadar hepsi bulunuyor.

Geçtiğimiz hafta 58. hükümetin yeni kabineyi oluşturmalarının ardından kabine üyelerinin geçmişleri, yargılandıkları yolsuzluk davaları basında da yer alarak hükümetin gerçek kimliğini gözler önüne serdi. Bizzat Recep Tayyip Erdoğan'ın yolsuzluktan dolayı yargılandığı AKP'de diğer üyelerin ve kabinenin yeni yüzlerinin de ondan aşağı kalır yanı yok. Görev başına gelir gelmez başbakanlığın etrafındaki demir parmaklıkları iptal ettiren, iftar sofralarına konuk olan, konutlarda değil halkın içinde oturmayı öneren, halktan biri gibi davranmaya çalışan bakanlar içinde tarikatçılardan eski sabikalılara kadar hepsi bulunuyor. Bu isimler içinde en çok tartışılan kişiler ise İçişleri Bakanı **Abdülkadir Aksu**, Kültür Bakanı **Hüseyin Çelik**, Çalışma Bakanı **Murat Başeskioglu**'dur.

Bugün çok farklı bir imaj çizmeye çalışan kabine üyeleri aslında geçmişleriyle ve pratikleriyle hiç de yeni değil. Örneğin eski ANAP'lılar **Murat Başeskioglu**, **Erkan Mumcu**, **Cemil Çiçek**, **Abdülkadir Aksu**... vb. Bu isimler arasında en çok öne çıkanlardan birisi de 1976 yılında Malatya Emniyet Müdürü ve 1987'de ANAP milletvekili olan **Abdülkadir Aksu**. Aksu 1989-91 yılları arasında İçişleri Bakanlığı yaptı ve 1996 yılında ANAP'tan ayrılarak Refah Partisi'ne geçti. Aksu'nun şu anki durağı ise yine İçişleri Bakanlığı, yeni partisi ise AKP. Geçmişini adeta unutarak hak ihlallerinin üzerine gideceği vaadini savunan Aksu bakanlık ve emniyet genel müdür ve yardımcılığı yaptığı yıllarda yaşanan işkence katliam faili meçhullerle anılıyor. Örneğin 9 Ekim 1977 ve 30 Ocak 1978 tarihleri arasında Maraş valisi olan Aksu 1980 Eylül ayına kadar Emniyet Genel Müdür Yardımcılığı yaptı. O tam da bu

görevinin başında iken kanlı harflerle tarih sayfalarına yazılan Maraş katliamı yaşandı.

31 Mart 1989 tarihinde ANAP hükümetinin İçişleri Bakanı oldu ve bu tarihler Türkiye'de gözaltında kayıpların ve yargısız infazların arttığı dönem oldu. 7 Ekim '88 tarihinde Proletarya Partisi militanları **Kemal Soğukpınar**, **İsmail Hakkı Adalı**, **Reha Şen**, **Fevzi Yalçın**'ın Tuzla köprüsünde vahşice katledilmeleri döneminde yine Abdülkadir Aksu İçişleri Bakanı görevini yürütüyordu. 9 Ocak 1991 tarihinde Hacettepe Üniversitesi'nde gözaltına alınan ve gördüğü işkencelerin ardından hastanede yaşamını yitiren **Birtan Altınbaş** adlı öğrenci de Aksu'nun ölüm listesinde yer alan isimler arasında. 1989 yılında Cizre Yeşilyurt köyünde binbaşı **Cafer Tayyar Çağlayan**'ın köylülere işkence ederek dışkısını yedirmediği iddiasına karşı dönemin İçişleri Bakanı olan Aksu'nun cevabı "**olacak o kadar**" oldu. İşte bugün utanmazca "işkence, kayıp, gözaltında ölüm, faili meçhul cinayet gibi insan hakları ihlallerinin üzerine ciddiyetle gideceğiz. Bunları önleyerek tedbirleri derhal alacağız" diyen Abdülkadir Aksu'nun geçmişi ve gerçek yüzü. Yine daha önce Aileden Sorumlu Devlet Bakanı olan yeni Adalet Bakanı **Cemil Çiçek**'in o dönem kendisine flörtle ilgili sorulara "flört fahişeliktir" cevabını vererek deşifre ettiği kişiliği, anlayışı hala hafızalarımızda. Bunlardan farklı olmayan bir diğer isim de Çalışma Bakanı **Murat Başeskioglu**'dur. Mesut Yılmaz başbakanlığındaki 55. hükümette ANAP'tan İçişleri Bakanlığı yapan Başeskioglu'nun da milletvekili seçilerek Çalışma Bakanı yapılması işçi sınıfına ve sendikalara yönelik daha kapsamlı saldırıların habercisi niteliğindedir. En kritik bakanlıkla-

ra kayıplarda, infazlarda, katliamlarda, yolsuzluklarda tescilli insanların getirilmesi devletin geleceğe dönük planlarının köşe taşlarıdır.

Yeni hükümetin siciline yazılan bu değiniden sonra AKP'nin son icraatlarına değinecek olursak;

Bir yıllık "Acil Eylemi Pla-

şe dikkat çekerek tabanın da iş-tahını kabartmaya çalışıyor. Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer 109. maddenin değişikliğine ilişkin "parlamentar sistemi tehdit eder" açıklamalarıysa Tayyip Erdoğan'ı frenlemiş değil. Zaten Abdullah Gül'ün ardından fiili başbakanlık yapan Erdoğan'ın icraatı resmiyete dök-

mesi. "Türkiye ekonomik büyümesine paralel olarak hiç arzu etmediğimiz terör olaylarıyla karşı karşıya gelebilir. İstihbarat ve emniyet birimlerimiz gözlerini dört değil, kırk açmalıdır" (Haberx. 21.11.2002) sözlerini devletin devrimci ve komünistlere, halkın muhalefetine yönelecek baskı politikalarının mesajı olarak yorumlamak hiç de abartı olmayacaktır.

Ankara DGM Cumhuriyet Savcısı **Ömer Süha Aldan**'ın da aynı paralelde din ve sınıfsal temeline dayalı her türlü tehlikenin(!) Türkiye için risk taşıdığını belirtmesiyle (Haberx.11.2002) farklı çevrelerden dökülen bu incilerin hiç de tesadüfi bir dönemde dilendirilmediğini gösterir olsa gerek.

Toplumdaki olası muhalefeti ve gelişmeleri, "radikalleşme ve geçmiş döneme arzuların artması" olarak tanımlayan Cumhuriyet Savcısına söylenecek tek şey; halkın ekonomik nedenlerle de açıklıkla, yoksulluk, işsizlikle derinleşen çelişkilerini ciddi bir muhalefete dönüştürmesi ne geçmişe duyulan özlem ne de başka bir şeydir. Halkın geleceğini yaratma kudretidir ancak. Ve bu kudret engellenemeyecek kadar kuvvetlidir.

Derviş'in CHP çatısı altında yapacaklarını AKP, gerçekleştirilmesi görünen aksine emekçilere daha çok sancılı bir süreci dayatacaktır. Enerjiden, maden sahalarına, sağlık hizmetlerine kadar birçok alanda yapılacak özelleştirmeler dün nasıl işsizlik, açlık, yoksulluk getirdiyse yarın da aynısını getirecektir. Zaten işlevi yitirilmiş durumda olan "iş güvencesi yasası"nın da uygulamadan kaldırılacağına sinyallerini veren AKP yine holding patronlarının yüzünü güldürecektir.

ni"ni 16 Kasım'da basına deklare eden AKP Genel Başkanı R. Tayyip Erdoğan her ne kadar kamuoyunu bu planla meşgul etmeye çalışsa da, Erdoğan'ın Başbakanlığının yollarını zorlayan çabaları dikkatlerden kaçmıyor.

TBMM Başkanı'nın bağımsız milletvekillerinin de desteğiyle 369 oyla seçilmesini "Anayasa değişikliğinin provası" olarak niteleyen Erdoğan, anayasanın "başbakanların, milletvekilleri arasından atanaçağı" yönündeki 109. maddesinin değiştirilmesi için düğmeye basmıştı. Bu konuda kararlı olduğunu açıklayan Erdoğan bir oy için yapılabilecek değişikli-

me çabaları bitmeyecek gibi.

MÜSİAD Genel Başkanı Ali Bayramoğlu, AKP'nin "Acil Eylem Planı"ni değerlendirirken hükümete önerilerini de sundu. 20 Kasım tarihinde kendi acil eylem planlarını da basına sunan Bayramoğlu'nun açıklamasındaki son cümleler ise iktidarda olan bu klişe acil nasihatlarla dolu. Türkiye'nin 1980'lerde PKK ve ASALA gibi örgütlerle karşı karşıya kaldığını, bunların arkasında da Türkiye'yi hazmedemeyen dış güçlerin olduğunu söyleyen Bayramoğlu'nun endişesi devletin son hükümetle yol alacağı büyümenin arzu etmediği(!) kargaşalarla, muhalefetle engellen-

Kıbrıs'ta emperyalist dalaşlar ve çözüm

Kıbrıs sorununun asıl muhatapları adada yaşayan halklardır. Öyleyse ne ABD, ne AB emperyalistleri, ne İngiltere ne de bu ülkelerin uşakları Kıbrıs'a gerçek çözümü getiremeyecektir.

Kıbrıs sorunu oldukça uzun bir zamandır hem emperyalist ülkelerin hem de onların çıkarları çerçevesinde uşaklarının gündemini meşgul eden konulardan birisidir. Özellikle 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası dünyanın

gün Türkiye'nin AB üyeliği ile adeta aynılaştırılan, Recep Tayyip Erdoğan'ın "Siz bize AB için tarih verin biz de Kıbrıs'ı çözelim" dediği ve geçtiğimiz hafta BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın Ankara'ya ziyaret ederek ABD'nin istek-

ri ve siyasi denetiminin zayıflaması ihtimali hem emperyalist dalaşı azgınlaştırmakta hem de Türkiye'nin rolünü daha da önemli kılmaktadır. AB emperyalistlerinin AGSP düşüncesi etrafında oluşturmak istedikleri Avrupa Ordusu (AVOR) karşısında ABD'nin Kıbrıs'ta bulunan İngiliz üslerinin ve 30 bin TC askerinin bulunması gerekliliğini öne sürmesi esasta adadaki hegemonyasını devam ettirme çabasıdır başka birşey değildir. Bugün AB'nin dayattığı Türk askerlerinin azaltılması düşüncesine Türkiye'nin karşı çıkışı da ABD'nin bu tedirginliğinden kaynaklıdır. ABD açısından Türkiye'nin ve Türk askerinin bu garantör rolü Kıbrıs açısından oldukça önemlidir. Genelkurmayın bu planı inceleyerek ortaya koyduğu 5 önemli "sakıncaya" göz attığımızda aslında bu sakıncaların ABD'nin planlarını etkileyecek unsurlar olduğunu görüyoruz. Bu sakıncalı maddelerden ilki şu an 30 bin civarında olan Türk askeri sayısının 10 binin altına çekilmek istenmesidir. Bu direkt olarak ABD hegemonyasına yönelik bir adım niteliğinde zaten. Bunun dışında ada açısından daha bir önemli olan nokta Türk tarafından istenen toprakların

konumu. **Örneğin Güzelyurt Kuzey Kıbrıs'ın neredeyse tek su kaynakları arasında yer alıyor ve istenilen topraklar arasında.** Tüm bu taleplere bakıldığında sorunun ABD emperyalizmi ve AB'li emperyalistler arasında yaşandığı ancak Türkiye'nin de ABD politikalarının devamı için adeta bir garantör rolü oynadığı görülebilir. Zaten Kofi Annan tarafından öne sürülen "çözüm önerisinin" ABD'nin garantörü durumundaki Türkiye, bunun dışında Yunanistan ve aslında bir taraf dahi olmaması gereken İngiltere'ye sunulması gerçek niyetlerini ortaya koymaktadır. Oysaki gerçek bir çözüm ancak ada üzerinde yaşayan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının sağlanması ile mümkündür.

Yaşanan gelişmelere baktığımızda ise **Yunanistan'ın esas olarak BM modelini kabul edilebilir bulduğunu** ancak Türkiye'nin yukarıda da sözünü ettiğimiz nedenlerden dolayı daha ihtiyatlı davrandığını görüyoruz. Bu anlamda önemli bir diğer ayrıntı da Kıbrıs'ın ABD ve AB emperyalizmi açısından nasıl bir önem taşıdığıdır. Yazının başında verilen uçak gemisi örneği tam da bu noktada açıklayıcı bir örnek durumundadır. Çünkü ABD emperyalizmi

Kıbrıs'ı Ortadoğu ve Orta Asya enerji kaynaklarının batıya taşınması için adeta bir uçak gemisi olarak kullanmaktadır. AB emperyalistleri açısından bakıldığında ise Avrupa ordusu planları önemli bir ayrıntı iken ABD'nin planlarına çelme takmak, sekteye uğratmak istenilen bir tutumdur. Örneğin Almanya açısından Ortadoğu'ya açılmanın en yakın noktası Kıbrıs'tır. AB emperyalistlerinin Güney Kıbrıs'ı AB'ye üye yapacaklarını ilan edeceklerini duyurmaları da bundan dolayıdır. Güney Kıbrıs'ın AB üyesi olması hem Türkiye'nin AB üyeliğini etkileyecek hem de Kıbrıs sorunu daha ileri ve bilinmez bir tarihe atacaktır. Bu açıdan BM'nin dayattığı plan karşısında AB'nin Türkiye ile yapmaya çalıştığı pazarlıklar, Güney Kıbrıs'ın AB'ye alınmasının ilan edilmesi vb. hepsi bu emperyalist çıkar politikalarının bir sonucudur. **Kıbrıs sorununun asıl muhatapları adada yaşayan halklardır. Öyleyse ne ABD, ne AB emperyalistleri, ne İngiltere ne de bu ülkelerin uşakları Kıbrıs'a gerçek çözümü getiremeyecektir.** Zaten böyle bir dertleri de yoktur. Gerçek çözüm ancak iki uluslu Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti ile mümkündür.

tek hakimi olmaya çalışan ABD emperyalizminin bölge üzerinde tam anlamı ile denetim kurmaya çalışması aslında neredeyse Amerika'nın bir uçak gemisi büyüklüğünde olan adada içinden çıkılmaz sorunlar yaratmıştır. Yapılan tüm müdahalelerde emperyalizmin çözmekten ziyade sorun yaratma niteliğinden kaynaklı daha büyük handikapların temelini teşkil etmiştir. Bu-

lerini sıraladığı Kıbrıs meselesi yeni hükümetin uşaklıktaki ustalığının da bir kanıtı. Akdeniz'in ortasında bulunan ve bu açıdan da jeo-stratejik bir önemi bulunan ve emperyalist dalaşların süreklileştiği Kıbrıs, bugün bir kez daha güncelleşmiş durumda. **AB'li emperyalistlerin genişleme projeleri karşısında ABD'nin ve en büyük müttefiki olan İngiltere'nin Kıbrıs'taki aske-**

Siirt'e seçimler yenilenecek

3 Kasım seçimlerinde Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Doğan Köyü'ne gönderilen 3 sandık, ilçe seçim kuruluna boş döndü. Bunun üzerine Yüksek Seçim Kuruluna "Seçim işlemlerinde noksanlık" olduğu gerekçesiyle başvuran AKP seçimlerin yenilenmesini talep etti. Başvuruyu yerinde bulan YSK Siirt'te yapılan seçimleri iptal etti. Kararın meclise ulaşmasının ardından 3 Kasım seçimlerinde bu ilden meclise gi-

ren AKP'li Mervan Gül, CHP'li Ekrem Bilek ile bağımsız milletvekili Fadıl Akgündüz'ün milletvekillikleri düşecek. 2-9 Şubat 2003 tarihleri arasında yapılması planlanan seçimlerde baraj uygulanmayacağı için en fazla oyu alan 3 aday milletvekili olarak meclise girebilecek. Siirt'te tekrarlanacak seçime 18 Parti katılacak. Bu partiler arasında özellikle DEHAP ye-

terli oyu alabilme durumunda meclise milletvekili gönderebilecek. Belirlenen tarihe kadar yasalarda milletvekili seçilme yeterliliği sağlayan koşullarda değişiklik yapılırsa R. Tayyip Erdoğan'ın başbakan seçilmesinin yolu da açılacak.

3 Kasım seçimlerinde oy kullanmayan Siirt köylüleri yaptıkları açıklamada "siyasi partiler bizlere yıllarca verdikleri vaadle-

ri yerine getirmediler. Yolunuzu yapmadıkları için bu seçimi protesto amacıyla köy halkı olarak oy vermemeyi kararlaştırdık" biçiminde tepkilerini ifade etmişlerdi. Bugün YSK tarafından alınan seçimlerin yenilenmesi kararını da halkın yaptığı bilinçli tercihin ve iradenin tanınmaması olarak kabul etmek gerekiyor. Ortaya çıkan halk iradesinin kabul edilme-

mesidir. Kayıtlı seçmenin 4'de 1'i sandık başına gitmeyerek 3 Kasım seçimlerini protesto etmiştir. Bu oran bilinçli bir tercih olarak sandık başına gitmese de bu sisteme ve onun partilerine var olan güvensizliğin bir ifadesidir. Sistemi ciddi anlamda rahatsız eden bu tablo karşısında alınan tutumda var olan faşist iradenin halka dayatılması ve kabul ettirilme çabasıdır.

Sınıfsal yaklaşım

“DEVLETTE DEVAMLILIK”, MÜCADELEDE SÜREKLİLİK ESASTIR !

Hakim sınıf sözcüleri ve temsilcilerinin sık kullandığı klişelerden birisi olan “devlette devamlılık esastır” sözü aslında parlamento ve hükümet değişikliklerinin rejimin esasına yönelik olmadığını açık biçimde vurgulanması anlamına gelmektedir. Nitekim **AKP**’nin oluşturduğu **58.** hükümet de, faşist Türk devletinin emperyalistler tarafından çizilen siyasi ve iktisadi rotasında yol alacağını, öncelikle ilan ettiği “Acil Eylem Planı” ve “Hükümet Programı” ile ortaya sermiş bulunuyor.

Ekonomik politikalarını **IMF-DB**’nin çizdiği, politik hattını **ABD**’nin belirlediği faşist diktatörlüğün işbaşındaki **AKP** hükümeti, programında; finans sektörü ve ihracata destek bağlamında komprador patronların emrinde olduğuna, emperyalist sermayeye kolaylıklar sağlanacağına vurgu yapmakta, sömürü ve yağmanın körüklenmesi kapsamında özelleştirmelerin hızlandırılacağı, madenlerin (özellikle **Bor**) peşkeş çekileceğini duyurmakta, tarımdaki yıkım ve tasfiyenin süreceğini (taban fiyat uygulamasının serbest piyasa koşullarına bırakılması, üretimin piyasalar tarafından belirlenmesi) işaret etmektedir.¹

Diğer yandan, “demokratikleşme” adı altında makyaj ve göz boyama politikasının sürdürüleceği ve ezilenlerin **AB** masalı ile oyalanması taktiğine dört elle sarılacağı da

bir başka ekseni oluşturmaktadır. Bu durum, azgın sömürünün süreceği koşullarda sınıf mücadelesinin dizginlenmesi ile emperyalizmin faşist Türk devletinin bölgesel fonksiyonu adına biçtiği **rol** ve **model** bakımından değer taşımaktadır. Bunun bir başka tezahürü de emperyalist işgal ve ilhaklarda **mevzilenmek** olarak şekillenmektedir.

Her iki noktaya vurgu bakımından; **MÜSİAD** başkanı **Ali Bayramoğlu**’nun (20.11.02), “Türkiye ciddi terör olayları ile karşı karşıya kalabilir. Lütfen emniyet ve istihbarat birimlerimiz gözlerini dört değil kırk açsınlar.”; **A.Necdet Sezer**’in (15.11.02) “NATO’nun ufku Kafkasya ve Orta Asya’ya kadar uzanmalıdır.”; **Abdullah Gül**’ün (19.11.02), “NATO stratejik odağını Türkiye’ye doğru kaydırmalıdır. İttifakın tek müslüman aynı zamanda laik ülkesi olarak Türkiye’nin askeri anlamda oynayacağı rol büyüktür.”; **CHP**’li **Şükri Elekdağ**’ın (15.11.02), “NATO’nun kendi bölgesi dışında da operasyonlar yapması fikrini destekliyoruz.” şeklindeki sözleri birlikte okunduğunda durum daha iyi anlaşılacaktır.

Tayyip Erdoğan’ın sadece **İstanbul**’da **1 milyon** yoksul ev olduğundan söz ettiği, yoksulluk sınırının asgari ücretin **6 katını** geçtiği, resmi verilere göre nüfusun yüzde **15**’inin açlık sınırı altında bulunduğu günümüzde, **MÜSİAD**

başkanının uyarısı anlamıdır. Her **3** kişiden birinin sistemle ciddi anlamda sorunlu olduğu (seçime, sandığa, faşist partilere yönelmeyenler) bir tablo, iktisadi yıkımın yaşandığı koşullarda hakim sınıflar için alarm zillerinin **yüksek perdeden** çalması anlamına geliyor.

Rejimin temelleri açısından var olan bu tehdit potansiyelinin yükseldiği şartlarda, hakim sınıf klikleri; “türban” vb. gibi kendi tabanlarına verdikleri mesajın ötesinde ciddi bir anlam taşımayan suni “kriz”lerin ötesinde, tam bir **işbirliği** içerisinde hareket etmektedirler. Onların birlikteliğini **ABD**’nin gündemdeki hamleleri ile bu çerçevede **T.C**’ye biçtikleri rol gerekli kılmakta, bunun için “istikrarlı” bir yönetim adına da güçlü bir “**iktidar**” gerekmektedir.

CHP adına **Baykal**’ın mecliste yaptığı konuşmada dokunulmazlık ve türban dışında hükümet programına hiçbir itirazda bulunmaması, **AB** için **R.Tayyip** ile beraber **kapı kulu** seferberliğine katılması, sözde muhalefetin bile anlam taşımadığı bir gayri-resmi **koalisyon** ilişkisini gösteriyor. Nitekim seçimin ertesinde sarf edilen; **K.Derviş**’in (04.11.02), “Belki de iki partili bir yapıya ihtiyaç vardı, siyaset toparlandı. Türkiye’nin sorunları zor ama uyumlu bir hükümet için bu sağlam zemin bir fırsattır.”; **D.Baykal**’ın (05.11.02), “İki partili sisteme geçmeyi başarırsak, siyasetimiz bugünkü gayri ciddi görüntüsünden çıkar...12 Eylül döneminin siyasi mimarları bile Türkiye’deki parti sayısını için altına indirmeyi planlayamadılar....Şimdi sıra iki partili sistemi

oturtmakta.” sözleri, yaşananları ve yaşanacakları açıklamaktadır.

ABD’nin “denetçiler” manevrasında bulunma kararından dolayı ertelemediği² **Irak** saldırısında, faşist Türk devletine biçilen rolün (üslerin, hava sahasının kullanılması, asker verilmesi ve kuzeyden cephe açılması) daha açıkta yazılıp çizildiği³ şu günlerde, **ABD** Savunma Bakan yardımcısı **Wolfowitz** ile Dışişleri Bakan yardımcısı **Marc Grossman**’ın Ankara ziyaretlerinin son planlamaları netleştirmek amaçlı olduğu artık **ABD** kaynakları tarafından gizlenmemektedir.

Bu koşulların kuşattığı ve görevlendirdiği “savaş hükümeti” şahsında, **ABD** önderliğindeki savaşa, kıyıma, işgalciliğe ve imhacılığa karşı koymak acil bir gündem oluşturmaktadır. Dünyanın dört bir yanında geliştirilen ve sıkılarak büyüyen **öfke zinciri**⁴; **140** örgütün çağrısıyla **1 Aralık 2002**’de **İstanbul** ve **İzmir** başta olmak üzere birçok ilde **onbinlerce** kişinin katılımıyla eklenen halka **son derece önemlidir.**

Her ne kadar dünyadaki benzerleri, seçimdeki reformist blokun mitingleri ve son **1 Mayıs** ile karşılaştırıldığında kitlesel bakımdan **zayıf** bir görüntü sergilese de (bunun nedenleri, örneğin savaşa karşı olma samimiyeti, kitle örgütlerinin durumu, konunun parlamentoya girmekten daha önemsiz görülmesi vb. ayrı bir değerlendirme konusudur) ülke çapında ve halk sınıflarına ait **geniş bir siyasi iradeyi** toparlamasıyla bu **anti-emperyalist** protesto eylemleri yürütülen mücadele açısından dikkate değer bir çıkış noktasıdır.

Ama daha önemlisi, halkın son seçimlerle altı çizilen, komprador patrona düzeni ile **hesaplaşma** isteğini ortaya koyan iradesine uygun bir biçimde mücadeleyi yükseltmenin gerekliliğidir. **Savaşın ve mücadelenin sürekliliği prensibi**, sınıf savaşımının temel gerçekliğidir. Örgütün de buna paralel güçleneceği ve çelikleşeceğinin bilincinde olarak **yeni yönelim** sürecine giren **proletarya partisi**, “ileriye doğru atılacak her adım bir düzine programdan daha değerlidir” anlayışıyla yürümektedir.

1 Zafer Çağlayan, **ASO** (Ankara Sanayi Odası) Başkanı, **20.11.02**, “İşadamlarına, ‘bir program hazırlayın’ deseydiniz, bizim önerilerimiz de aşağı yukarı **AKP**’nin söylemlerine yakın olurdu.”

2 Richard Perle, Başkanlık Damışmanı, **21.11.02**, “**BM denetçileri Irak’ta silah bulamasa dahi saldıracağız. BM denetçilerinin başkanı Hans Blix’in Irak için temiz raporu vermesi bizi engelleyemez.**”

3 The New York Times, **The Washington Post**

4 Son İki Aya Bakıldığında : 28.09.02, Londra **300 bin kişi**; **29.09.02**, İspanya **100 binlerce kişi**; **05.10.02**, İtalya, İngiltere ve Avustralya’da **100 binlerce kişi**; **06.10.02**, **ABD** **10 binlerce kişi**; **26.10.02**, **ABD** **300 bin kişi**, Almanya, Meksika, Japonya, Porto Riko, İspanya, İtalya, Danimarka, İngiltere, G.Kore, Belçika ve Avustralya **10 binlerce kişi**; **01.11.02**, İngiltere **100 binlerce kişi**; **09.11.02**, Floransa (İtalya), **1 milyona yakın kişi**; **30.11.02**, Avustralya’da **10 bin kişi**.

Tuzla'da köle pazarı dağıtılacak

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi 29 Kasım 2002'de Güven Karaca Deri önünde işçilerin sorunları ve ABD emperyalizminin Irak'a saldırıya hazırlanmasını protesto etmek için bir basın açıklaması yaptılar. Açıklama sırasında sendika yöneticilerinden Musa Servi, Gürsel Menteş, Hasan Sonkaya ve Yusuf Köse jandarma tarafından tartaklanarak gözaltına alındı.

Kartal: Sendikal hareketin dibe vurduğu bir süreçte, Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin sendikal örgütlenme yapması, üye sayısını 850'den 1500'lere çıkarması, hergün örgütlülüğünü biraz daha genişleterek safaları sıklaştırması, Tuzla Havzası'ndaki işçileri tek yumruk haline getirme çabası, Kazlıçeşme'den gelen direniş geleneğini tekrardan ivmelendirme girişimi; patron-ağaları huzursuz etmiş, bölgede bulunan jandarmayı, komando birliklerini sendika yönetimi ve işçilerin üzerine saldırtmış, dayak attırmış, gözaltına alarak, tehdit ederek sendika yönetimine ve deri işçilerine gözdağı vermeye çalışarak örgütlenmenin önüne geçmek istemiştir. Patron-ağanın, jandarmanın yaptığı saldırılar sendikayla işçileri birbirlerine daha fazla yakınlaştırırken, saldırılara karşı işçilerin kini ve öfkesi daha da büyüyor. Yaşanan olaylar bizlere gösteriyor ki Tuzla'da hayata geçirilmek istenen köle pazarı, sendika ve işçilerin ortak hareketiyle, işçilerin sendikada örgütlenmesiyle dağıtılacaktır.

Deri-İş Sendikası Tuzla

Şubesi'ne üye oldukları için işten atılan Kampana Deri İşçileri 30 Eylül 2002'de, **Güven Karaca** işçileri 5 Ekim 2002 tarihinde fabrika önünde direnişe başlamışlardı. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, direnişteki işçilerin sorunları ve ABD emperyalizminin Irak'a saldırıya hazırlanmasını protesto etmek amacıyla Güven Karaca Deri önünde 29 Kasım 2002 tarihinde saat 12:30'da bir basın açıklaması yapmak istedi. "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**", "**Birlik Mücadele Zafer**" pankartı, "**Irak'ta savaşa hayır**", "**Tuzla'da Olağanüstü Hal İstemiyoruz**", "**Atılan işçiler geri alın**" vb. dövizlerini açan işçilere Türk-İş 1. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak**, Eğitim Sekreteri **Salih Kılıç**, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**'ün yanısıra Deri-İş Sendikası Genel Merkez Yönetimi de destek verdiler.

Güven Karaca önünde toplanan 300 kişi, Şifa Bölgesi'nden gelecek 300 kişilik grubu ve Orhanlı Bölgesi'nden gelecek 400 kişilik grubu beklerken, Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'ne yoğun yığınak

yapan jandarma ve komando birlikleri grupların Güven Karaca önünde buluşmasını işçilere saldırarak engelledi. Güven Karaca önünde bekleyen kitle "**Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat**", "**Kahrolsun ABD emperyalizmi**", "**Sendika yoksa üretim de yok**", "**Direne direne kazanacağız**" vb. sloganları atarak jandarma barikatına doğru yürüyüşe geçti. İşçilerin yürüyüşe geçmesiyle jandarma komutanları sendika yöneticilerini askerlere hedef göstererek kitleye saldırdılar. Askerler kitleye cop ve kalkanlarla saldırırken hedef gösterilen sendikacıardan Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili **Musa Servi**, Genel Örgütlenme Sekreteri **Gürsel Menteş**, Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, Tuzla Yönetim Kurulu Üyesi **Yusuf Gökçe** tartaklanarak gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar aynı gün saat 17:00'de Tuzla Cumhuriyet Savcılığı'ndan tutuklanmak üzere hakimliğe sevk edilirken, hakimlik tarafından serbest bırakıldılar.

Gökçesu direnişi bitmedi, devam ediyor

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Devrimci Maden Arama ve İşletme İşçileri Sendikası Basın Yayın Dairesi Uzmanı **Yılmaz Kızıllırmak**, Gökçesu işçilerinin direnişi konusunda bir açıklama yaptı.

"İşverenin yasal olmayan tutumunun ısrarla sürdüğü, bu nedenle saldırıların devam ettiği bir

süreçte herhangi bir uzlaşma, anlaşma ve mutlu son gerçekleşti demek bizim açımızdan '**şimdilik**' mümkün değildir" diyen Kızıllırmak, direnişlerinin halen devam ettiğini, Gökçesu'da direnişin amacına ulaşarak **sona ermediğini**, işçilerin direnişinin sürdüğünü açıkladı. Kızıllırmak, ocağın açılması kararı ile birlikte **işletmeler**

bölgesine kurulan çadıra artık ihtiyaç kalmadığını, Gökçesu'daki sendika binasının çadırın yerine **ihtiyacı karşılayacak** durumda olduğunu belirtti.

Kızıllırmak yaptığı açıklamada, direnişin **Tuzlukaya Linyit Ocağı bölgesinde** işe başlayıncaya kadar devam edeceğini, mücadelenin bitmiş olmasının söz konusu olmadığını sözlerine ekledi.

Gökçesu'da bugüne kadar direnişin çadırlarda devam etmesini "Gökçesu'da çadır

bir **ihtiyaçtan kaynaklanmıştı** ve bugün ocağın açılma süreciyle birlikte o ihtiyacı ocağın yakınında bulunan sendika binamız karşılayacağından çadıra ihtiyacımız kalmamış, bu nedenle

sökülmüştür. Çadırın kaldırılmasını kamuoyunun Gökçesu'da maden işçilerinin mücadelelerinin sona erdiği şeklinde yorumlaması uygun değildir" şeklinde açıkladı.

Gökçesu direnişi çadırların kaldırılmasıyla sendika binasında devam ediyor

Sorumsuz sendikacılık 3 işçinin canını aldı

Zeytinburnu Ambarlar sitesinde Nakliyat-İş ve TÜMTİS'e üye işçiler arasında bir süredir devam eden gerginlik 20 Kasım sabahı çatışmaya dönüştü. Bu kavga sonunda **Cemil Ballı** (28), **Oğuzhan Melek** (25) ve **Şerif Akbulut** (48) adlı işçiler yaşamlarını yitirdi. 3 işçinin yaşamını yitirdiği gerginlik 3 ay önce Nakliyat-İş'in Ambarlar'da örgütlenme faaliyeti çalışmalarına başlaması ile ortaya çıktı. Yaklaşık 1000 işçinin TÜMTİS sendikasıyla ayrılacak Nakliyat-İş'e üye olması da bu gelişmeleri iyice tırmandırdı.

Nakliyat-İş üyesi işçilerin verdiği bilgilere göre 19 Kasım akşamı TÜMTİS üyesi 100-150 kadar işçi sendika temsilciliğine gelerek camları

kırdılar. Böylece yükselen gerginlik ertesi gün de devam etti. 20 Kasım sabahı Nakliyat-İş üyesi bir işçinin Yeni Bosna'da dövuüğü gibi bir haberin siteye ulaşması da taşlı sopalı saldırıların başladığı an oldu. Çıkan çatışmada 3 işçi öldü ve çok sayıda işçi de yaralandı. Olayların ardından Ambarlar

Sitesi'ni ablukaya alan polis basın mensuplarını içeri almayarak haber alınmasını engellemek istedi. Olaylar sırasında Nakliyat-İş Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu**'nun da aralarında bulunduğu yaklaşık 250 kişi gözaltına alındı. Yapılan so-

ruşturma sonucunda TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri

Basın Yayın Uzmanı **İlker Bilcan** ve TÜMTİS üyesi

maları yaparak gelişmeleri kamuoyuna duyurdu. Nakliyat-İş yaptığı basın açıklamasında TÜMTİS'in dışardan insanlar getirdiğini ileri sürerken TÜMTİS ise Nakliyat-İş'in zorla üye kaydını iddia etmektedir. Sonuç olarak bakıldığında iki sendika arasında yaşanan rekabet bir yandan işçileri bölmüş, işçi sınıfının çıkarlarını en üstte tutmak yerine, dar çıkarlar üstte tutularak işçiler birbirine düşman edilmiştir. Yaşanan olayların ise kime fayda sağladığı ortadadır. Konu ile ilgili Türk-İş 1. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak** ve DİSK Merkez temsilcisi **Ali Cano** da birer açıklama yaptı. Türk-İş yaptığı açıklamada "işçi sınıfının örgütlenme hakkına kan karıştıranları şiddetle kınıyoruz" dedi.

Nakliyat-İş ve TÜMTİS'e üye işçiler arasında çıkan çatışmada 3 işçi öldü.

Kemal Karabulut, TÜMTİS Mali Sekreteri **Hasan Doğan**, TÜMTİS Genel Merkez

Aziz Özdoğan tutuklandı. Konu ile ilgili her iki sendika da çeşitli basın açıklama-

Bilinç

"İş Yasası"na ve Sendika Ağalarına karşı mücadele...!

Seçimlerin hemen ertesinde öngördüğümüz gibi işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların startı da zaman kaybetmeksizin verildi. IMF ve DB'nin hazırladığı saldırı programını uygulayan 57. hükümetten görevi devralan AKP hükümeti daha özel bir misyonla bu saldırıların devamı niteliğindeki yeni saldırıların altına imza atmaya hazırlanıyor. Her fırsatta bu saldırıların devamcısı olacağını dile getiren 58. hükümete karşılık IMF, DB ve TUSİAD da AKP'nin verdiği sözleri yerine getireceğine güvendiklerini açıklıyorlar. AKP'nin "Acil eylem planı" olarak açıkladığı, emperyalistlerin ve uşaklarının ilk elden yerine getirilmesini öngördükleri program bu anlamıyla işçi ve emekçileri hedefine oturtan bir dizi saldırıyı da içermektedir. Ardından gelecek saldırıların da önünü açan bir niteliğe sahip olan "İş kanunu ön yasa tasarısı" bu saldırıların başında yer alarak TİSK başkanı **Refik**

Baydur tarafından seçimlerin hemen ertesinde açık bir tehditle dillendirilmişti. Devredilen görevler arasında bulunan tasarrının 15 Mart 2003'ten önce yasalasması için patron örgütünün kopardığı fırtına hemen yankısını bulmuş ve eski TOBB başkanı, yeni hükümetin Sanayi ve Ticaret Bakanı **Ali Coşkun**'un "siz gönüllü rahat tutun, biz gerekeni yaparız" açıklaması ardından gelmişti. Sendika ağalarının "1475 sayılı İş Yasasında yapılacak değişikliğin kazanılmış haklara dokunulmadan işverenle diyalog yoluyla gerçekleşmesi" söylemi ise işçi ve emekçilerin "acil" çıkarlarını korumak yerine öngörülen saldırı planının yolunu döşemeye, bu saldırıların yaşam bulmasına ortam yaratma çabasına hizmet ediyor. Ekonomik Sosyal Konsey'e (ESK) katılarak patronlarla ve hükümetle ortak çalışmada bir hayli deneyim sahibi olan sendika ağaları, patronların öngördüğü birçok saldırının altına imza

attıkları gibi işçi sınıfının tüm kazanılmış haklarını ortadan kaldırmayı amaçlayan, kıdem tazminatını gaspeden, sendikal örgütlenmeyi yoketmeyi hedefleyen, esnek üretimi dayatan 'İş yasası'nı da aynı "uyum" içerisinde ihaneti öreerek onaylamışlardır. AKP hükümetinin patron örgütüne verdiği "İş Yasası"nın yürürlüğe gireceği sözünün yanısıra patronlar tasarıyı biran önce yasalastırmak için her yöntemi deniyorlar. Bunun bir yönü 57. hükümetin yasayı çıkarmadaki hantallığından ağzının yanmış olması iken diğer yönü ise sözleşmeler yolu ile yasayı sendikalara onaylatarak işçi ve emekçilerin yasaya karşı koyuşunun önüne geçmektir. Öyleki patronların "İş güvenliği yasası"ndan önce yürürlüğe girmesini istedikleri 1475 sayılı yeni "İş yasası", daha yürürlüğe girmeden Türk Metal Sendikası ve MESS arasında imzalanan sözleşmelerde şimdiden yerini aldı. Bunu, Özçelik İş ve Birleşik Metal'in imzaladığı TİS'ler takip etti. Yıllardır MESS ile metal iş kolundaki her üç sendikanın hep aynı şekilde sonuçlanan toplu iş sözleşmelerinin önce-

kilerden farkı, sürdürülen ihanet geleneğini gölgede bırakmalarıdır. Bu sendikalar patronların tasarladığı tarihin de öncesinde, "İş Yasası"na uygulanabilirlik kazandırarak patronların adım adım ördükleri kapsamlı saldırıların da etüt çalışmasını yapmış oldular. Bu 'aceleciliğin' altında yatan temel neden ise sendikal bürokrasinin yüklendiği misyondan bağımsız değildir. Kapsamlı saldırıların öngününde işçi ve emekçilerin, sendikaların saldırılar karşısındaki reaksiyonunu ölçmek, direnç odaklarını açığa çıkarmak amaçlanan bir yönünü oluşturmaktadır.

Önümüzdeki dönem, metal işkolunda çalışan 100 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmelerinde ifadesini bulan ve bir bütün olarak işçi sınıfına yönelik boyutlu saldırıların yaşanacağı gelişmelere sahne olacaktır. Hak alma mücadelesini kırıntılar koparmaya indirgemiş, işçi ve emekçilerin öfkelerini törpüleme ve patronlara biat etmede; sendikal bürokrasi ilerleyen süreçlerde de rolünü layıkıyla yerine getirecektir. Bunu yaparken işçi sınıfını sessizliğe davet ederek bekle-

gör potasında tepki ve öfkelerini eritme yoluna gidecektir.

Görülmesi gereken yukarıda bahsettiğimiz saldırıların içeriğinin yanısıra sendika ağalarının işçi ve emekçileri silahsızlandıran rolleri ve yöneltilen saldırıları patronlar cephesinden örmenin kulvarında ilerliyor olmalarıdır. Süreçte, önümüzde duran görevlerin bir yönünü bu saldırıya karşı duruşu örnek oluştururken bir yönünü de ihanetçi sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi yükseltmek oluşturmaktadır. "Kahrolsun sendika ağaları" sloganını dillendirerek, hak alma mücadelesinin meşruluğunu haykırmalı ve saldırılara karşı örgütlenme çağrısı içeren ajitasyon-propagandaya ağırlık vermeliyiz. Saldırıların karşısında işçi ve emekçilerin örgütlenmesi için göstereceğimiz özveri ve çabamızın samimiyeti karşılıksız kalmayacaktır. Kendi sorunlarına sahip çıkma bilincini geliştirdiğimiz oranda sınıfına hizmet edenler kuşkusuz çoğalacaktır.

AKP devletin tarım depremini sürdürecektir

Geçtiğimiz hükümetler döneminde tam bir tarım depremi yaratan devlet bugün koltuğa AKP'yi oturtmuştur. Bu tarım depremi için düğmeye basan ABD parmağı var oldukça köylüler tarım depreminin yarattığı enkaz altında kalmaya devam edecek.

Emperyalistlerin stoklarını eritmek, kendilerine pazar açmak adına sömürge, yarı sömürge- yarı feodal ülkelere yönelik yaptırımları sonucu bu ülkelerin tarımı neredeyse dumura uğratılmıştır.

Ülkemiz patron-ağalarının devleti olan TC de bu noktada efendisi ABD'nin direktifleriyle, tarıma özellikle 1980'lerden bu yana daha bir darbeler vurmuştur.

DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde yürürlüğe giren yasaların tarıma ve köylülüğe tek getirisi üretmemelik, üretse bile ürününü satamamazlık olmuştur. Dünya ülkeleri arasında coğrafyası tarıma ve hayvancılığa en elverişli bölgede bulunan Türkiye'nin öz tarım ürünleri üzerinden yaptığı ihracat ve ithalatın son yeri devletin bu konudaki başarısızlığının ve istikrar-sızlığının tablosudur.

Ocak-Temmuz 2002 döneminde tarım ürünleri ithalatı geçen yılın aynı dönemine oranla yüzde 29.4 oranında artarken, tarım ürünleri ihracatı ise yüzde 17.9 oranında gerilemiştir.

Tarımsal üretimin artacağı

yerde gerilediği ülkemizde tarımımız iç talebini karşılayamaz duruma düşürülmüştür. 2001 buğday ithalatına 124 milyon dolar, ay çiçeği ithalatına 94 milyon dolar, soya fasülyesi ithalatına 83 milyon dolar, nohuta 17 milyon dolar, mısır yağına 45 milyon dolar harcadığı gibi önemli bir ayrıntı köylülerimizin onca verimli araziye karşın üretmezliğiyle ve onca paranın emperyalistlere akışıyla devletin kimin hesabına çalıştığını gösteriyor.

Bunca olumsuz tablonun ortasında 3 Kasım seçimleriyle iktidara oturtulan AKP'nin çizdiği pembe tablo hiç de inandırıcı değildir.

Tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesinden, serbest piyasa modeline kadar birçok projeyi hayata geçirmeyi planlayan AKP'nin özellikle tarıma yönelik kulağa hoş gelen vaatleri de var.

Bugüne kadar tarım bakanından önce IMF Türkiye masası şeflerinin adlarını ezberleyen/ezberletilen köylü AKP'den belli yönleriyle umut bekleyebilir. Ancak şunu çok geçmeden göre-

ceğiz. Ve şimdiden soruyoruz; AKP bu vaatlerinin kaynağını nereden finanse edecek? Elbette IMF ve DB'den. Peki alınan borçlar nasıl ödenecek? Tabi ki yeni zamlar, özelleştirmeler, kotalar vs. vs. AKP, tarıma verdiği önemi göstermek için önüne **"modern tarım işletmeciliği"** adlı bir proje koymuş. Şöyle diyor AKP; "kaynakların etkin kullanımı ilkesi çerçevesinde ekonomik, sosyal, çevresel ve uluslararası gelişmeler boyutunu bütün olarak ele alan örgütlü, rekabet gücü yüksek, sürdürülebilir bir tarım sektörünün oluşturulması temel amacımızdır."

Tam da bu noktada soruyoruz, IMF'nin dünkü borçları katlanırken "yarım kalan DGD paralarını ödemekte sıkıntı çekiyoruz" diyen AKP'li Tarım ve Köy İşleri Bakanı Sami Güçlü, Erdoğanla aynı gözlükle bakmadığından mı kaynak sıkıntısından bahsediyor? Bu konuda kaynak sıkıntısı çeken hükümet yukarıdaki proje konusunda nasıl bu kadar cesur merak ediyoruz.

Tarımsal üretimin talebe uygun yönlendirilmesini planlayan AKP ürün fiyatlarından devlet

müdahalesini çekeceğini, üretimin piyasa şartlarında talebe uygun olarak yönlendireceğini söylüyor. KİT'lerin özelleştirildiği, üreticiyi temsil eden tek bir kurumun olmadığı, köylünün tefecinin insafına bırakıldığı bir piyasada köylü bulmak mümkün olmayacak yani söz yine köylüye kalmayacaktır.

Geçtiğimiz hükümetler dö-

neminde tam bir tarım depremi yaratan devlet bugün koltuğa AKP'yi oturtmuştur. Bu tarım depremi için düğmeye basan ABD parmağı var oldukça köylüler tarım depreminin yarattığı enkaz altında kalmaya devam edecek. Ancak enkaz altında kalan yoksul köylünün sesini duyanlar, enkazdan uzanan ellerle mutlaka buluşacaktır.

Devlet DGD'leri hâlâ ödemedi

Seçim öncesi köylüye rüşvet verircesine dağıtılan DGD'lerin kalan kısımlarının dağıtılmaması ile köylüler yine bir bekleyişe sokuldu.

500 dönüme kadar tarlası olanların 1 Ekim'e kadar yaptığı başvurulara 27 Ekim 2002-20 Nisan 2003 tarihleri arasında ödeme yapılacağını açıklayan DSP-MHP-ANAP hükümeti ekarte oluşuyla DGD topunu da yeni hükümete atmıştı. Yeni hükümetse DGD için bütçeden ayrılmış hazır parayı bekletmeye devam ediyor. Seçim öncesi 17 ilde toplam 387 trilyon liranın dağıtılmasına karşın 725 trilyonluk bütçeden geriye kalan 338 trilyonluk ödemeler şimdilerde köylüye sadece endişeli bir bekleyiş getiriyor. DGD'den para alacak birçok köylünün; Ziraat Bankası'na olan borçlarının direkt

DGD'den kapatılması ise köylüler için apayrı bir sıkıntı yarattı.

Halk arasında tarla parası olarak bilinen DGD için Elbistan İlçe Tarım Müdürlüğü'ne yaklaşık 7 bin 300 çiftçi başvuruda bulundu.

1 milyon 370 bin dönüm kayıtlı tarım arazisi bulunan Elbistan'da, DGD'den faydalanmak isteyen köylülerin kayıt yaptırdığı arazi miktarı 590 bin dönüm. 81 ayrı yerleşim biriminden 7 bin 380 köylünün başvurduğu DGD için Hazine'nin Elbistan'a ödeyeceği miktar 8 trilyon lira.

Yaptıkları başvurulara rağmen hâlâ bekletilen Elbistanlı köylülerin durumuna ilişkin bir açıklama yapan Elbistan İlçe Tarım Müdürü Recep Yılmaz, "DGD için 7 bin 380 çiftçimiz başvuruda bulundu. Geçtiğimiz

yıl ise 6 bin 305 kişi başvuruda bulunmuştur" diyerek devletten gelecek üç kuruşa bel bağlayan köylünün durumunu anlatmaktadır. DGD'ye olan bu ilgi, köylünün kesilen destek ve sübvansiyonlar sayesinde daha da zor durumda olduğunun göstergesidir.

Ödemesi yapılmayan DGD'ler konusunda bir açıklama da üreticiler cephesinden Tür Köy-Sen'den geldi. Tür Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur, köylünün bir kısmının DGD'yi reddettiğini, köylü için sadaka niteliğinde olan bu paranın hiçbir işe yaramadığını söyledi. Ürün niteliğine bakılmaksızın toprak oranına göre verilen bu adaletsiz dağıtımın içe sindirilir bir yanı olmasa da köylülerin büyük kısmına devletten alacaklı olmanın perişanlığını yaşatmakta. Alınan para-

lar o yılın ya da geçmiş yılın borçlarını kapatmaya yetmezken üreticinin parayı üretimi için kullandığını söylemek mümkün değil. Konur, daha ilk açıklandığı günden beri bekleyişten başka birşey getirmeyen DGD'lerin kanaksatılan gecikmelerinin artık normalleştiğini ifade etti.

Belirttiğimiz üzere hiçbir üretim, emek kriteri alınmadan dağıtılan DGD'lerin devletin üreticinin sorunlarıyla uzaktan yakından alakalı olmadığını ispatı olduğunu belirten Şevki Konur; ödemelerin bunu bir kez daha ortaya koyduğunu açıkladı.

Devletin tarım politikalarının üreticinin ihtiyaçlarına göre değil, uluslararası sermayenin istek ve dayatmalarına göre belirlendiğine de dikkat çeken Konur; girdi desteklerinin de-

vam edilmesini ve bu desteklerin ürün bazında yapılması gerektiğini anlattı.

Yeni hükümetin tarıma, köylüye yine bir yıkım getireceğini ifade eden Konur, bundan sonra üreticilerin tepkilerinin beklenenden daha şiddetli olacağını belirtti.

Alacağına aslan, vereceğine kedi kesilen devletin DGD'ler karşısındaki samimiyetsizliği elbette ortadadır. Ancak ortada olan bu gerçeklik bugün köylünün kavrayışından çok da uzak değildir. Kendilerine sorulduğunda yaşadıkları ekonomik sömürüyü, zulmü en net biçimde ifade etmekte. Bunca zulmün, sömürünün ortasında zorla muhalefete itilen köylünün devrimci ve komünistlerle kucaklaşması kaçınılmazdır. Ancak bu kaçınılmazlık sürecini kısaltmak da sürece iradi müdahalede bulunan devrimci ve komünistlere bağlıdır.

Ölüm Orucu'nda şehit düşenlerin sayısı 61'e yükseldi

Ölüm Orucu direnişçilerinden 5. ekipte yer alan Zeliha Ertürk ve 8 ay önce direnişe başlayan Feridun Yücel Batu'nun da şehit düşmesiyle ölüm orucu şehitlerinin sayısı 61'e yükseldi.

Tecrit ve izolasyona karşı içerde ve dışarda sürdürülen Ölüm Orucu direnişinde bugüne kadar 61 kişi yaşamını yitirdi. Ve o günden bugüne üç Adalet Bakanı değişti. (Hikmet Sami Türk, Aysel Çelikel ve yeni bakan Cemil Çiçek. (Eskiden ANAP'lı olan Cemil Çiçek o dönemde de Aileden Sorumlu Devlet Bakanıydı...) Tecrit ve izolasyona geçişin bir ayağı olan F Tipi Hapishaneleri 19 Aralık katliamıyla birlikte hayata geçiren devlet tecrit uygulamalarını iki yıldır çeşitli biçimlerde sürdürüyor. Tarih boyunca nerede zulümler olmuşsa orada direnişler, başkaldırı da olmuştur. Devrimci ve komünist iradeyi teslim almaya yönelik tecrit uygulamalarına karşı tutsaklar da çeşitli biçimlerde direniş-

lerini sürdürüyor. Peşpeşe gelen ölümlerin artık toplumu harekete geçirmeye yetmediği, ölümlerin artık burjuva basında kısa haber şeklinde bile yer almadığı bu süreçte direnişi Ölüm Orucu şeklinde sürdüren DHKP-C tutsaklarından iki kişi daha **Zeliha Ertürk** ve **Feridun Yücel Batu** şehit düştü.

Zeliha Ertürk Ölüm Orucu direnişi sırasında durumunun ağırlaşması üzerine kaldırıldığı Şişli Etfal Hastanesi'nde **30 Kasım 2002**'de; direnişe İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde 8 ay önce başlayan **Feridun Yücel Batu** ise kaldırıldığı Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde **1 Aralık 2002** tarihinde yaşamını yitirdi. Zeliha Ertürk ve Feridun Yücel Batu'nun şehit düşmesiyle birlikte Ölüm

Orucu şehitlerinin sayısı 61'e yükseldi. **Şu anda 11 kişi daha Ölüm Orucu direnişini sürdürüyor.** Direnişçiler her geçen gün ölüm sınırına yaklaşırken tecritin kaldırılmasına yönelik herhangi bir adım atılmıyor.

Adli Tıp'tan 2 Aralık'ta alınan Zeliha Ertürk'ün cenazesi önce Gazi Mahallesindeki Cemevi'ne getirildi. Burada yapılan törenin ardından alkışlar, zılgıtlar ve sloganlarla cenaze arabasına konuldu. Cenaze törenine **TAYAD** ve **TUYAB**'in

yanında **İşçi-köylü, Mücadele Birliği, Odak** ve **Atılım okurları** da katıldı. Cemevi'nden otobüslerle mezarlığa gelen yaklaşık 200 kişilik kitle "**Devrime meşale bizim kadınlarımız**", "**Zeliha Ertürk ölümü süzdür**",

ERTÜRK ZILGITLARLA TOPRAĞA VERİLDİ

Ölüm orucu 5. Ekipte yer alan 25 yaşındaki Zeliha Ertürk, durumu kötüleşince Bayrampaşa Hastanesine, kısa bir süre önce de Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

"Hesaplaşma günü korkunç olacak", "**Bize ölüm yok**" vb. sloganlar atarak Ertürk'ün resimleriyle yürüyüşe geçti. Mezar başında, cenaze toprağa verildikten sonra devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Son olarak dışarıda Ölüm Oru-

cu direnişini sürdüren **Feride Harman**'ın Ertürk'e yazdığı mesaj okundu. Harman mesajında "**Şimdi sen tüm şehitlerimizden aldığın bayrağı bize devrettin. Bize bıraktığın bayrağı sana layık olarak taşıyacağız**" diyordu. Gündoğdu Marşı ve sonrasında sloganlarla tören sona erdi.

İHD'DEN PROTESTO

Öte yandan İHD İstanbul Şubesi önünde Zeliha Ertürk'ün toprağa verildiği gün, yapılan oturma eylemiyle ölümlere rağmen tecrit ve izolasyonun devam etmesi protesto edildi. Ertürk'ün resimlerinin bulunduğu ve mumların yakıldığı eylemde konuşan İHD Genel Başkan Yardımcısı Eren Keskin, tecritin bir an önce son bulmasını istediklerini belirtti.

Tecrit uygulaması saldırılarla sürüyor

Ankara: İHD Ankara Şubesi Ekim ayında İç Anadolu Bölgesi Hapishaneleri'nde yaşananları 20 Kasım 2002 tarihinde bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu. Basın açıklamasını İHD Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Saadet Erdem** yaptı. Erdem "Yeni Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e sesleniyoruz İmdat Bulut da yaşamını yitirdi. Ölümler gün geçtikçe artıyor. Artık yeter diyoruz." dedi.

Erdem'den sonra söz alan **Sengül Kalkan Eker** Kandıra F tipi Hapishanesi'ndeki eşiyile yapacağı açık görüşün idare tarafından engellendiğini belirtip tutsakların görüş haklarının

gasp edildiğini söyledi. Eker'in ardından Ölüm Orucu şehidi **Nergiz Gülmez**'in annesi **Selvi Gülmez** bir konuşma yaptı. Ana, oğlu Ali Gülmez'in Sincan F tipi Hapishanesi'nde tutuklu olduğunu belirtip "**oğluma götürdüğüm iç çamaşırı, çorap gibi giyecekleri almıyorlar. Çünkü kantinde satıyorlar. Bir adet çarşafı 60 milyona satıyorlar. Oğlumun 3-4 tane hastalığı var, ama tedavisini yapmıyorlar**" dedi. Tekrar söz alan Erdem ise hapishanelere giyeceklerin alınmadığını bildiklerini, hapishanelerin ticarethaneye çevrildiğini söyleyip "Adalet Bakanı'ndan kantin fi-

yatlarını açıklamasını isteyeceğiz" dedi.

İHD Ankara Şubesi'nin kamuoyuna sunduğu rapora göre Ekim ayındaki baskılar şöyle sıraladı;

-Avukat **Filiz Kalaycı** 04.10.2002 tarihinde gittiği Sincan F Tipi Hapishanesi'nde duyarlı kapıdan geçerken iç çamaşırındaki kopçanın sinyal vermesi üzerine onur kırıcı davranışlara maruz kalmış, müvekkilleriyle görüşmesi engellenmeye çalışılmıştır.

-Sincan F Tipi'nde bulunan **Nihat Konak**'ın tedavisi Adalet Bakanlığı'nın genelgesi gerekçe gösterilerek engelleniyor.

Konak'ın ihtiyacı olan boyunluk kendisine verilmiyor.

-Malatya Hapishanesi'nde bulunan **Özlem Aydın**'ın Ölüm Orucu'ndan sonra diyet yapması gerekirken, diyet hapishane idaresi tarafından engelleniyor.

-Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Zeynel Karabulut, Emrullah Şimşek, Erdal Doğan, Murat Yücesu, Erkan Akpınar, Ömer Kaya, Mustafa Çamlı** adlı tutsaklarda ciddi hastalıklar bulunurken, tutsakların tedavileri sürekli engelleniyor.

-Ankara Numune Hastahanesi'nde bulunan **Özlem Türk** ve **Tanju Mete** adlı tutsaklar Ölüm Orucu eylemlerini sürdürüyorlar. Ölüm Orucu eyleminde bulunan **Talat Şanlı** ise yapılan müdahaleyle bilincini kaybetti.

İspanya Konsolosluğu'nda Eylem

İstanbul: **TUYAB, TAYAD, Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği, Sosyalist Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü** temsilcilerinden oluşan bir grup 22 Kasım günü Levent'teki İspanya Konsolosluğu'na F tipleri ile ilgili olarak dilekçe verdi. Konsolosluk önce imzaları kabul etmedi, ancak tecrit karşıtlarının kararlılıkları sonucunda dilekçeler kabul ettirildi. Tecrit karşıtları adına yapılan açıklamada F tiplerinde Avrupa'nın da imzasının olduğu, bu sorunun sorumluluğunu onların da taşıdığı, son olarak İmdat Bulut'un F tiplerine karşı mücadelede şehit düştüğü belirtilerek yetkililer görev başına çağrıldı.

OHAL kağıt üzerinde kalktı

OHAL'in kalktığı illerde köylere dönen insanların asker denetiminde korucular tarafından katledilmesi durumunu yaşıyoruz. Yaşanan örneklerde de görüldüğü gibi devlet demokratikleşmemiş aksine anti-demokratik uygulamalarını yoğunlaştırmış durumda. Bu da devletin ne kadar "demokratikleştiğini" göstermektedir.

Devletin yıllardan beridir uyguladığı OHAL geçtiğimiz hafta Diyarbakır'da kaldırıldı. 26 Aralık 1978'den bugüne yani 24 yıldır uygulanan OHAL'in yarattığı yıkımla birlikte kaldırıldığı ilan edildi. Egemenlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımındaki imhacı ve inkarcı politikadan bağımsız ele alınmaz olan OHAL'in en katı koşullarla yaşama geçirildiği illerden biriydi Diyarbakır. Ulusal hareketin ve bu anlamıyla ulusal mücadelenin geliştiği, halkın tepkisini ortaya koymakta korkmadığı ve bugüne kadar sayısız bedellerin ödendiği bu ilde OHAL belirlenen yasal düzenlemelerin ötesinde, devletin özel uygulama ve politikalarıyla bütünleştirilerek uygulamaya sokuldu. Bugüne kadar sayısız yargısız infazın, gözaltında ve kaçırılarak katletmenin, ilin neredeyse her sokağının birer askeri kışlaya dönüştürülmesinin, keyfi ev baskınlarının yaşanması bu bilinçli politikanın birer yansıması. Bu uygulamaların bu boyutuyla sınırlı kalmayarak halk üzerinde yarattığı psikolojik etkileri de yok saymamak gerekiyor. Onlarca kadın ve çocuğun bu baskılardan kaynaklı yaşadıkları psikolojik travma dönem dönem basına yansıyan şeyler. Gerçek bölgede gerekse de ilde on-

larca okul, hastane karakola dönüştürülerek halkın faydalandığı sosyal yaşam kurumları yok edildi. Ciddi anlamda yatırım yapılmadığı bölgede işsizlik halkın temel sorunlarından biri. Çocuklarına Kürtçe isim verdiklerinden dolayı haklarında soruşturma açılan ailelerin sayısı arttı. Diyarbakır'da OHAL'in kalktığını kutlamak isteyen halka jandarma ve polis müdahale ederek OHAL'in sadece kağıt üzerinde kalktığını burada da gösterdi.

Bugüne kadar yapılan infazlarla ve daha birçok uygulamayla teşhir olan OHAL'i AB yolunda adımlar atan Türkiye kaldırdığını ilan etmek zorunda kaldı. Teşhir olmuş bu maskeyle AB'ye girmek hayli zor olacaktı. Ancak şöyle bir gerçek var ki o da egemenlerin Kürt ulusal sorununu çözümdeki anlayışları değişmediği ki değişmeyeceği de açıktır. Bu anlamda potansiyel suçlu gözüyle bakılan halk açısından OHAL'in kaldırılması bir anlam ifade etmeyecektir. OHAL kaldırılmadan yerine getirilecek kurumlar tartışılıyor. "Bölge müsteşarlığı" ya da "Kritik iller" gibi adlandırmalarla gündeme getirilenler OHAL'in sözde kaldırıldığının ifadesi. **OHAL'i kaldırmadan, kaldırıldığında yerine ne koyacağının telaşına düşen**

egemenler, yıllardır uyguladıkları zor yöntemlerini başka bir kılıfla devam ettirme çabasında.

Diyarbakır'da yapılan eylemlerde atılan "Yaşasın Demokratik Cumhuriyet" sloganı da Kürt halkının bilincinde yaratılan yanılsamanın ifadesi. Yukarıda vurguladığımız gerçekler önümüzdeki dönem karşımıza çıkacak olgular. Ancak bunların görülmeyerek, ört-bas edilme çabası yaşamın gerçekliğinde kendini gösterecektir. Barış süreci olarak ifade edilen tasfiyeci yönelimin bir kazanımı olarak ifade edilen ve yansıtılan devletin bu uygulamaları sözde demokratikleşmenin bir ürünü ve sonucu. Maskeyi yenileme derindeki egemenler demokratikleştikten değil, bu tarz değişimlere ihtiyaç duymakta. Bunun yanısıra devlet OHAL'i kaldırdığını açıklamanın yanısıra askeri önlemleri azaltmayarak devam ettiriyor. Ve halk 24 yıldır uygulanan bu uygulamaların olağanüstü uygulamalar olduğunu bilmeyerek, bunların olağan şeyler olduğunu düşünüyor. Ve bugün halk yaşamın olağan hale dönüştürülmesinin ne olduğunu bilmeyecek durumda. Bunun yanısıra OHAL'in kalktığı illerde köylere dönen insanların asker denetiminde ko-

rucular tarafından katledilmesi durumunu yaşıyoruz. Bu örneklerde de görüldüğü gibi devlet demokratikleşmemiş aksine anti-demokratik uygulamalarını yoğunlaştırmış durumda. Bu da devletin ne kadar "demokratikleştiğini" göstermektedir.

OHAL'in uygulandığı dönemde yapılan yargısız infazlar

caktır. Çizilen sorunsuz tablonun aksine halkın sorunları hergün çığ gibi büyüyerek devam ediyor. Halkın en büyük sorunu olan açlık sorunu, çözülmeyi bekleyen acil sorunlardan biri. Devletin şovenist politikalarından taviz vermeksizin aksine bu düşüncenin yön verdiği bu tarz uygulamaların teşhirini yapmak

ve daha birçok anti-demokratik uygulamaların sahipleri yargılanmayacak ve bunların tümü OHAL kalktı maskesiyle unutturulacak. Bu atmosferin içinde halkın bilinci dumura uğratıla-

dün olduğundan daha önemli. Çünkü bilinci karartılmak istenen bir halk var. Ve bu halkın yaşadığı zulüm ancak bilinçlerin aydınlatılmasıyla ve savaştırılmasıyla kalkacaktır.

TRT'de Kürtçe yayına izin verildi

Uzun süredir gündemde olan Kürtçe yayın tartışması geçtiğimiz günlerde RTÜK tarafından verilen kararlarla bir anlamda noktalanmış oldu. **TRT'nin günde iki saat Kürtçe yayın yapmasına izin verildi.** Özel televizyonların farklı dil ve lehçelerde yayın yapılmasına ise yasak getirildi. Alınan karara göre sadece Kürtçe yayın yapılmayacak. Diğer milliyetlerden de halkın kullandığı dillerde yayın yapılması öngörülmüyor. Yayınlanacak programlar eğitime yönelik olmayacak. Kaç dilde yayın yapılacağını ise TRT belirleyecek. Yapılacak yayınların zamanı ise günde 45 dakika ve haftada 4 saati geçmeyecek biçimde radyo programlarında geçerli olacak. Televizyon yayınları için belirlenen zaman ise günde 45 dakika ve haftada 2 saati geçmeyecek biçimde programlan-

cak. Verilecek Kürtçe yayınlar mutlaka Türkçe alt yazıyla sunulacak. Yapılacak yayınların niteliği ise "hukukun üstünlüğü, anayasanın genel ilkeleri, temel hak ve özgürlükler ulusal güvenlik, genel ahlak, cumhuriyetin anayasada belirtilen temel nitelikleri ve devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı olmayacak" biçiminde belirlenmiş durumda.

Yapılan bu düzenlemede de açıkça görüldüğü gibi Kürt halkının uğruna bedeller ödediği bu talepler halkın istemleri ve ihtiyaçları temelinde düzenlenmiş değildir. Yapılacak yayının niteliği noktasında yapılan açıklamalarda da görüldüğü gibi TC'nin temellerinden biri olan şovenist politikaların üzerine oturtularak yapılacaktır/yapılmıştır da. Bunun dışında bir program ya da anlayış

olabileceği gibi bir beklentimizin olması var olan koşullar içinde mümkün olmayan, hayal bile edilemez bir durum. Ulusal hareketin bu konudaki ciddi beklentilerinin olduğunu kimi dönem yaptıkları açıklamalarda sorunu dile getiriş ve gündemeleştirme zeminlerine baktığımızda görmemiz mümkün. **"Demokratik Cumhuriyet" anlayışının yarattığı beklenti ve umut özellikle de halkta yaratılan beklentinin devlet tarafından verilen yanıtı şovenist politikalarından ödün vermeden Kürt halkının kendi dilini kültürünü geliştirme, ulusun varlığını kabul etme temelini ötesinde AB'ye yatırım çerçevesinde ele alınarak "demokratikleşme" maskesiyle atılan adımlar ve yönelimlerdir.** Yıllardır Kürt halkının yürüttüğü haklı mücadelede ödediği bedel-

lerin bir sonucu olarak gündeme gelen bu "değişiklikler" kimseyi ülkenin demokratikleştiği düşüncesine götürmesin. Çünkü çeşitli açıklamalarda yapılan yayının amacı vurgulanırken söylenen Kürt ulusunun varlığını kabulden öte yine onun inkarına dayalı. "Türk halkının" günlük yaşamda kullandığı farklı diller olarak olarak lanse edilen Kürtçe'nin Kürt halkı tarafından kullanıldığı kabul edilmiyor. Yani bir ulusun yok sayılması politikası devam ediyor. Yapılanlar bu inkarcı ve imhacı politikaların üzerine şekillendiriliyor.

Yapılacak yayınların çerçevesine baktığımızda da nasıl olacağını görmek mümkün. Kürt halkına şovenist politikalar Kürtçe empoze edilecek. Tüm bu yaşananların ise bir maske tazelemekten öte bir anlam ifade etmediği

ortada. Çünkü Türkiye Kürdistanı'nda Kürtçe kaset dinlediği için "örgüte yardım yataklık" ettiği gerekçesiyle ceza alanlar, gözaltında işkenceye ve çeşitli saldırılara maruz kalanların sayısı azımsanmayacak derecede. Yaşanan bu tip olaylar ise henüz hafızalardan silinmemiş durumda.

Kürt halkına sunulan kırıntı düzeyinde ve hak olarak bile değerlendirilmeyeceğimiz bu durumu teşhir ederek devletin çizmeye çalıştığı demokratikleşme tablosunu kıralım. Kürt halkının bugüne kadar ödediği ve ödemeye devam ettiği bedellerin gerçek amacının ancak ve ancak mücaadeleyle gerçekleştirebileceği gerçekliğini anlatmak ve kavratmanın zemini dün olduğundan daha güçlü.

Gerilla faaliyetinin savaş ve kitleleri örgütlemesinde izlemesi gereken siyaset

Savaşımız gerilla savaşı ile sınırlı değildir. Kırdan olsun şehirde olsun bütün Parti komiteleri legal ya da illegal biçimler altında, ordu ya da gençlik örgütlenmelerinde hangi biçimde ve nerede olursa olsun Halk Savaşının bir parçasıdır; vazgeçilmez, gelişmek zorunda olan, olmazsa olmaz parçasıdır. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek salt ya da esas olarak gerillaya odaklanmak değildir. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek Parti tarafından belirlenmiş tüm alanlarda devrimimize hizmet eden Parti politikalarına uygun örgütlenmektir.

Her toplumsal ilerleme hep uzun süreli zor ve şiddet ile gerçekleşmiştir. Bir toplumsal süreç içerisinde de egemen olan sınıf ya da sınıflarla ezilenler arasında bazen çok şiddetli bazen ise nispeten daha az şiddetli şekilde süren mücadele hep varolagelmıştır. Çünkü egemenler ile onların egemenlikleri altındaki gerillanın yeme, içme ya da günübirlik için kullanılmıştır. Katılım ise sadece sınırlı boyutta gerillaya gelme boyutunu aşmamıştır. Oysa örgütlenmeler içinde parti örgüt-

lenmesi esastır. Kitleleri örgütlemek demek onları sadece gerilla olarak örgütlemek demek değildir. Bu eksik ve yanlış bir kavrayıştır. Bunun sonucunda hazır, iyi olan kitlelerden geriye elle tutulur örgütlenmiş kitleler kalmamıştır. Onların sadece gönül ve maddi desteği alınmıştır. Bu bakış açısı yanlıştır. Çünkü kitlelere gidip onları bilinçlendirmek ve savaşa çekmektir. Elbette ki kitlelerin diğer olanaklarından yararlanmak yanlış değildir. Fakat bu esas alındığında asıl amacın dışına çıkılmış olur. Bu, kendimizi kitleler adına savaşan bir grup insan, onları ise sadece savaşın pasif destekçileri olarak görmek anlamına gelir. Oysa devrimi yap-

acak ve yaşatacak olan kitlelerdir. Kitlelere bu yanlış yaklaşım, Proletarya Partisine bağlı kalıcı örgütler yaratılmasını, kitleler içinde kökleşmesini engellemişken, savaş konusunda da olunması gereken yere gelinmemiştir. Gerilla mücadelesinin ve tarzının yeterince doğru kavranamamasından kaynaklı belli bir nitelik ve fazlasıyla bir nicelik güç olmasına rağmen bu değerlendirilerek dar bir alana sıkışıp kalınmış, bu nedenle de askeri açıdan yapılması gerekenler yapılam-

yor, yardım ediyorsa “biz onu kazanmışızdır”, “iyi ilişkidir” düşüncelerinin sonucu olan yaklaşımdan dolayı halk da buna paralel olarak şekillenmiştir.

Elbette ki kitlelerin olanaklarından yararlanmak, onları ihtiyaçlar için seferber etmek yani kitlelere dayanmak yanlış değildir. Fakat kitlelere sadece veya esas olarak bu amaç için gitmek yanlıştır. Bunlar dışında faaliyette çıkan diğer bir yanlış anlayış da gerillaya sadece askeri/savaşan bir güç olarak bakıl-

bölgelerinde parti örgütlenmesinin oluşturulması, kitlelerin sistemle çelişkilerini derinleştirilmesi muazzam önem taşımaktadır. Savaşımızın tıkanıklıkları esas olarak kitlelerin halk savaşındaki rolünü kavrayamamamız ile ilgilidir. Gerilla savaşı bir bölgeye sıkıştırılmamalıdır. Bir bölgede sıkışacak gerilla savaşının başarı şansı azdır. Düşmanın donanımını ve mevcut durumumuzu da değerlendirdiğimizde bunun daha da önemli olduğu açıktır. Kitlelerin durumunu, kitleler üzerindeki etkimizi, kitlelerle ilişkilerimizi, düşmanın saldırı gücünü hesaplamadan, örgütlenmede temel noktalarda dahi sorunlu olduğumuz yerde gerilla savaşının buna uygun biçimlendirilmesi şarttır. Devrimin çözümleneceği meselelerin somut olarak kitlelere taşınması gerekir. Savaş bununla birlikte kitlelerin savaşı haline gelecektir. Gerilla savaşının sınırlı öncü kuvvetlerle yürütülmesi tehlikesine düşülmesi için; gerilla savaşının, kitlelerin savaşı haline getirilmeye üzere, devrim yapmak üzere yapılandırılması gerekiyor. Bunun için başta kırsal alanlarda kitleleri örgütlemek ve kitleler içinde kök salmak gerekmektedir. Bu savaş sonucunda ezilen kitlelerin kurtuluşu için devrimin zorunlu bir aşamasıdır. Ve kitesiz değil, tam tersine zafir kitlelerle mümkündür. Kitlelerden kopuk olan savaş askeri anlamda dahi (istenilen düzeyde) başarılı olamaz.

Yürütülen gerilla savaşında devrim ve karşı devrim arasında çetireli boyutlarda süren savaş ister istemez halkı da içine çekmekte, onları da taraf olmaya zorlamaktadır. Fakat esas amaç, halkın kendiliğinden, zorunlu olarak, ya da düşmanın baskıları sonucu o tarafı ya da bu tarafı seçmesi değildir. Kendileri için bu savaş devrim saflarına ve bilinçli (çıkarların farkında) gönüllü olarak katılmalarıdır. Savaşımız gerilla savaşı ile sınırlı değildir. Kırdan olsun şehirde olsun bütün Parti komiteleri legal ya da illegal biçimler altında, ordu ya da gençlik örgütlenmelerinde hangi biçimde ve nerede olursa olsun Halk Savaşının bir parçasıdır; vazgeçilmez, gelişmek zorunda olan, olmazsa olmaz parçasıdır. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek salt ya da esas olarak gerillaya odaklanmak değildir. Gerilla savaşına uygun örgütlenmek Parti tarafından belirlenmiş tüm alanlarda devrimimize hizmet eden Parti politikalarına uygun örgütlenmektir. Bütün

lenmesi esastır. Kitleleri örgütlemek demek onları sadece gerilla olarak örgütlemek demek değildir. Bu eksik ve yanlış bir kavrayıştır. Bunun sonucunda hazır, iyi olan kitlelerden geriye elle tutulur örgütlenmiş kitleler kalmamıştır. Onların sadece gönül ve maddi desteği alınmıştır. Bu bakış açısı yanlıştır. Çünkü kitlelere gidip onları bilinçlendirmek ve savaşa çekmektir. Elbette ki kitlelerin diğer olanaklarından yararlanmak yanlış değildir. Fakat bu esas alındığında asıl amacın dışına çıkılmış olur. Bu, kendimizi kitleler adına savaşan bir grup insan, onları ise sadece savaşın pasif destekçileri olarak görmek anlamına gelir. Oysa devrimi yap-

maşdır. Böyle düşünenler “neden eylem yapmıyoruz”, “şu eylemi yapalım”, “şuraya saldıralım” vb. isteklerde bulunmaktadır. Sonuçta askeri bir güç olan gerillanın bu sorunlara kafa yorması, çözümlemesi, bilmesi, sahip olması gereken özelliklerden sadece bunlar kesinlikle yeterli değildir gerillanın misyonunu ifade etmek için. Çünkü bu savaş politik bir savaştır. İktidar mücadelesinin şu aşamada aldığı biçimdir. Ve ikili ayağı vardır. Kitle ayağı ve savaş ayağı. Dolayısıyla savaşı ve kitleleri birbirinden ayıran anlayışlar bu savaşın özünü anlamamış demektir. Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için kitlelerin devrim mücadelesine katılması, bunun için gerilla

Şu ana kadar sürdürülen gerilla savaşı bir yanıyla olumlu iken, duruştaki netliği gösterirken (mesela genel olarak devrimci durumun gerilmeler yaşadığı geçmiş yıllarda ve günümüzde kararlı olunması) diğer yanıyla olumsuzdur. Çünkü bunun tam anlamıyla kavranmadığı, özünün yakalanmadığı da bir gerçek. Bundan dolayı yanlış anlayışlara düşülmüştür. Gerek kitle gerek savaş boyutu ile belli bir güç, nitelik ve nicelik olmasına rağmen yapılabilecekler/yapılması gerekenler yapılmamıştır. Geçmişte özellikle

mesele Parti politikalarının devrimimizin genel planına uygun olmasıdır. **Parti politikalarını alanlarında uygulamayan, bunu başaramayan hiçbir örgütlenme gerilla savaşına uygun örgütlenmiyor. Bulduğu alanda kaybeden gerilla savaşına katkı sunamıyor demektir.** Her örgütlülük önce kendi alanında, bütünüyle savaşın belirleyici parçalarından biri olduğunu kavrayarak, olmazsa olmaz olduğunu bilerek, partinin politikalarını bir güç haline getirmek amacıyla örgütlenmelidir. **Esas duruş bu olmalıdır.** Dolayısıyla savaşın özü sadece askeri boyut değildir. Kitleleri kazanmak, örgütlemek ve savaşmaktır. **Askeri olarak çok üstün olursa da kitlelerle bütünleşmeyen onları etki alanına almayan ve savaşmaması bir anlayış başarı kazanamaz.**

Mao'nun deyimi ile gerçek kahramanlar kitlelerdir. **Vietnam** örneği, **Çin** örneği ya da daha canlı yakından gördüğümüz **PKK** örneği, günümüzde teslimiyetçi önderliğine rağmen emperyalistlere ve onların işbirlikçilerine korku salan Filistin örneği bunu ispatlıyor.

Her ne niyetle olursa olsun savaş ve kitleleri birbirinden koparmak; kitlesiz gerilla savaşını gerilla savaşı yürütmeksizin de kitlelerin kazanılacağını düşünmek idealizmdir ve devrimi geciktirmek, ertelemek anlamına gelir. Dolayısıyla **kitle savaş diyalektik ilişkisi için-**

de kitleleri kazanmak, örgütlemek ve savaşmaktır biricik doğru anlayıştır. Tersi ve birbirinden koparak ele almak ise uğruna onca bedel ödenilen devrimi ve halk savaşını aslında kavramamaktır. Bu bakış açısı marjinalleşmenin göstergesidir. Özünde ise tasfiyeciliktir.

Oysa gerçekten devrimi gerçekleştirmek isteyenler kitlelerle bütünleşmek zorundadır. Bu olmazsa olmazdır. Bunun için kitle ve savaşla yönelik yanlış anlayış ve yaklaşımlardan kurtulmak; çıktığında/görüldüğünde ise müdahale etmek gerekmektedir.

Kitleleri kazanmanın en temel yolu onların sorunlarına çözümler üretmektir. Bu hem gerilla savaşının hedefi olan köylüler için hem de tek tek her köylü için yapılması gereken bir yaklaşımdır. Bunu yapabilmek için öncelik olarak hem köylülerin genel eğilimlerini, ruh halini, şekillenmelerini vb. bilmek, hem de onların sorunları hakkında ayrıntılı ve doğru bilgi edinmek gerekir. Bilmediğimiz ve tam olarak anlamadığımız bir soruna doğru çözüm bulmamız da mümkün değildir. Onların sorunlarına çözüm üretmek derken sadece genel sorunlarına değil bunun yanında onların günlük yaşamlarında kendilerine ait, özel sorunlarına da çözümler bulunmalıdır. Şu unutulmamalıdır ki tek tek her bireyin, her sorunun kaynağı da bu sistemdir. Dolayısıyla **la gerek genel olsun gerek özel çö-**

züm getirilen her sorun, sistem karşısında alternatif bulunduğu anlamına gelir. Hele de köylülerin o an için somut sorunlarına çözümler getirmek onları kazanmanın, etkilemenin en temel yoludur. Bu iki açıdan önemlidir. Birincisi insani değerlerin zayıfladığı, bireyciliğin sürekli egemenler tarafından artırıldığı günümüzde kendisinin bir fedodal yakını, komşusu vb. olmayan insanların/gerillaların kendisine değer verdiğini görmesi, ikincisi de kitlelerin genel ve "uzak", "doğru ama imkansız" olarak gördüğü şeylere inanmaktan çok somut, gözle görülür çözümleri pratikte görmesi ve buna bağlı olarak devrime inanasının, sahiplenmesinin daha kolay olduğu gerçekliğidir.

Sorunları çözmek için o sorunlara vakıf olmak, tanımak gerekir. Bunun için gerilla köylere giderken kendisi konuşmaktan çok köylüleri konuşturmalıdır. Yani önce onları dinleyip, anlayıp, sorular sorup onların öne çıkan sorununu tespit edip sonra konuşmalıdır. Onlardan öğrenmek, onları önemsemek bir anlamda budur. Böylece onların işlenmesi gereken yönünü kolayca bulabilir ve doğru, yerinde, etkili bir yaklaşım gösterme olanağı elde edilmiş olur.

İçinden geçtiğimiz şu süreçte marjinalleşme sadece bizim değil, genel olarak devrimcilerin bir sorunudur. Devrimci saflarda ciddi anlamda ideolojik gerilemeler, devri-

me ve halk güvensizlik gelişirken buna paralel olarak halkta da devrime ve devrimcilere güvensizlik, inançsızlık geliyor. Gerek ülkemizde gerekse de dünyada gün geçtikçe sömürü, yoksulluk, açlık artıyor. Emperyalizmin bunalımı bunu gerektiren halklar da devrime daha fazla ihtiyaç duyuyor. Böylesi bir süreçte kitlelere ilk umut olanlar, dünya çapındaki bu olumsuz akımı ilk kıranlar Maoistler oldu. Nepal'de, Filipinler ve Hindistan'daki gelişmeler ve kazanımlar dünya halklarına umut oluyor.

Dünyada ve ülkemizde genel olarak devrimci durum mevcutken devrimci ve komünistler geride kaldı. **Bizim de ülkemizde var olan bu koşulları koşup yakalamamız ve önüne geçip öncülük misyonumuzu yerine getirmemiz gerekiyor.** Bunun için Türkiye koşullarında bugün devrimin ön aşaması olan gerilla savaşını özünü uygun olarak yükseltmek, buna bağlı olarak da kitlelerle bütünleşmek, kitleselleşmek gerekiyor. Savaşın yükseltilmesi ve kitleselleşme sürekli olarak birbirini etkileyecek ve daha ileriye taşıyacaktır. Özellikle Mao'nun kitlelere ve savaşa yaklaşımındaki derin kavrayışı, kitleleri kazanma ve devrimci savaşın sahiplenicileri haline getirmedeki çaba, ısrar ve bilinç açıklığı, kitlelere olan güveni yol gösterici olmalıdır. Bize düşen görev sınıf bilincini, buna bağlı olarak parti bilincini, bunun da bir üri-

nü olan kitlelere ve savaşa önderlik bilincini derinleştirerek çeşitli yol ve yöntemlerle, planlı ve hedefli olarak kitlelere ulaşmak ve onları savaşın aktif unsurları haline getirmektir. Zafer ancak kitleleri kazanmakla mümkün olacaktır.

Halk Savaşı doğru politikalar geliştirebilecek ve kitleleri devrim için örgütlemeyi başaracak bir yaklaşım ile geliştirilebilir. **Ülkemizde sınıf savaşının yeni sorunları ve sonuçları ile karşı karşıya bulunmaktayız.** Hem ezilenler cephesinde hem egemenler cephesinde ve hem de karşı bu iki gücün ilişkisinde önemli gelişmeler yaşanmış ve yaşanmaktadır. Emperyalizmin ülkemizdeki sömürü ve talanının neden olduğu tüm gelişmelerin savaş politikamızın oluşumunda ve uygulanabilir olmasında önemli olduğu bilinmelidir. Köylülerin durumu, işçi sınıfının durumu, gençliğin durumu, Kürt ulusunun durumu savaş için birincil derecede önemlidir. Kır ile kent ilişkileri köylü gerilla savaşının yeni biçimlerine ihtiyaç yaratacak düzeyde gelişmeler göstermektedir. Tüm bunlardan dolayı, saldırılarda, A/P çalışmalarında, düşmanın her türlü yönelimini boşa çıkarmada bugüne kadarki deneyimlerin belirlediği savaş yasalarına uygun, yeni biçimlere hazır bir anlayış içinde olmak gerekmektedir.

PUSULA

ŞAN OLSUN YENİ YÖNELİME

Yirminci yüzyılın son çeyreği emperyalizmin ekonomik-ideolojik-politik saldırılarının yoğunlaşarak arttığı, sosyalist maskeli bürokratik burjuva devlet diktatörlüklerin birer birer yıkıldıkları dönem oldu. Emperyalizm, ideolojik manipülasyonun önemini bilinciyle planlı-programlı ve çok yönlü bir saldırı başlattı. "İdeolojiler öldü", "devrimler çağı kapandı", "tarihin sonu", "tek kutuplu dünya", "yeni dünya düzeni", "küreselleşme", "insan hakları" vb. argümanlarla geliştirilen bu yoğun saldırılarda ideolojik teslimiyet, gelecek umudunun yıkımı, sosyalizme güvensizlik amaçlanıyordu. İdeolojik manipülasyonun kitlelerin bilincini önemli oranda etkilediği bu süreçte ilerici ve devrimci saflarda da devrime olan inançta ciddi sarsıntılar yaşandı.

Bireysel kurtuluşun, bireyci özgürlüğün kutsanarak olumlandığı bu süreçte, devrimci saflarda "bireysel" kaçış ve kopuşlar bir "çözüm" oldu ya da çözümsüzlük girdabına yakalananlar bundan kurtulma ümitlerini büyük oranda kaybettiler. Umutsuzluk, karamsarlık, yalınlık ideolojik dejenerasyonun somut yansımaları olarak ortaya çıktı. Dünya ölçeğinde birçok devrimci örgüt silahlı mücadele hattından koparak, emperyalizmin ideolojik saldırılarına boyun eğerek düzen içine evrildi. Komünist saflarda ideolojik olarak dönüştürülen küçük burjuvalar, bu süreçten en fazla, en hızlı, en kötü etkile-

nen kesim oldu. İdeolojik olarak güçlü donanamayanlar, proleterleşmeyenler, "bireysel özgürlüğün" ya da çözümsüzlüğün temsilcileri olarak emperyalistlerin çağrılarına yanıt oldular. Dolayısıyla bu dönem devrime, sosyalizme elvedanın arttığı, ihanetin ve kaçıklığın en fazla yaşandığı bir dönem oldu.

Türkiye proletaryası ve ezilen halkı açısından **yeni bir sürecin** başlamış olduğunun bilincinde olmalıyız. Geride bıraktığımız süreci iyi tahlil edip, bir bütün olarak ideolojik-politik-örgütsel boyutunu, dünyadaki gelişmeleri ve içinden geçtiğimiz süreci değerlendirdiğimizde, sorunlarımızın, devrim sorunlarımızın bir bütünü olduğunu; sorunlarımızın ülkemizin sorunlarının çözümü olduğunu görüyoruz. Her şeyden önce nasıl bir dünya ile kuşatıldığımızı bilince çıkarmalıyız. Görüyoruz ki, emperyalist haydutlar ideolojik-politik-ekonomik-askeri saldırılarını her geçen gün daha güçlü silahlarla, teknolojiyi bilimi de arkalarına alarak yoğunlaştırıyorlar. Zenginliklerini her geçen gün daha fazla artırdıklarını görüyoruz. Yoksullukların, sefaletin ve yıkımın her geçen gün daha açık, gözle görülür bir şekilde yaşandığını görüyoruz. Ezenle ezilen arasındaki çelişkilerin, emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişkinin, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin, her geçen gün daha da keskinleştiğini, derinleştiğini bir uçuruma geldiğini görüyoruz.

Bu tablo karşısında emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı Maoistler önderliğinde Halk Savaşı stratejisinin sürdürülerek devrim perspektifinin kuşatıldığını görüyoruz. Bugün bir kez daha görüyoruz Maoizm'in, Marksizm-Leninizm'in bir üst aşaması olduğunu ve bir kez daha bu bilimin ancak ve ancak proletarya ve ezilen dünya halklarını kurtuluşa götüreceğini; bu bayrağı Nepal'de, Peru'da, Filipinler'de, Hindistan'da dalgalanıyor olması bize büyük bir güç ve ilham vermektedir. Bu bayrağa, uluslararası komünist hareketin, dünya proletaryasının dalgalandırdığı bu bayrağa daha sıkı sarılmalıyız.

Emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede başarılı olmak istiyorsak, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin bu başarıyı sağlayabilmenin yegane anahtarı olduğunu, yegane ışık olduğunu ve bizi iktidara, azami programımızı gerçekleştirecek sınıfsız sınırsız topluma götüreceği olan komünizm hedefine, idealine götüreceği bilimin bu olduğunu bilmeliyiz. Bu bilimin dünden daha fazla bir şekilde bilimselliği, doğruluğu ve gerçekliği kanıtlanmıştır ve kanıtlanacaktır da.

Bu bilim; dünyadaki gelişmelerden ve ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı sorunlarımızın çözümünü de bize gösterecektir. Bu bilim bizim yegane ışığımız olacaktır. Sadece bu bilimle biz, asgari ve azami hedeflerimize varacağımızı, bu bilimle yüzümüzü kitlelere, yoksul emekçilere, yoksul köylülere, işçi sınıfına ve ezilen bütün sınıf ve tabakalara dönmemiz gerektiğini görmeliyiz. Bu bilimle ve partiyle yürürsek, yüzümüzü kitlelere çevirirsek, iktidara varacağımızı göreceğiz.

Bir kez daha bu son yedi yıllık süreçte gördük ki, devrimimizin **merkezi önderliği** örgütlenmeden,

parti aygıtı örgütlenmeden savaşımızı ileriye götüremeyiz, proletarya partisi kitleler içerisinde kök salmaz. Bilimi, partiyi ve kitleleri birleştirmek, bu bilimle biz, sentezle doğru bir şekilde yorumlamak gerektiğini; parti olmadan hiçbir mücadelenin başarıyla sonuçlanamayacağını, iktidarı alaşağı edip proletaryanın iktidarını kuramayacağını gördük. Ancak, parti, eğer kitleleri örgütleyemiyorsa, kitlelerin sorunlarına ekonomik demokratik politik sorunlarına yanıt olamıyorsa, ve bunu kendi bayrağı etrafında örgütleyemiyorsa, kendi parti olma görev ve misyonunu oynayamıyor demektir.

İşte bu noktada hepimize bir kez daha görev düşmektedir ki parti sadece bilinçli öncülerin değildir. Başta işçi sınıfının, yoksul köylülerin ve ezilen halkın. Parti en başta proletaryanın partisidir. Proletaryanın öncü ve örgütlü gücüdür. Proletarya kendisiyle birlikte diğer sınıf ve tabakaları kurtararak kurtuluşa gidebilir. Bu onun omuzlarında yükselen tarihi bir sorumluluktur. Proletarya Partisi ezilen sınıf ve tabakaları örgütlenmeden, savaşmaması kurtuluşa özgürlüğe gitmesi mümkün değildir. Bu yüzden **yeni yönelimin** ortaya koyduğu çizgiye canla başla sarılmalıyız. Bu çalışmalarımızı daha yüksek bir birliğe, daha yüksek bir örgütlülüğe götüremeliyiz. Bu kararlılıkla, bu bilinçle, bu perspektifle hareket ettiğimizde göreceğiz ki dön başaramadığımız önümüzdeki süreçte başaracağız. Dün başardığımızı bu süreçte daha nitelikli hale geleceğiz ve bir sıçrama yaratacağız. Eski sorunlarımızı önümüzdeki süreçte yaşamayacağız. Sınıf savaşımızın yeni sorunlarını Proletarya Partisi yaşayacaktır. Yani daha yüksek bir hareketlilik, daha yüksek bir mücadele ve bu mücadelenin gerçekliğinden çıkan sorunları tartışacağız ve bu sorunları Marksizm-Leninizm-

Maoizm bilimiyle ve yine kitlelere yüzümüzü dönerek, partiyle yükselerek, partiyle yaşayarak, partiyle soluyarak alt edeceğiz.

Eğer hepimiz gerçekten tek bir yürek, gerçekten tek bir yumruk olduğumuzda ve hepimiz tek bir hedefe ortak yürüyüşü hızlandırarak, güçlendirerek yürüdüğümüzde, göreceğiz ki aşılamayacak, başarılamayacak bir şey yoktur. Başarılamaz denilenleri nasıl başaracağımızı, yapılmaz denilenleri nasıl yapacağımızı da göreceğiz.

Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin temel öğretilerini kavramadaki yetersizliğimizi, gerçeği kavrayışta **darlığımızı** ve gerçeğin yasalarına hükmetmedeki **güçsüzlüğümüzü** alt etmek üzere çalışmalıyız. Biliyoruz ki bunlar olmadan devrim olmaz, biliyoruz ki bunlar olmadan başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerin kurtuluşu mümkün olmaz. Biliyoruz ki Proletarya Partisi bu erdemlere sahip olmadan gerçek görevlerini yerine getiremez.

Parti örgütlülüğünü, **niteliğini** yükselterek güçlendirmek esastır. Parti olmadan devrimci pratik olmaz. Parti olmadan devrim için örgütlenmek mümkün olmaz. Parti olmadan devrim için savaş yaratılmaz/geliştirilemez. Parti örgütlenmesi kendini devrimin, halk savaşının, kitlelerinin sorunlarından **ayrı** görmez/göremez.

Yeni yönelim partide "Partinin birlik ruhunun geliştirilmesi" olarak ele alınmalıdır. Örgütlülüklerimiz parti bütününe gelişim parçaları olan görevleri konusunda **somut ve berrak** bilgilere sahip olmalıdır. Bunun için, yeni yönelim parti bütününde bir **birleşme**, görevler, çalışmalar ve örgütlenme anlayışında bir **aydınlanma** yönelimi olarak kavranmalıdır. **Şan olsun yeni yönelime!**

1. yılında, şan olsun Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarına!

Dünya gericiliğinin bu mücadeleden çok korkmasının birinci nedeni; bu savaşın nitelik bakımından ideolojik-teorik-felsefi temelde MLM rehberliğinde, proleter sınıf karakterli olması ve sınıfsız bir toplumu hedefleyen siyaseti izlemesidir. İkinci nedeni ise, Nepal’de, devrim ve karşı-devrim güçler dengesi bakımından komünistlerin dünyada, bir ülkede iktidarı almaya en yakın ve en hazırlıklı siyasal güç olmaları nedeniyledir. Yani günümüz dünyasında emperyalist zincirin parçalanmaya ve kırılmaya en yakın halkasının Nepal olmasıdır.

Coğrafik açıdan büyük ve nüfusu oldukça kalabalık iki ülke (Çin ve Hindistan) arasına sıkışmış küçük bir ülke olan Nepal’in çilekeş mazlum halkı, Marksizm-Leninizm-Maoizm’i rehber edinen NKP(Maoist) önderliğinde yürüttüğü görkemli halk savaşıyla iktidara emin adımlarla ilerlemeye devam ediyor.

Nepal halkı bu yiğit mücadelesiy-le dünya halklarının umudunu, emperyalizm ve her tür gericiliğin ise korkularını büyütüyor. Bu yazımızda Nepal’deki son gelişmeleri, devrim ile karşı-devrimin somut durumlarını, ulusal ve uluslararası gelişmeleri ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna bilgilendirmeyi amaçlıyoruz.

Emperyalist askeri güçleri Nepal’e yerleştirme senaryoları ve emperyalist zincirin Nepal halkasından koparılması sorunu

“11 Eylül 2001” sonrası, başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, asıl amaçları hem orta-Asya’nın zengin petrol ve doğal-gaz rezervlerini ve de bunların nakil hatlarını kontrol altına almak, hem de güney-Asya’da giderek güçlenen devrimci, komünist güçlerin mücadelelerini boğmak amaçlı Afganistan’a askeri güç yığarak işgal ettiler. İşgal sürsünce bu güne kadar Afgan halkından binlerce insan katledilirken, Afganistan ise yıkılıp yıkıldı.

Emperyalist güçler için ideolojik-siyasal açıdan asıl sorunun, tutucu İslam, hedefteki gerçek güçlerin ise El-Kaide ve Talibanlar olmadığı, aksine **emperyalizm ve uşakları tarafından vahşice ezilen ve ilğine kadar sömürülen, açlık-sefalet girdabında kısıpca alınan güney Asya’nın mazlum halklarının sosyal kurtuluş mücadeleleri olduğu** kısa sürede anlaşıldı. Çünkü güney Asya’daki devrimci mücadeleler gelişimleri ve sıçrama yaratması bakımından günümüz dünyasında en ileri mevzilerde yer alıyor.

Bu hem bölge halklarının ezilme ve sömürü düzeyleri bakımından,

hem de halkların, devrimci, komünist güçlerin örgütlülüğü ve mücadele seviyeleri bakımından böyledir. Nepal’de Şubat 1996’dan bu yana görkemlice yürütülen halk savaşı ise, hem nitel hem de nicel gücü itibarıyla bölgede emperyalist güçleri en çok korkutan ve onların çıkarlarını en fazla sarsan özelliğe sahiptir.

Dünya gericiliğinin bu mücadeleden çok korkmasının birinci nedeni; bu savaşın nitelik bakımından ideolo-

jik-teorik-felsefi temelde MLM rehberliğinde, proleter sınıf karakterli olması ve sınıfsız bir toplumu hedefleyen siyaseti izlemesidir. İkinci nedeni ise, Nepal’de, devrim ve karşı-devrim güçler dengesi bakımından komünistlerin dünyada, bir ülkede iktidarı almaya en yakın ve en hazırlıklı siyasal güç olmaları nedeniyledir. Yani günümüz dünyasında emperyalist zincirin parçalanmaya ve kırılmaya en yakın halkasının Nepal olmasıdır.

Sorun, emperyalist zincirden bir halkanın küçük de olsa koparılması; emperyalist kuşatmanın yarılması ve giderek daraltılan karşı-devrimci çemberden gedik açılmasıdır. Zincirden koparılan bu halka diğer halkalar üzerinde kesinlikle büyük etkiler yapacak ve oradaki devrimci mücade-

leri daha da geliştirecek, onlara büyük moral ve destek verecektir. Dolayısıyla, **Nepal küçük bir ülke olsa da, buradaki halk savaşının ülke çapındaki zaferinin uluslar arası alandaki etkisi, onun özgül ağırlığından çok büyük olacaktır.**

Dünya gericiliği, özellikle de ABD ve İngiliz emperyalistleri ciddi olarak bu durumun farkındadır. Bu nedenle sadece Nepal kolluk güçlerini eğiterek ve gerekli her türlü deste-

oranda sarsacak başka emperyalist güçlerin kuvvetlenmesini istemezler. Aynı şekilde Asya’da güçlenme potansiyeli giderek artan Çin ve Rusya’nın başını çektiği “Şanghay Beşlisi” yapılanması var. Hindistan da bu oluşuma yakın duruyor. Bu oluşum egemenlik çıkarları gereği, kendilerinin etki sahalarında başka egemen güçlerin (üstelik ABD ve İngiliz emperyalistleri gibi güçlerin) askeri güç aktarmasını istemez.

Ancak “11 Eylül 2001” sonrası, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına yönelik saldırılara daha bir hız veren emperyalizm, bir yanda ‘terörizme karşı mücadele’ balonuyla özellikle devrimci mücadelenin gelişkin olduğu ve tam olarak kontrol altına alamadığı ülkelere askeri güç yığarak işgal etmekte, diğer yanda denetimindeki terörist güçlere, gerici örgütlenmelere eylemler yaptırarak provokasyonlar çıkarmakta ve böylelikle en pervasız saldırıların, askeri işgallerin şartlarını da yaratmak istemektedir. Bununla ezilen ulusların ve halkların haklı, meşru ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini ‘terörizm’ olarak damgalayarak geniş yığınlar üzerinde terör fırtınası estirilmiştir.

Yiğit Nepal halkının toplumsal kurtuluşunu hedefleyen Demokratik Halk Devrimi mücadelesi de ABD ve İngiliz önderlikli emperyalistler tarafından dünyaya “**terörizm**” olarak damgalanmaya çalışılmaktadır. İşte tam da bu noktada, dünya gericiliğinin ortak çıkarları çakıştığından Çin ve Hindistan’ın ikna edilme olasılığı artmaktadır ve böylelikle işgalci emperyalist askeri güçlerden bir bölümünün Afganistan’dan Nepal’e kaydırılması büyük olasılıktır.

Tam da bu konuda, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi ILPS’nin Nepal’e ilişkin başlattığı kampanyanın özellikle emperyalist ülkelerde güçlü ses getirmesi ve geniş kamuoyu oluşturması olmazsa olmaz önemdedir. Kampanya çerçevesinde Nepal halkının meşru, haklı ve devrimci mücadelesini sahiplenmek ve onunla güçlü dayanışma göstermenin yanısı-

ra, bu özgünlükte kesinlikle öne çıkarılması gereken başka iki önemli noktaya var.

Bunlardan **birincisi**; ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin 'terörizm' olmadığını yaygın şekilde işlemek. **İkincisi**; Nepal'e dolaylı ve dolaysız olası bir emperyalist saldırıya, askeri işgale karşı çıkmak. Yani Nepal'in ulusal egemenlik haklarını savunmak, dış güçlerin Nepal'in iç-işlerine karışmalarını

dilmesini sağlayacak faşist-otokratik bir rejimi açıkça desteklediler.

Senaryo, emperyalist güçlerin desteğiyle önceden hazırlandığından Kongre partisi bölündü. Deuba önderlikli kesim kendisini hemen Kongre partisi (demokratik) olarak adlandırdı. Parlamentosunun feshedilmesiyle kral, senaryo gereği geçici hükümeti kurma görevini Deuba'ya verdi. Ve

bu hükümet, **13 Kasım 2002**'de ülkeyi seçime götür-

kez, **4 Ekim 2002** Cuma gecesi gerçekleştirdiği yeni bir darbeyle, Deuba önderlikli geçici hükümeti de tasfiye ederek tüm yetkileri eline aldı. Böylelikle karşı-devrimin tek gücü haline geldi.

Kral, 4 Ekim gecesi geç saatlerde ulusa yaptığı konuşmayla Deuba'nın görevini yapamadığını, anayasanın 127. maddesinin krala tanıdığı yetkiye dayanarak geçici hükümeti görevden aldığını ve en geç beş gün içinde yeni bir geçici hükümetin kurulacağını, barış ve güvenlik ortamının sağlanmasıyla seçimlerin tekrar yapılacağını açıkladı. Yani 13 Kasım'da yapılması planlanan seçimler de iptal edilmiş oluyordu.

Deuba, kralın bu darbesiyle şoka girdi. Bu kez 'mağdur'duruma düşen kendisiydi. Halbuki daha önce kadar krala en yakın güç olan ve ondan aldığı destekle diğer partiler üzerinde Demoklesin kılıcını sallayan, geçici hükümeti kurarak başbakan olan da kendisiydi. Üstelik emperyalist babaları ve ağası Kral, özellikle Mayıs ayından bu yana Maoistler önderliğindeki halk savaşının bastırılması için planladığı tüm senaryoları, siyasal manevraları, parlamentoya karşı bütün oyunları onun üzerinden yaşama geçirmişlerdi.

Büyük ihanete uğramış bir psikolojiyle kamuoyuna yaptığı açıklamada Deuba, kralın anayasayı ihlal ettiğini, bu durumu kabul edemeyeceğini ve diğer siyasal partilerle görüşerek bu karara karşı çıkacağını belirtti. Kendi konumunu korumak için en fazla ana-muhalefet partisi revizyonist NKP (birleşik ML)'ye güveniyordu. Ki bu parti şimdi, Kongre partisi bölündüğünden, parlamentodaki partiler arasında en güçlü olanıydı. Tabi ki sonuç hüsrana. Nepal Kongre partisinden eski başbakan **Girija Ko-**

irala ise kamuoyuna yaptığı açıklamada, kralın bütün oyunlarını pratiğe uygulayan, parlamento bu hale getirerek feshettiren ve çok partili sisteme son verilmesine neden olanağının Deuba olduğunu söyleyerek suçladı.

Parlamentodaki siyasal partilerin tümü kral darbesine karşı çıktıklarını belirttiler. Ama pratikte neredeyse hiçbir şey yapamadılar. Çünkü tüm partilerin üst yönetimleri, eski bakanlar... ciddi şekilde yolsuzluğa karışmış, rüşvet almış hatta bazı bakanlar bu nedenle mahkemeye bile sevk edilmiş. Bu kadroların saygınlığı kitleler ve parti tabanları nezdinde ciddi düzeyde sarsılmış, teşhir olmuş. Kral bunu çok iyi durumda biliyor. Ve isterse bunların tümünü hemen hapsedeneye tıkağın kozlarına sahip. Aradığı en iyi fırsatı yakalayan kral şimdi, parlamentodaki bütün partilerin resmen gırtlığına yapışmıştır.

Parti temsilcileri toplu halde kral ile görüşmek istediler. Ancak kral böylesi ortak bir görüşmeyi kabul etmedi. Kendisi, parti liderlerini 7 Ekim günü tek tek köşküne çağırarak görüştü. 11 Ekim'de ise **Lokendra Bahadur Chand** başbakanlığında dokuz kişilik bir bakanlar (teknokrat ağırlıklı) kurulunu (hükümeti) atadığını açıkladı.

Başbakan olarak atanan **L. B. Chand**, Rastriya Prajatantra Partinin (RPP) başkanı. 1990'dan sonraki üçüncü kez başbakanlık yapıyor. Birincisi; 1990'da güçlü halk hareketi sonucu çok partili sisteme geçildiği dönemde hükümetin kurulmasından önce, Kongre partisinden K. B. Bhattarai başbakan olmadan önce, Chand 11 günlük başbakanlık yapmıştı. İkincisi; 1997'de revizyonist NKP(birleşik ML) ile RPP arasında oluşturulan ve sadece altı aylık ömrü olan koalisyon hükümetinin başbakanlığını yapmıştı.

Deuba, uşaklığını en ileri düzeyde icra etmesine rağmen ne emperyalist babalarına ne de ağası olan krala yaranabildi. Parlamentosunu feshederek partilerin etkisini kıran, Deuba'nın geçici hükümetiyle bir çok siyasal manevraları gerçekleştiren ve böylelikle partileri iyice zayıflatan Kral, bu kez, 4 Ekim 2002 Cuma gecesi gerçekleştirdiği yeni bir darbeyle, Deuba önderlikli geçici hükümeti de tasfiye ederek tüm yetkileri eline aldı. Böylelikle karşı-devrimin tek gücü haline geldi.

engel olmak.

Bunun için

en geniş güçlere ulaş-

mak, sadece anti-emperyalist güçleri değil, anti-faşistleri, demokrat, ilerici, yurtsever tüm güçleri harekete geçirmek büyük önem taşıyor. Emperyalist güçlerin sinsi senaryo ve komplolarını, dolaylı veya dolaysız işgalini ancak geniş kamuoyu oluşturarak, çok sayıda güçleri, kitleleri harekete geçirerek önleyebiliriz.

Kongre partisinde bölünme, parlamentosunun feshedilmesi ve Deuba hükümetine kral darbesi

Daha önceden, gazetemiz İşçi-Köylü'nün 28. sayısında (Mayıs 02) Nepal'de egemen sınıflar arası, Nepal Kongre partisi içinde, parlamento ile monarşi arasındaki çelişmelere genişçe değinmiştik. Halk savaşının önlenemez yükselişi tüm egemen sınıfları ve onların siyasal partilerini sarsmaya devam ediyor. Siyasal partiler arasında en büyük sorunu ise iktidardaki Kongre partisi yaşadı. Başbakan Deuba'nın krala ve orduya çok yakın durması, parti disiplini dışına çıkması Kongre partisinde ciddi sorunlara yol açmıştı.

Kongre partisi, Deuba'yı partiden atmış ve onun yerine partiden başka birini (Koirala) başbakan olarak hazırladığı koşullarda, 22 Mayıs gecesi Deuba-Gyanendra kliğinin ortak darbesiyle parlamento feshedildi. Bu darbeden hemen önce kral güçlü bir destek için başbakan Deuba'yı ABD ve İngiltere'ye göndermişti. Başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, AB, Çin, Hindistan... tüm gerici güçler halk savaşının bastırılması amaçlı bütün yetkilerin krala devre-

list güçler, Hint yayımcılığı ve kral Gyanendra, sadık uşaklarından biri olan başbakan Deuba'yı en iyi şekilde kullanarak hem Kongre partisini böldüler hem de onun üzerinden parlamentosunu feshettiler. Böylelikle 1990'daki büyük değişimlere (çok partili sisteme geçilmesi) yol açan halk hareketinin kazanımlarını bir bir yok etmeye başladılar.

Bu gelişme karşısında Nepal Komünist Partisi (Maoist), tüm siyasal partilere açıktan çağrı yaparak, emperyalizm ve Hint yayımcılığının güçlü desteğini arkasına alan Gyanendra'nın 'böl-yönet' senaryolarıyla ülkede otokratik bir rejimi tekrar kurmak istediğini ve bu amaç doğrultusunda Deuba'yı kullandığını; bu kliğin siyasal oyunlarına karşı tüm partilerin uyanık olmasını ve birleşerek 1990'daki halk hareketinin kazanımlarını savunmalarını, çok partili sisteme ve parlamentoya sahip çıkmalarını istedi.

Bunun için, cumhuriyet ve çok partili demokrasi sorununun demokratik devrimin acil minimum ortak gündemi olarak bugün öne çıktığını ve bu doğrultuda daha önceden ileri sürdükleri üç koşulun bugün daha da ileri çıkarılması gerektiğini açıkladı.

Deuba, uşaklığını en ileri düzeyde icra etmesine rağmen ne emperyalist babalarına ne de ağası olan krala yaranabildi. Parlamentosunu feshederek partilerin etkisini kıran, Deuba'nın geçici hükümetiyle bir çok siyasal manevraları gerçekleştiren ve böylelikle partileri iyice zayıflatan Kral, bu

Kral Gyanendra

İki karşıt kutupta saflaşma keskinleşiyor

İK sayı 23'te, Nepal'de iktidara oynayan üç büyük kuvvetin olduğunu belirtmiştik. Fakat şimdi bu kuvvetler ikiye inmiş bulunuyor. Toplum ve siyasal güçler Maoistler ile monarşi arasında keskin şekilde kutuplara ayrılmış. **26 Kasım 2001**'de olağanüstü halin yürürlüğe girmesinden sonra parlamentosunun gücü sürekli geriledi. 22 Mayıs'ta ise feshedildi. Parlamentosunun bir daha açılması ve partilerin orada yeniden temsil edilmeleri, bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Tüm burjuva-feodal, sosyal demokrat, revizyonist ve irili-ufaklı tüm sol partiler hızla güç kaybederek yok olmakla yüzyüze gelmiş durumda. Maoistler dışında tüm partilerin siyasal etkinliği ve ağırlı-

ğı yok denecek kadar az. Hiçbir şeyi tayin edecek durumda değiller. Tüm siyasal güçler Maoistler ile Monarşi arasında bir tercih yapmak durumuna gelmiş. **Maoistlerin izleyeceği her bir taktik, üreteceği her bir siyaset tüm siyasal partileri dolaysız etkiliyor. Artık ya devrimden ya da karşı-devrimden, ya halktan yana ya da halka karşı olma durumu vardır. Hatlar net, saflar açık.**

Maoistler ülkenin bu duruma geleceğini, emperyalist ve Hint yayılcı destekli kral Gyanendra'nın siyasal tezgahlarıyla parlamentonun, çok partili sistemin ortadan kaldırılıp tamamen otokratik (monarşi) bir rejimin getirileceğini ta **1 Haziran 2001**'de kral Birendra ve ailesinin katledildiğinde söylemişlerdi. Ve sürekli halka, siyasal partilere bu yönlü uyarılarda, açıklamalarda bulundular.

Peki parlamentonun feshedilmesi vb gelişmelerin arkasında yatan gerçekler nedir? Esas ve birinci neden, halk savaşının hem nitelik hem de nicel gücü itibarıyla sürekli gelişmesi ve siyasi iktidarı ülke çapında alacak şekilde emin adımlarla ilerlemesi, karşı-devrimci güçlerin ise sürekli gerilemesi, bozguna uğraması ve her geçen gün daha fazla güçten düşmeleridir.

MLM rehberliğinde ve NKP(Maoist) önderliğindeki halk savaşı bir tarafta halkla daha fazla bütünleşerek yeni mevziler kazanıp güçlü atılımlar gerçekleştirirken, diğer tarafta vurduğu büyük darbeler ve sürece denk düşen siyasal taktiklerle ege-men sınıflar arasında yeni çelişkiler yaratıyor, önceden varolan çelişkileri ise sürekli derinleştiriyor, keskinleştiriyordu.

Emperyalistler ve Hint yayılcı güçleri Maoistlere karşı bir başarının ancak, uşaklarının kesinkes birleşmesinden geçtiğini biliyorlar. Ancak Nepal'in toplumsal gerçekliği, devleti oluşturan siyasal güçlerin durumu ve kuvvetler dağılımı bu konuda belli sıkıntılar çıkarıyordu. **Bu sıkıntıları aşmak ve halk savaşının önlenemez yükselişini durdurmak için ülkenin, tüm yetkileri elinde toplayan kral tarafından yönetilmesini zorunlu görüyorlardı.** Zira böylelikle OHAL'in uzatılması sorunu, kuvvetler dağılımı sorunu, hükümet ve kraliyet arası yetki sorunu, parlamentoda siyasal birlik sağlama ve hükümet kurma sorunu ortadan kalkacak, halk savaşının bastırılmasına büyük imkan doğacak ve halkın büyük mücadeleler sonucu kazandığı her çeşit hak ve özgürlüklerin geri alınması daha kolay olacaktı.

Karşı-devrimin bütün senaryolarını örgütleyenler en başta ABD ve İngiliz emperyalistleri ile Hint yayılcılığıdır. Bunların etrafında ise bazı durumlarda çıkarları gereği farklı yaklaşımlarda bulunan bütün dünya gericiliği yer alıyor. 4 Ekim'de kral darbesiyle Deuba'nın da görevden alınmasının ardından ABD ve İngiliz emperyalistleri, parlamentoda temsil edilen tüm partilere çağrı yaparak kralın emrine mutlak suretle uymalarını, kraliyet etrafında kenetlenmelerini, Maoist 'terörist'lerinin her şart

altında ezilmeleri gerektiğini ve onlarla diyalog amaçlı hiçbir girişime girmemelerini istedi.

AB emperyalistleri ise hem monarşinin hem de çok partili parlamentonun demokrasinin olmasını ve bu güçlerin Maoistlerle diyaloga açık olmalarını, bunun sağlanabilmesi için ise Maoistlerin silahları bırakarak ülkenin meşru siyasal yaşamına yönelmesi gerektiğini belirttiler. Lakin biliyoruz ki, emperyalist güçler arasındaki bu farklı yaklaşım onların dünya pazarlarına hakim olma hırısından ve bu temeldeki çıkarlarının farklılığından kaynaklanmaktadır.

L. Bahadur Chand önderlikli hükümetin sarsılmaya başlaması ve görüşme çağrıları

NKP(Maoist) önderliğindeki halk savaşının ülke çapında sürekli yaygınlaşıp güçlenmesi, ordu ve polis güçlerine darbe üstüne darbe vurması, usta ve esnek siyasal taktiklerle düşman güçleri arasındaki çelişkileri derinleştirilmesi... Chand hükümetini

şimdiden, daha bir buçuk ay olmasına rağmen ciddi şekilde sarsmaya başladı.

Komünistler okun sivri ucunu emperyalist destekli kraliyete, Gyanendra'ya yönelterek politik partilerin cumhuriyete, parlamenter demokrasiye, 1990 halk hareketinin kazanımlarına sahip çıkmalarını, emperyalist destekli krala karşı durmaları gerektiği konusunda sürekli uyarılarda bulunuyor. Ve bu doğrultuda ürettiği yeni siyasal taktiklerle süreci derinleştiriyor. Bunun bir sonucu olarak da kral

tek vermiyorlar. **Ki bu hükümet şahsında meşruluk kazanamayan esas güç kraliyettir.**

Hem hükümetin hem de kraliyetin önünde en büyük sorun Maoistlerdir. Halkın bu örgütlü gücü karşısındaki duruş, egemenlerin iktidarının meşru olup olmadığını ortaya koyacak özellikte ve yakın geleceğini tayin edecek düzeydedir. Bu koşullarda Maoistlere "terörist" ve onların toplumsal kurtuluş mücadelesi olan halk savaşını "ezmek" isteyen bir siyasal gücün ne iktidarda kalma gücü, ne de toplum tarafından meşru görülme durumu var.

Her geçen gün meşruluğunu yitiren hükümet, en sonunda Maoistlere ön koşulsuz karşılıklı görüşme çağrısı yaptı. NKP(Maoist) ise, 25 Ekim'de Prachanda imzalı bir açıklama yaparak, emperyalist kuşatma ve işgale karşı ulusal birliği sağlama amacıyla kraliyetin de temsil edilebileceği, ülkenin tüm siyasal güçleriyle ortak bir toplantıya açık olabileceklerini belirterek, askeri eylemlere ara vermeksizin süreci daha da ilerleten taktikler üretmişti.

Yaklaşık bir ay sonra, hükümetin ön koşulsuz görüşme çağrısını geniş şekilde değerlendiren ve ulusal ve uluslararası gelişmeleri etrafı ele alan Maoistler, geçen hafta sonu görüşmeye hazır olduklarını kamuoyuna deklare ettiler. Böylelikle ABD ve İngiliz önderlikli emperyalistlerin, Hint yayılcı güçlerin senaryoları da Maoistlerin usta taktikleri karşısında hala dikiş tutturamadı.

Tabi ki şimdiden bu görüşmelerden neler çıkacağını somut olarak bilemeyiz. Ancak, Maoistlerin stratejik amaçlarını göz ardı etmeden, daha önceki görüşmelerde ileri sürdükleri üç koşulun farklı düzeyde hala geçerli olduğunu ve emperyalist kuşatmayı yarmak için "ulusal birliğin" sağlanmasına hizmet eden siyasal taktikleri ileri süreceğini ve bunun da ülkede büyük destek bulacağını söyleyebiliriz. Bu görüşmede olabilecek en büyük farklılık, ulusal birliği sağlamak amaçlı kraliyetin de bir taraf olarak sürece kattırılmasıdır.

Genel grev ülkede yaşamı durdurdu, askeri eylemler ise düşman kuvvetlerini sarstı

Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarını (YDHI) ifade eden Birleşik Devrimci Halk Konseyi'nin (BDHK) oluşumuyla halk daha güçlü şekilde örgütlenmiş durumda. Artık üstten alta doğru iyi şekilde işleyen halk iktidar organları var. Ülkenin ya-

kontrolündeki Chand hükümetine sardece Chand'ın partisi RPP ve diğer küçük bir parti olan Nepal Sadbhawana Partisi destek veriyor.

Hem Chand hükümetinin başarısı hem de diğer partilerin kraliyet tarafından dikkate alınmaları tamamıyla Maoistlerin tavırlarına bağlı. NKP(Maoist)'in tamamıyla kral denetiminde bulunan hükümetin tanınmaması gerektiği yönündeki uyarıları iki parti dışında diğer tüm siyasal partilere verilmiş ciddi destek anlamındadır. Tüm partiler açıktan veya üstü kapalı şekilde Maoistlerin ileri sürdüğü taleplerin doğru olduğu ve bu nedenle sahiplenilmesi gerektiğini ifade ederek Maoistlerin siyasetine destek vermekteler.

Kraliyetin tüm çabalarına rağmen, Chand önderlikli hükümetin meşruluğu henüz sağlanmış değil. Bunu sağlamak için hem kral hem de Chand tüm parti liderleriyle görüşerek bunların hükümete girmelerini söylemekte. Ancak bu partiler hükümetin meşru olmadığını ve kralın parlamentoya darbe yaptığını ileri sürerek des-

rısından fazlasında YDH İktidarı var. Maoistler önderliğindeki halk son randa doğru hızla ilerliyor, hazırlıklar yapıyor. Bir avuç iş-birlikçi dışında Demokratik Devrimden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakalar, NKP(Maoist) önderliğinde birleşiyor.

Daha Deuba, başbakanlıkta iken **13 Kasım 2002**'de Nepal'de erken seçimin yapılacağını kararlaştırmıştı. NKP(Maoist) ise bu seçimi boykot edeceğini ve **11-12-13 Kasım** tarihlerinde ülke çapında genel greve gideceğini o zamanlar ilan etmişti. Maoistler, bu genel grev eylemiyle emperyalist destekli otokratik bir rejim kurmak isteyen kralın seçim senaryosunu boşa çıkarmak, bu yolla kitleler üzerinde meşruluğunu kazandırmak isteyen kralı tanımamak ve dünya gericiğinin Nepal halk savaşını ezmek isteyen tüm senaryolarını deşifre ederek tüm dünyaya Nepal halkının gerçek kurtuluşunu nerede gördüğünü, sorunların çözümünü nerede aradığını bu genel grev ile göstermek istedi.

Her ne kadar 4 Ekim'de kral, Deuba'yı görevden alarak 13 Kasım seçimlerin iptal etmiş olsa da NKP(Maoist), genel grev kararını değiştirmede. Kral önderliğindeki Monarşi ile NKP(Maoist) önderliğindeki halk iktidarı, yeni ve daha büyük bir çatışmaya tüm gücüyle hazırlandı. Tüm kuvvetleri elinde toplayan kraliyet genel grevi başarsız kılmak için denemediği senaryo, kullanmadığı araç, başvurmadığı yol bırakmadı. Zira bu çatışmada her iki taraf gücünü, ideoloji ve siyasetinin ağırlığını, kitleler üzerindeki maddi ve manevi otoritesini ortaya koyacaktı.

Tarih; Nepal'de 11-12-13 Kasım tarihleri için ayrı bir sayfa açmak zorunda kaldı. Bu sayfa MLM rehberliğinde ve NKP(Maoist) önderliğinde her tür zorluğa, açlığa, sefalete, zulme ve katliamlara göğüs geren ve geleceğini dünya halklarının özgürlüğünde gören mazlum ama yiğit Nepal halkı için açıldı.

11-13 Kasım tarihlerinde Nepal'de hayat durdu. Özel ve resmi tüm kurumlar, işletmeler... her taraf kapalı kaldı. Büyük şehirlerin sokaklarında asker ve polis kol geziyordu ama halk yoktu, esnaf yoktu. Sokaklar bu kez halkın canlılığından, yaşamı üreten karınca çalışkanlığından yoksun, çok sakindi. **Halk bu süreyi evlerinde, komşularında Maoistlerin siyasetini ve onların önderliğinde kurulacak yeni iktidarı konuştu.** Halk bu süreyi evlerinde mücadelesini sakın ve derinliğine düşünme ve yetmezliklerini gün ışığına çıkarma fırsatını buldu. **Halk bu sürede, gelecek yeni ve daha büyük muharebe-**

ler için küçük ara molalar verdi, dinlendi, enerji topladı.

Halkın bu sakin, rahat, ama bir o kadar kararlı ve cüretli duruşu, karanlık sahibi zalimleri bir kez daha bozguna uğrattı. Yiğit Nepal halkı bir kez daha öncüsünün sesine tam kulak verdi. Ona inandığı ve güvendiği için en büyük desteği verdi. Tüm dünya; gerici ve ilericiyle halk savaşının bir sonucu olan bu muhteşem eylemi konuştular. Nepal halkı, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde ve NKP(Maoist) önderliğinde kendisinin ve dünya halklarının kurtuluşu ve özgürlüğü için üzerine düşeni yaptıklarını ve daha da yapacaklarını Nepal'de hayat durduran üç günlük genel grev eylemiyle tüm dünyaya gösterdi.

Yeni Demokratik Halk İktidarı gücünü, **Halk Kurtuluş Ordusuyla (HKO)** her geçen gün daha da büyütüyor, sağlamlaştırıyor. **Halk Kurtuluş Ordusu**, karşı-devrimin burjuva-

f e -

Devrim, şimdi çok daha fazla ve güçlü şekilde eseri olduğu ve olacağı kitlelerin nasırlı ellerinde! Devrim, şimdi çok daha fazla Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış proleter bilinçlerde ve sınıfsız bir dünyayı kurmak için uzun yürüyüşe çıkan devrimci kızıl ordunun iktidar namlularında!

odal iktidarını öldürücü darbeleriyle daha güçlü sarsıyor ve ele geçirdiği yerlerde halk iktidarının kurulmasına büyük imkanlar yaratıyor. Düşmanın kolluk güçleri ana yolların ulaştığı yerler dışına çıkamıyor. Ana karargahları, merkezleri HKO tarafından basılıyor, imha ediliyor. Düşman kuvvetleri HKO'dan darbe üstüne darbe alıyor. İşte, sadece Kasım'ın 14 ve 15'inde HKO'nun gerçekleştirdiği yüzlerce askeri eylemlerden bir kaçı.

14 Kasım'da; HKO yüzlerce kuvvetle Dhangadi'ye saldırdı. Esas hedef askeri üstü. Bu saldırıda net rakamlar henüz yok ama çok sayıda düşman gücü saf dışı bırakıldı. Gene 14 Kasım'da; HKO Gorkha'ya bağlı Tapughat polis karakoluna saldırdı. En az 29 polis saf dışı bırakılırken yaralıların sayısı henüz bilinmiyor.

15 Kasım'da; HKO'ya bağlı yüzlerce gerilla kuvveti Gorkha'ya bağlı Turkukot polis merkezini kuşattı. Bu kuşatmada en az 34 polis öldürüldü, bir o kadarı da yaralandı ve teslim oldu. Gene 15 Kasım gecesi, HKO Jumla'ya bağlı Khalanga Baz-

zar'da çok stratejik olan askeri üsse saldırdı. Bu saldırıda en az 38 asker saf dışı bırakılırken, 50'nin üzerinde ise farklı düzeyde yaralandı.

Birçok saldırıda sadece polis ve askeri merkezler, karargahlar kuşatılmıyor. Bunların yanı sıra şehirler kuşatılarak egemen sınıfların her türlü kurumları lağvediliyor, hapisaneler boşaltılıyor, halkın tefeciye, bankacıya olan borç senetleri yakılıyor... **Artık HKO'nun saldırıları yüzlerce, binlerce insanın, gerillanın katılımıyla, hareketli ordunun saldırıları niteliğinde gerçekleşiyor.** Emperyalistlerin ve Hint yayılmacı güçlerin her türlü desteğine rağmen, düşman kuvvetlerinin morali en alt seviyede ve ciddi sorunlar yaşayıp kitlesel dağılmalar (özellikle polis örgütü) yaşarken, HKO'nun morali ve zafere olan inan-

cı ise zirvede.

Daha kurulmaları bir yıl olduğu halde Birleşik Devrimci Halk Konseyi ve Halk Kurtuluş Ordusu ülkenin yarısından fazlasını denetimine geçirerek büyük atılımlar gerçekleştirdiler. Ülkenin en ucra köşelerinde örgütlendiler. En geniş kitleleri örgütleyip savaşın birer öznesi haline getirdiler, iktidar organlarını sağlamlaştırdılar.

Devrim, şimdi çok daha fazla ve güçlü şekilde eseri olduğu ve olacağı kitlelerin nasırlı ellerinde! Devrim, şimdi çok daha fazla Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış proleter bilinçlerde ve sınıfsız bir dünyayı kurmak için uzun yürüyüşe çıkan devrimci kızıl ordunun iktidar namlularında!

Mayıs 2002'de **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)**, dünya çapında yaptığı bir çağrıyla Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarıyla Dayanışma kampanyasını başlattı. Bu kampanya dünyanın birçok ülkesinde farklı eylem türleriyle yaygınlaşarak devam ediyor. Bu kampanyanın Türkiye ve T. Kürdistanı ayağını güçlendirmek tüm anti-emperyalist güçlerin görevidir.

Sömürü ve zulme karşı olan herkesin ILPS'nin başlattığı kampanyaya destek verme, aktif olarak katılma görevi vardır. Çünkü, **Nepal'de emperyalizme ve iş-birlikçilerine karşı direnen ve mücadele eden yiğit Nepal halkı, bizim çıkarlarımız ve geleceğimiz için de savaşıyor.** Bu haklı savaşı sahiplenelim, destek verelim.

Şan olsun Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarına!

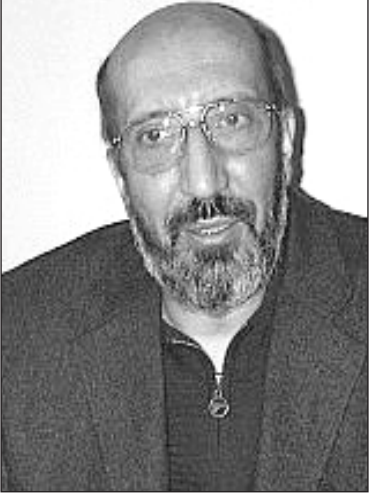
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi !

Sher Bahadur Deuba

Amerika'yı hiç kimsenin kurtarma şansı yok

Saddam Hüseyin'in BM silah denetçilerini kabul etmesiyle ABD'nin Irak'a saldırı olasılığının kesinlikle ortadan kalkmadığı bir süreçteyiz. Emperyalist bir savaşta acıyı, gözyaşını, kanı, ölümü yaşayacak olan ise dünya halklarıdır. Savaşın böylesine yakınımızda olduğunun bilincinde olanlar aralarında onca bakış ve siyasi görüş farklılığına rağmen 1 Aralık'ta İstanbul'da "Onlara Irak, bize yakın" sloganıyla bir miting düzenledi. Bu organizasyona katılan gazeteci-yazar Abdurrahman Dilipak ile süreç ve buna karşı duruş ile ilgili yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Adalet olmadığı zaman, özgürlük olmadığı zaman barışın da olmayacağını, ekmek de olmayacağını bilmemiz gerekiyor. O yüzden diyorum ki, çeyrek ekmek arası özgürlük. Özgürlük olmayınca ekmeği de elimizden alırlar.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

1949 Osmaniye doğumluyum. İmam Hatip orijinliyim. Daha sonra Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulunu bitirdim. Halen gazetecilik yapıyorum. 100'den fazla davada sanık olarak yargılanıyorum. Yayımlanmış 45 kitabım var.

-ABD'nin Irak'a saldırmak istemesinin artık silah denetimiyle ilgili olmadığını hepimiz, dünya halkları da biliyor. Peki Saddam'ın BM silah denetçilerini kabul etmesi bu saldırı olasılığını sizce engelleyecek mi?

- Tabi ki ABD'nin saldırısını engellemeyecek ama burada bir taktik savaş veriyor. Uluslararası kamuoyunda Amerika'yı daha fazla köşeye sıkıştırmak istiyor. Yani kendilerine zarar vermek üzere gelenlere zarar vermeye çalışıyor. Yoksa bu Irak'a yönelik bu saldırıyı engellemeyecek. Bir, zaman kazanacak, ikincisi de imaj olarak Amerika'yı zaten kötü durumdayken biraz daha hırpalamış olacak. Yani Saddam dayak yiyecek yemesine de, Ameri-

ka'nın yüzünü tırmıklamak istiyor.

-Bunun ardından da İran'a yönelik açıklamalar var.

-Bana kalırsa saldırının yönü İran değil. Böyle bir şey Amerika'yı bir anda çok zora sokar. Ürdün de Suudi Arabistan da olabilir. Amerika 120 bin askeri Türkiye'de konuşlandırma talebinde bulundu. Liman istiyor, askeri üs istiyor, lojistik istiyor. TSK'nın kendilerinin yanında yer almasını istiyor. Bu uzun sürecek bir savaşa hazırlandığını gösteriyor. Eğer bir takım anlatılan olaylar da olmuşsa Ürdün'de bir darbe gerçekleştirilecek ve Ürdün kralının kardeşi Irak'ta devletin başına getirilecek. Ve Afganistan'daki Karzai modeli, Irak'taki rejim muhaliflerinden Amerika'nın işbirliği yaptığı bir Amerikan ajanı da Irak'ın yönetimine getirilecek. Irak'ı üçe bölmeyi düşünüyorlar. Bunlardan bir tanesi Kürdistan olacak. Bu gerçek bir Kürdistan değil. Amerika'nın bölgede var olmasını kolaylaştıran katalizör olarak var olacak. Kürtler çok kötü bir durumdadır. Bunu baştan görmeleri gerekiyordu ama görmek istemediler. Yani Türkiye'de yaşadıklarının çok daha vahimini o bölgede farklı bir şekilde yaşayabilirler. Irak'ın bir bölümü ise kukla bir Irak olacak, bir de büyük ihtimalle Kerbela bölgesinde bir Şii yönetimi kuracaklar. Ama bu Amerikancı bir Şia. Böylece Şiilerin de teolojik problem çıkartıp Irak'a karşı hem dini hem etnik temele dayalı provokasyonlara girişmesi gerekiyor. Bu dini provokasyon

Şia üzerinden, etnik provokasyon ise bir yandan Azerileri harekete geçirmek öbür yandan Kürtleri, özellikle İran sınırları içerisinde Kürdistan eyaletindeki Kürtleri provoke etme. Yani daha önce Türkiye'de yaşanan benzer olaylar bundan sonra İran'da ve Kürt temelli olarak gerçekleşecek. Yani sonuçta Irak'ı üçe bölüyorlar, üç unsuru da tekrar İran'a karşı. Yani İran'ı Amerika'nın müdahalesine gerek kalmadan çevreliyor. Tabi Ürdün'de bir darbe gerçekleştirip Filistinliler'i Ürdün'e taşımak istiyorlar. Yani işgal altındaki toprakları tamamen İsrail'e bırakmak, Ürdün'ü de yeni Filistin devleti olarak ilan etmek istiyorlar. Bunun hemen arkasından da Mescid-i

bir dini grubu, Mekke'de de farklı bir dini grubu iktidara getirip, bunları birbiriyle çatıştırıp müslümanları Mekke'de kilitleyip Mescid-i Akşa'nın yıkılmasına, Kudüs'ün İsrail'liler tarafından fiilen işgali ve oradaki islami eserlerin tasfiyesine yönelik bir komplodan söz ediliyor.

-Bahsettiğiniz savaş "Medeniyetler Savaşı" düşüncesine denk düşüyor herhalde. Sizce sorunun esası bu mu yani?

-Medeniyetler çatışması Huntington'ın örgütlemeye çalıştığı birşey. Dünyada iki tane Medeniyet tipi kaldı şu anda. Bir tanesi İslam, bir tanesi de kapitalizm. Yani sosyalizm aktör olmaktan çıktı.

yor ama teslim olmuyor. Bugün en cahil ve en fakirimizi, Mardin'den, Diyarbakır'dan, Şırnak'tan, toplayıp Paris'e, Londra'ya bıraktılar, bu insanlar yine geri döndüler. Böyle garip bir durum var. Özgürlük ve paraya teslim olmadılar. Hala kimlik mücadelesi veriyorlar. Kürdü de, Alevisi de veriyor. Bizde öze dönüş çok ciddi bir şekilde kendini dışarı vuruyor. Yani bizim en cahilimiz de en fakirimiz de batıya meydan okuyor. Böyle bir teslim olmayan ruh taşıyorlar. Bu iki grubun çatışacağına ilişkin teolojik bir arka plan var. Buna Armegegon teolojisi deniyor. Ben de bunu önümüzdeki bir iki ay içinde kitaplaştıracam. Bu, dünyadaki insanların 3'te 2'sinin ölümüyle sonuçlanacak bir kıyamet senaryosu. Böyle bir korku da var. Bir kıyamet teolojisinin getirdiği korku. Fukuyama tarihin sonundan bahsediyor. Zaten Ahir zaman bizim Müslümanlar Hazreti Muhammed'e Ahir Zaman peygamberi derler. Yani zamanın sonu. Bu Fukuyama'nın değil bizim geleneğimiz. 1500 yıldır bu böyle.

-Ama Fukuyama sınıfların ve sınıf çatışmalarının sonundan, kapitalizmin ölümsüzlüğünden bahsediyor. Yani ABD ideolojisi

-Tabi tabi ama ar-

Akşa'nın yıkılması söz konusu, ki bu 3. dünya savaşına yol açacak bir süreci başlatabilir. Zaten böyle bir takım teolojik kuşuklar da var. Bugün Mescid-i Akşa'nın yıkılması bütün İslam dünyasında çok büyük tepki göreceği için eş zamanlı olarak da Mekke'de bir darbe yapıp Kâbe'de kargaşa çıkarmak. Bir yandan meşrutî bir monarşiyi Riyad'da kurarken, Medine'de

- Yani islam kapitalizme karşı mı?

-Daha doğrusu hristiyanlık. Yani çatışacak grupları Huntington böyle görüyor. Çünkü kapitalizmi de hristiyan teolojisinin bir yan ürünü olarak görüyor. İslam siyasal bir örgüt modeline sahip olmamakla birlikte bugün müslüman halk teslim olmuyor. ABD'ye boyun eğmedi. Ne yapacağını bilmi-

ka planı bu. Zaten o sınıfların bitişi 1500 yıllık bir teoloji. Yani Ahir Zaman aynı teolojiye oturuyor. Bunun çok ayrıntısı var. Şimdi burada herkes diyor ki artık sınıf çatışmaları şunlar bunlar bitiyor, yeni bir dünya düzeni kurulacak, ondan sonra da bir evrim yok, sonuç bu. Tarihin sonu. Aynı teoloji 1500 yıllık gelenekte de var. Bu modern bir dile dönüştürülüyor ya

da medeniyetler arası çatışma. Zaten kıyamet böyle tanımlanır. Yani Fukuyama'da da Huntington'da da modern bir söylem olarak ortaya atılan iddia aslında kendi teolojilerinin modern bir söylemle yeniden aktarılmasından başka bir şey değildir. Dünya böyle bir kavşak noktasında. Bu medeniyet çatışmasında Yahudiler ve Hıristiyanlar şu anda müttefik gibi gözüküyorlar. Bunu da Amerika ile İsrail temsil ediyor.

-Bugünkü tabloyu medeniyetler savaşına indirgemeyi uygun bulmuyorum. ABD'nin ya da emperyalizmin karşıtlığı İslam'a yönelik değil.

- Amerika Yeni Dünya Düzenini tek başına kurmak istiyor. Zaten var olan düzen 2. Dünya Savaşı üzerine kurulmuştu, soğuk savaş bitti. Şimdi Amerika kendi düzenini kurmak istiyor. Şu an Amerika batmak üzere, çünkü dünyadaki üç dolardan bir tanesi sahte. Bunu da büyük ölçüde MOS-SAD'ın bastığını biliyoruz. Amerikan dolarındaki değer kaybı, Euro'nun ilk çıkışıyla doların Amerika'ya geri dönüşü hızlanmış, Amerika'yı hiç kimsenin kurtarma şansı yok. Amerika dünyadaki mafya paralarını ya da bir takım diktatörlüklerin uluslararası piyasalardaki dolaşan paralarına el koyarsa-bir kaç trilyon dolar seviyesinde paraya el koyarsa-belki ayakta durabilir. Zaten bugünkü durumda dünyanın bu dengelerle bir on yıl daha devam etmesi mümkün değil.

ABD tek başına islam dünyasının 4 katı bir gelire sahip. Yani bu düzen adil değil. Dünyanın %90'ının geliri %10'unun geliri kadar. 15 ülkeden sonraki 200 ekonomik büyüklük şirketlere ait, ondan sonra diğer 185 ülkenin adı anılıyor. Böyle bir dünya olmaz. Bunu klasik üretim-tüketim ilişkileriyle, dağılım ilişkileriyle açıklayamayız. Dünya böyle bir şeyi ilk kez yaşıyor. Ve burada o geleneksel ahlak anlayışı, eğitim modellemesiyle özel bir toplum yaratmak mümkün değil. Yeni bir düzen kurmak gerekiyor. Amerika burada kendi çıkarlarına ve egemenliğine dayalı yeni bir düzen oluşturmak istiyor. Çünkü 200 devletle uğraşmak çok kolay değil. Arap yarımadasını tek bir Arabistan haline getireyim, başına da 5 kişi koyayım, başına bela olmasın, ben ihtiyacımı alayım, geri kalanla da onlar uğraşsınlar diyor. Bu çok kırılğan dünya ya-

pısı. Afrika'ya bakın. Bütün açları bir kıtaya doldurmuşlar ve kıtadaki insanların %50'den fazlası AIDS. On yıl içinde ölecekler. Bu 5 yaşındaki çocuklar için de böyle, 50 yaşındaki insanlar için de böyle. Bunu neyle açıklayacaksınız? Amerika 355 milyar dolar savunma bütçesine ayırdı. Bu parayla dünyadaki bütün açlara ekmek vermek mümkün. Böyle bir dağıtım mekanizmasından dolayı dünya farklı bir noktaya gider. Farklı bir model farklı bir ahlak anlayışı üretmemiz gerekiyor. Herkesin dini, etnik, kültürel, ideolojik, felsefi çoğulculuğu hesaba katarak yeni bir düzen kurmamız gerekiyor. Herhangi bir dini, etnik, ideolojik grubun bütün bunların hepsine çözüm ürettiği iddiası inandırıcı değil. Özellikle konvansiyonel-geleneksel kavram ve kurumları yeniden gözden geçirip geleceğe dönük adil, dengeli bir sistem kuramazsak dünya bir 3. Dünya Savaşına girebilir. Ve o zaman nüfus problemi büyük ölçüde çözülür(!) Elimizde çok fazla bir zaman yok.

- Peki Türkiye'nin tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Irak'ın toprak bütünlüğü vs. söylemleri ne kadar samimi? Ya da ABD'nin istemlerini nasıl yanıt verecek?

- Bu sadece vatandaşa söylenen sözdür. Bütçeniz borcunuzun faizine yetmiyorsa oltaya takılan balık yem istemez. İtiraz edebilmek, hayır diyebilmek için çok farklı argümanlara sahip olmanız gerekiyor. Rusya ile, Çin'le, islam dünyasıyla, Avrupa'daki belli ülkelerle Amerika'ya karşı bir denge, bir karşı blok oluşturmanız gerekiyor. Bunların hiçbirisi yok. Amerika'nın dediği olacak. Amerika asker istiyor, asker vereceğiz, üs istiyor üs vereceğiz, depo, liman istiyor. İtiraz etme şansınız yok. Türkiye'deki sermayenin yapısı belli, medyanın yapısı belli. Derin iktidar güçlerinin kayıt dışı siyaset ve kayıt dışı ekonomik güçlerinin dayandıkları yerler. Onun için Türkiye çok zor durumda. Ancak bize açılan kapıdan girme durumundayız. Bu halklar için değil. İktidarların içinde bulunduğu şartlardır. Halk eğer iktidar üzerine baskı kurabilirse, iktidarlar da Amerika'dan korktuğundan daha çok kendi halkından korkarsa o zaman belki en azından ayak sürüyebilir. Ya da iktidarlardan onların taleplerini %100 yerine getirsin demiyorum. Ama onlara hareket alanı

birakabilir. En az zaiyatla, en az riskle bu işi kurtaralım. Çünkü içinde bulunduğumuz şartlar gerçekten çok iç açıcı değil.

- Halkın iktidarı korkutmasından bahsettiniz. Şu anda Türkiye'deki savaş karşıtı hareketi nasıl değerlendiriyorsunuz. 1 Aralık'taki mitingde de vardınız siz. Mitingin başlığı da "Onlara Irak bize yakın"dı. Ama katılım beklenenin altındaydı.

- Evet psikolojik çökertme hadisesi var. İkincisi teknik olarak bizim de yanlışlarımız vardı. Burada 10.000'e yakın din görevlisi var, ama her camiden bir kişi getiremedik. İşçi ve öğrenci örgütlü bir şekilde taşınabiliyor. Bunlar kendiliğinden çok kolay da hareket etmezler. Ama esnaf hareket ediyorsa o çok önemlidir. Kendi arabası var, karar verir, gidip örgütleyebilir de, ekonomik bağımsızlığı var. Daha önce de söyledim. Beyoğlu'nda bildiri dağıtırsanız haber olur ama onlar da kalkıp gelmez. Ama İkitelli'yi, Tahtakale'yi, İMÇ'yi harekete geçirirseniz o ikisini de örgütler. O üniversiteli çocuğunu, yanında çalışan işçisini de alır gelir. Bizim dayanağımız öğrenci, işçi değil. Öğrenci lojistiktir, afiş asar, esnaf asmaz ama katılım açısından işçilerini hareket geçirir, arabasını verir ve saire. İsteseydi oradaki kalabalığı Hak-İş, DİSK ya da Türk-İş tek başına getirirdi, yapmadılar. Medyanın da desteği görülmedi. Toplumun refleks noktalarını yakalayamadık. Her yere uygun bildirilerle gitmeliydik. Toplumun atar ve toplar damarları var, onların üzerinde durulması gerekiyordu. İstanbul'da 10 noktada bütün hareket eden kitleye ulaşabilirsiniz.

- Ancak Türkiye'de böyle bir organizasyon ilk defa yapıldı.

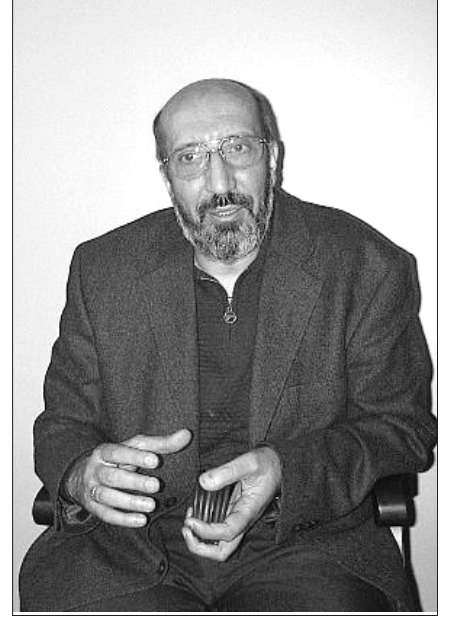
Birlikte karar alma ve yapma alışkanlığına sahip değiliz. Bu ölçekte yapılan ilk hareketi. Biz öncelikle neye hayır dediğimizi bilmiyoruz. Neye evet dediğimizi ise hiç bilmiyoruz. Birlikte bir çözüm oluşturalım desek, herkes ne istediğini akıllıca ortaya koysa, uzlaşmak üzere masaya otursa. Anlaşmazsak Amerika galip gelir. Herkes birbirini anlamaya çalışmalı. Neye hayır dediğimiz konusunda da, savaş kavramı konusunda da kafalar karıştı. Savaşa hayır diyenler emperyalist bir saldırıya karşı direnmeyecek miyiz? Aydınlar diyor ki Amerika böl-

geye girer de halklara yardım etmemiz gerekirse biz bölgeyi kontrol altına almayacak mıyız? Zaten Irak bizim. Böyle bir şovenizm de geliştirebilir. Yani kafalar net değil. Savaş ilkesel olarak mı hayır diyoruz? Amerika'nın saldırısına mı hayır diyoruz? Kendi yandaşımız bir ülke saldırıydı, göz mü yumacaktık? Yoksa sadece Irak'a saldırıya mı hayır? Saldırı İran'a olsa eminim ki birçok ülke Saddam'a gösterdiği anlayışı göstermeyecektir. Halbuki Saddam İran'dan bin kere daha rezildir. Halepçe'nin, Kürtlerin, Alevilerin katilidir bu adam. İran'a karşı aynı desteği sosyalistler de göstermez.

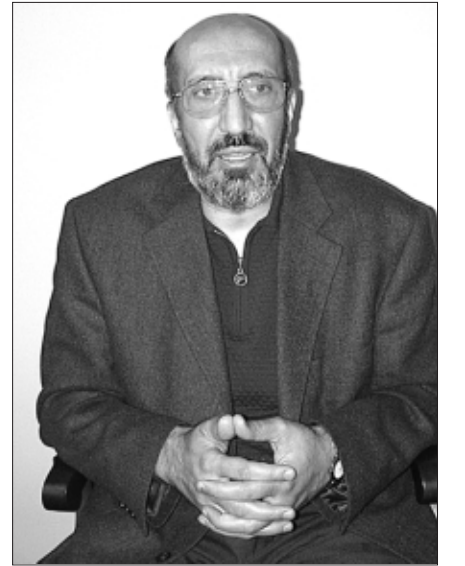
- Hayır biz de Saddam'ı desteklemiyoruz, biz Irak halkının yanındayız. İran'a bir saldırı olsa İran halkının da yanında oluruz.

Tabi özgür düşünenler böyle. Birçok sosyalist grup da bu İran'ı desteklemez. Yoksa Irak'a, Amerika'nın saldırısına karşı olduğumdan, ne Saddam'dan yana olduğum için ne de Amerikaya özellikle karşı olduğum için. Ankara hükümeti de olsa karşıyım. Savaşa ilkesel olarak karşıyım.

Bizim operasyonel değil stratejik olmayı öğrenmemiz gerekiyor. Bölge hatta dünya ile entegre, arkalarında "think-tank"leri olan, bilim, çözüm üretebilen, arşivleri olabilen formata geçmemiz gerekiyor, sivil toplum kuruluşları olarak. Operasyonel ve protest bir grup olarak değil. Yani böyle reddedersiniz ama neyi getireceğinizi bilemezsiniz. Hep düşünmeden, araştırmadan zaman planması yapmadan eyleme gidiyoruz. Bu da toplumu umutsuzluğa, belirsizliğe itiyor. Buğdaydan daha önemli şeylerin olduğunu, bilginin, sevginin, adaletin çok daha önemli olduğunu; adalet olmadığı zaman, özgürlük olmadığı zaman barışın da olmayacağını, ekmek de olmayacağını bilmemiz gerekiyor. O yüzden diyorum ki, çeyrek ekmek arası özgürlük. Özgürlük olmayınca ekmeği de elimizden alırlar. Özgürlüğü, adaleti, barışı ekmeğin önüne koyarsak ekmeğimizi koruruz.

Dünyanın %90'ının geliri %10'unun geliri kadar. 15 ülkeden sonraki 200 ekonomik büyüklük şirketlere ait, ondan sonra diğer 185 ülkenin adı anılıyor. Böyle bir dünya olamaz.

Amerika 355 milyar dolar savunma bütçesine ayırdı. Bu parayla dünyadaki bütün açlara ekmek vermek mümkün. Böyle bir dağıtım mekanizmasından dolayı dünya farklı bir noktaya gider.

Avrupa Sosyal Forumu ve sonuçları

6-10 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirilen Avrupa Sosyal Forum'una Avrupa'nın dört bir yanından binlerce kişi katıldı. Forum'un organizatörlüğünü ve sponsorluğunu ağırlıklı olarak çeşitli sendikalar, düzen içi komünist partileri, Troçkist örgütler, öğrenci birlikleri, NGO'lar (hükümet dışı örgütler) ve İtalya'nın Toscani eyaleti yerel

rarının sonucu olarak oluştu. Sosyal Forumu bölgesel- leştirmenin sonucu olarak da işlenen konular arasında Avrupa merkezli oldu. Avrupa'nın ortak tarım politikasından ortak savunma politikasına, özelleştirme ve sendikasılaştırmadan göçmenler sorununa, sivil hak ve özgürlüklerden aşırı sağın yeniden hortlamasına kadar geniş bir yelpazede

Foruma verilen renk noktasında, hangi açıdan bakıldığına bağlı olarak, iki etken belirlenebilir. Birinci etken **organizatörler ve sponsorlardır**. Bunlar Forumun inisiyatifliğini yapan, organize eden, finansmanlığını üstlenen ve genel hatlarıyla tartışma konularını, asıl konuşmacıları ve tartışmaların tonunu belirleyen kesimlerdi. Bu etken Troçkistler de dahil düzen içi komünist partilerden, sol ve merkez soldan seçilmiş belediye ve bölge yönetimlerinden, sendikalardan, öğrenci birliklerinden ve hükümet dışı örgütlerden (NGO'lar) oluşmaktadır. Zira konuşmalarında işçi sendikaları ile NGO'ların iç içe geçmesi, birlikte mücadele etmesi ve mücadelenin sınıfsal eksenden toplumsal eksene kaydırılarak veril-

olan ruh hali değildi. 11 Eylül'ü takiben emperyalistlerin attığı her gerici adımı çok iyi gören ve buna hassas olan kitle, Forum'da esas olarak kendi pozitif enerji, güç ve çapını görmenin memnurluğunu taşıyordu. **Forum kitlenin kendine güvenini tazelemesi için bir fırsat oldu.**

Her ne kadar reformist ve düzen içinde yüzen niyetlerle hazırlanmış olsa da ASF Avrupa'da sol kesimin uzun zamandır ihtiyaç duyduğu ortak bir tartışma ve politika üretme platformu özelliğini göstermesi açısından önemlidir. Son haliyle değerlendirildiğinde, Avrupa'da sınırlar giderek incelmektedir. Tek tek Avrupa hükümetlerinin belirlediği politikalar diğer Avrupa ülkelerini direkt olarak etkilemektedir. AB içindeki emperyalist rekabetten çok çizilen ortak hattın hakimiyeti mevcuttur. AB'nin Doğu Avrupa'ya açılma planları oradaki pazarların hakimiyetini ele geçirmeye yönelik olsa da bu aynı zamanda AB'nin şu haliyle ellerindeki birçok temel sorunu çözdükleri veya çözecek derecede olayın kontrolünü ellerinde tuttuklarını gösteriyor.

Avrupa böylesi bir coğrafik, ekonomik ve politik şekillenme içerisindeyken Avrupa'daki reformist ve radikal alternatif de bölgesel (ülkelerin ötesinde) politikalar ve örgütlülükler üretmenin ihtiyacını duymaktadır. Bu duruma reformist komünist partilerin, Troçkistlerin ve NGO'ların el atmasına şüpheyle bakıp kitlenin daha radikal ve temelli çözümlere başvurmasını önlemenin bir çabası olarak değerlendirmek yerinde bir tespit olmayacaktır.

Avrupa böylesi bir coğrafik, ekonomik ve politik şekillenme içerisindeyken Avrupa'daki reformist ve radikal alternatif de bölgesel (ülkelerin ötesinde) politikalar ve örgütlülükler üretmenin ihtiyacını duymaktadır. Bu duruma reformist komünist partilerin, Troçkistlerin ve NGO'ların el atmasına şüpheyle bakıp kitlenin daha radikal ve temelli çözümlere başvurmasını önlemenin bir çabası olarak değerlendirmek yerinde bir tespit olmayacaktır.

tır. Bugün Avrupa emperyalizmine korku salacak ciddi bir devrimci örgütlülük mevcut değildir. Halk sisteme korku verecek devrimci bir hareket yaratmaya yönelse dahi henüz bu yönelim, sistemi paniğe düşürecek, kontrolü elinden kaybettirecek ve ASF gibi oluşumlarla bu tepkiyi çerçevelemeye zorlayacak aşamada ve ölçekte değildir.

Avrupa Sosyal Forumu'nu yaratan asıl dinamik, kitlenin reformistleri, Troçkistleri, NGO'ları ve diğer birçok sol kanat içerisinde yer alan kurum, kuruluş ve bireyleri somut ve ciddi alternatifler aramaya zorlayan enerjisidir. **Henüz sağlıklı çözümleri ve alternatif programları kendisine sunacak sağlam bir devrimci yapı ortaya çıkmadığından, kitle düzen-içi yapıları ileri doğru adım atmaya zorlanmaktadır. ASF de bu zorlanmanın ve kitlenin alternatif arayışının bir sonucudur.**

Durum bu olunca ATİK ve ILPS gibi oluşumların ASF gibi platformlarda varlık göstermelerinin önemi daha da ağırlık kazanmaktadır. ASF'yi organize eden ve finansmanını üstlenen yapıların rengi ve hedefi bir yana (ki, ATİK ve ILPS için bu yapıların bir çoğuyla prensipli eylem birlikleri yapmanın, ortak projeler üzerinde çalışmanın ve kaynak alış-verişinde bulunmanın birçok olanak ve ortamı vardır), sırf kitle orada olduğu için, insanlar oraya sunulan alternatiflerin yanında ve üstünde daha sağlıklı ve devrimci alternatifler aradığı için, ATİK ve ILPS'nin de orada varlığı hissedilecek ölçülerde olması gerekmektedir.

yönetimleri yaptı.

Kitlesel olması zaten tahmin edilen ASF, organizatörlerin tahmininden çok daha kitlesel ve radikal bir hal aldı. Katılımcılardan edindiğimiz gözlemlere bakılırsa **birçok insan konuların işleniş şekline, sunulan alternatiflerden ve alternatif sonuçlara götürmesi yönünden ortaya konulan yol ve metodlardan tatmin değildi**. Onun yerine insanlar daha çok kitlenin canlılığından ve emperyalizme olan tepkilerindeki tutarlılıktan memnundular ve bu, Floransa'da militan bir ruh halinin yaratılmasında önemli bir öğeydi.

ASF, geçen yılın Şubat ayında Brezilya'nın Porto Alegre kentinde gerçekleştirilen Dünya Sosyal Forumu'ndan sonra ve burada böylesi forumları gelecek dönemde daha da bölgeselleştirme (yerelleştirme) ka-

Avrupa'nın hemen tüm ana sorunları ASF'de ele alınmaya çalışıldı.

Böylesi bir gündemin belirlenmesi ve (kitleyi tatmin etmeyen bir şekilde) işlenmesi Foruma rengini veren reformist inisiyatifte denk düşüyordu.

Avrupa Birliği emperyalist küreselleşme içindeki ve ABD ile rekabetindeki pozisyonunu aramaya ve bulunduğu kadarıyla da güçlendirmeye çalışırken, Doğu Avrupa ülkelerinin katılımıyla genişletilecek Avrupa Birliği'nden Avrupa Birleşik Devletleri'ne doğru tedirgin de olsa adımlar atılıyorken, düzen içi sol muhalefetin de gelişen ve yakın gelecekte gündeme gelecek değişiklikler konusunda politikalarını belirlemesi ve kitlenin nabzını yoklaması gerekiyordu.

mesi, yani sendikaların işçi sınıfının örgütleri olarak değil, NGO'laştırılmasının kitleye benimsetmeye çalıştılar. İkinci etken ise **Forum ve gösteriye katılan kitledir**. Kitlenin önemli bir kesimi Forum'u organize eden örgüt, parti ve kurumların harekete geçirdiği insanlardan oluşmaktaydı. Ancak radikal soldan, anarşistlerden, bağımsız çevrecilerden ve bağımsız olarak savaşa karşı olanlardan oluşan yüzbinlerce insan da gösteriye katıldı.

Kitlelerdeki bu tatminsizlik Forum'a asıl hakim

ABD finanse ediyor, İsrail vuruyor

Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı direnişinin adı olan 1. İntifada'nın başlamasının üzerinden 15 yıl geçti. 8-9 Aralık 1987-91 yılları arasında süren I. İntifada Eylül 2000'de tekrar dirilmişti. Ve o gün bugündür Filistin topraklarında İsrail'in ABD'ye yaslanarak yaptığı katliamlar bitmiyor.

Artık bir süreklilik kazanan çatışmalarda, 21 Kasım'da Filistinli militanların yaptığı intihar eyleminden sonra yaşanan gerginlik tırmanmaya devam ediyor. Filistin'i işgali için intihar eylemlerini bahane eden İsrail, son 10 gün içinde Filistin'de birçok şehri kuşattı. Onlarca kişiyi gözaltına aldı, aralarında çocukların da olduğu birçok kişiyi de katletti. İsrail ordusunun 22 Kasım'da Cenin mülteci kampına yaptığı saldırıda 53 yaşındaki BM görevlisi **Iain John Hook**'un öldürülmesi ise İsrail siyonizminin dün-

ya kamuoyuna ödediği bir bedel olarak tarihe geçti. BM'nin Filistinli Mülteciler Ajansı (UNWRA) için çalışan Iain Hook Britanya vatandaşıydı. İsrail, basına da çokça yansıyan bu olayı gizleyemeyince BM çalışanı Iain Hook'un yanlışlıkla vurulduğunu açıkladı.

Kasım ayının son haftasında Ortadoğu'da Filistin halkı ve siyonist İsrail cephesinde yaşanan bir diğer gelişme ise 28 Kasım günü İsrail'e yönelik gerçekleşen üç eylem oldu.

İsrail'e ait bir uçağa fırlatılan füzeler isabet etmezken bu eylem girişiminden 5 dakika sonra Kenya'da İsraili'lerin de bulunduğu bir otele, 6 saat sonrasında ise İsrail'de Şaron'un başkanlığını yaptığı sağcı Likud Partisi'nin binasına yönelik intihar eylemleri yapıldı. 3 İsraili'nin ve 9 Kenya'lı'nın öldüğü otel saldırısını Filistin Ordusu adlı örgüt üstlenirken, Şa-

ron'un partisine yapılanı ise El-Aksa Şehitleri Tugayı üstlendi.

2. İntifada'nın başladığı günden bu yana Filistin topraklarını yaklaşık 2 yıldır işgal eden İsrail'in bu haksız saldırılarına akıttığı paralar ekonomisini iyice çökertmiş durumda. Ekonomisinde 2 yıldır 100 milyar dolarlık bir kayıp yaşayan İsrail sürdürmeyi planladığı işgal için ABD'den 8-10 milyar dolarlık para yardımı ve 14 milyar dolarlık askeri yardım talep etti. **Dünyada ABD'den en çok ve en düzenli yardım(!) alan ülke duru-**

munda olan İsrail'in bu talebi efen-disi tarafından olumlu karşılandı.

"İsrail ekonomisine büyük güvenimiz var, çünkü İsrail halkıyla çıkarlarımız ortak. Eminim ki İsrail ekonomisi düzluğe çıkacaktır" diyerek Filistin halkının kanını akıtacak tankların, mermilerin paralarını karşılayan ABD Başkanı Bush bir kez daha halkların önündeki mahkumiyetini ilan etmiştir aslında. Ve hiçbir güç ne Bush'u ne uşağı Şaron ve benzerlerini dünya halklarına unutturmayacak, ellerinden kurtaramayacaktır.

Fiat işçileri direniyor

Fiat'ın **Termini İmerese** ve **Arese** fabrikalarını kapatarak 2003 yılının sonuna kadar 8100 işçiyi işten çıkaracağını açıklaması üzerine grevler, yürüyüşler düzenleyen Fiat işçilerinin eylemleri sürüyor. **21 Kasım**'da Milanese havaalanına gelen Arese fabrikasında çalışan yüzlerce Fiat işçisi bir saat boyunca uçuşları engelleyerek sorunlarını kamuoyuna duyurmaya çalıştı. Aynı

rese fabrikasının yeniden açılmasını önermiş, sendika ise bu öneriyi ileri dönük bir adım olarak değerlendirmiş ancak krizin çözümünden çok uzak olduğunu ifade etmişti. Bu görüşmenin ardından yapılan eylem bu açıdan önem taşıyordu. UIL Sendikası Lideri Luigi Angeletti çözümle ilgili **"Yalnızca iyi bir anlaşma işçilere gerekli olan garantiyi verebilir"** dedi.

Dünya halkları savaş istemiyor

Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in silah denetçilerini kabul etmesinin ardından ABD ve Başkanı Bush'un Irak'a saldırıdan vazgeçmeyeceğini bilen dünya halkları ABD ve savaş karşıtı eylemlerini sürdürüyor. Dünyanın birçok ülkesinin kentlerinin caddeleri savaş karşıtı eylemlerle doluyor.

NEW YORK

Binlerce yüksek okul ve kolej öğrencilerinin düzenlediği savaş karşıtı gösteri New York'u 21 Kasım Çarşamba günü zaptetti.

ABD'nin Irak politikalarına karşı gerçekleştirilen protesto gösterilerinde Amerikan gençliği, Beyaz Saray'ın Irak üzerindeki politikalarına direnmeye çağrıldı. Protestoculardan bir genç kızın "Irak'tan korkmadığımı, fakat Başkan George Bush'un politikalarının kendisini korkuttuğunu" ifade etmesi dikkat çekiciydi.

PHILADELPHIA

23 Kasım Cumartesi günü ise üç bin kişi Irak'taki savaş olasılığına karşı caddeleri doldurdu. **Barış İçin Emekli Askerler**'in öncülüğünde yapılan yürüyüşte grubun üyesi **Steve Felker**, Bush'un savaşı bir şaşırtma taktiği olarak kullandığını ifade ederken Vietnam'da da aynı yollarla en iyi ve en parlak savaştan söz ettiklerini söyledi. Bush, Cheney ve Rumsfeld'in fotoğraflarının altında yazan "Onlar savaş satıyorlar biz almıyoruz" sözleri mitingin en renkli görüntüsünü oluşturdu.

SYDNEY

Avustralya'nın Sydney kentinde de 10 binin üzerinde insan Avustralya'nın, Irak'a yönelik askeri bir saldırıya karışma olasılığına karşı gösteri düzenledi. 30 Kasım günü yapılan eylemde her çeşit, renk ve büyüklükte bayraklar ve dövizler taşındı. **Avustralya Sendikalar Konseyi Başkanı Sharan Burrow**, Avustralya'nın ABD'nin Irak'a yapacağı askeri bir harekate katılmasının kabul edilemez olduğunu ifade ederek Sendikalar Konseyi'nin bu sorunda önemli bir rol oynadığını çünkü tüm dünyada savaşın mağdurlarının çalışan erkek, kadın ve onların ailelerinin olduğunu söyledi.

gün Frosinone fabrikasında çalışan işçiler Roma-Naples yolunu kapatarak trafiği durdurdu. **26 Kasım** günü ise onbinlerce Fiat işçisi Roma'da büyük bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme tren ve otobüslerle İtalya'nın dört bir yanındaki fabrikalardan işçiler katıldı. Bir gün önce Fiat ve sendika yöneticilerinin görüşmelerinde Fiat 1800 işçinin işini kaybetme riskinin olduğu Termini İme-

30 Kasım tarihinde de Milan ve Bari'de yüzbinler Berlusconi'nin ekonomik politikalarını ve Fiat işçilerinin işten atılma kararını protesto ederek gösteri düzenledi. Fiat işçilerinin % 20'sinin işten atılacağı kararının eleştirildiği yürüyüşte ana slogan **"Değişmeli, değişebilir"**di. İtalya'nın Cosenza kentinde ise 20.000 kişi küreselleşme karşıtı aktivistlerin tutuklanmasını protesto etti.

Evrensel Bakış

TERÖR İTTİFAKI NATO “YENİLENDİ”

Emperyalist kapitalist sistemin dünya halklarına karşı **1949** yılında kurduğu askeri ittifak NATO; emperyalist kapitalist sistemin, daha önceden başlayan ancak 11 Eylül'den sonra iyice açığa çıkan yönelimiyle birlikte yeniden düzenlendi. Bu düzenleme tamamen emperyalist kapitalist sistemin ve başta da ABD emperyalizminin istekleri doğrultusunda gerçekleşti. Bu gerçekleşme dünya halklarının şu an için birinci dereceden katlinden sorumlu olan **“Moron”** Bush tarafından **“artık asla tek başınıza olmayacaksınız”** haykırışları altında gerçekleşti.

21 Kasım 2002 tarihinde Prag'da gerçekleştirilen NATO toplantısında, NATO'nun genişlemesi onaylanarak yedi ülkenin NATO'ya katılımı kabul edildi. Bu genişlemenin onaylanmasıyla ittifak üyesi ülkelerin sayısı 26'ya çıkmış oldu. Bu genişlemenin yanı sıra NATO'nun, **“daha mobilize ve daha seri bir şekilde mevzilenebilme olanağının sağlanması”**, **“daha fazla özel birlik desteği ve daha fazla tatbikat şansı”** ve ayrıca **“daha modern ortak yapıya sahip olması”** kabul

edildi. Ve bunların dışında ve belki de en önemlisi, NATO'nun askeri komuta yapısı düzenlenerek, biri **operasyonel** biri **fonksiyonel** olmak üzere iki komutanlığa ayrıldı. Ve **NATO Mukabele Gücü** kurulması benimsendi. Hiç kuşkusuz ki bu komutanlıklarda ABD belirleyici olmaktadır. ABD'nin NATO'yu biçimlendirmesi bununla da sınırlı kalmadı. NATO, ABD'nin **“yeni savunma doktrini”**ni de kabul etti. Bugüne kadar **53** yıldır, **“savunma amaçlı”** olduğu iddia edilen örgüt, **“savunma amaçlı saldırı”** anlayışını kabul etti. Kısacası kendi gerçek kimliğini, yıllardır gizlenmeye çalışılan **“terörist”** yüzünü daha net olarak ifade etti. Savunma amaçlı olduğu ifade edilen amaçlı saldırı olarak kurulan NATO'nun, sosyalizmde geriye dönüşlerin yaşanması ve halkın demokratik iktidarlarını teker teker kaybetmesinden sonra, artık kuruluş gerekçesi olan **“Soğuk Savaş”**ın ortadan kalkmasıyla kaldırılması gerekiyordu(!) Çünkü bu **“terörist örgütün”** savunma amaçlı bir askeri örgüt olduğu, bu anlayışla kurulduğu iddia ediliyordu. Bu tehdit **“ortadan kalkınca”** varolma iddiası da ortadan kalkıyordu. İşin

NATO'yu bu anlayışa göre yapılandırılan emperyalizm ve başta da ABD emperyalizmi uzunca bir süreden beri buna hazırlanıyordu. Bu yapılandırma 11 Eylül saldırılarından daha önce planlanmış bir yapılandırma değildir. 11 Eylül ABD açısından **“tarihi**

bir fırsat” oldu. Ve bugün ABD emperyalizmi **14** aylık gerek iç politikada ve gerekse de dış politika yöneliminde, **“bu tarihsel fırsatı”**, her fırsatta kullanmaktadır. ABD özellikle 11 Eylül sonrası iç yapılanmasında önemli değişikliklere gitti. Bu **“yeniden yapılandırma”**nın en azından **“projelendirme”**, **“hazırlık”** anlamında yıllar öncesine dayandığı anlaşılıyor. ABD iç politikasında **“yeni savunma doktrini”** çerçevesinde **“İç Güvenlik Bakanlığı”** adlı bir bakanlık kurarak, ülke içinde **“sıkıyönetim”** uygulamaya başlarken; dış politikasında da bu yeni savunma konseptine uygun olarak **“sınırsız güç kullanımı”** ve **“savunma amaçlı saldırı”** anlayışı doğrultusunda, tam bir uyum içinde kendini yapılandırıyor. NATO'da bugün yaşanan değişim bununla ilintilidir.

Başta Sovyet Cumhuriyetleri olmak üzere, dünya halklarına yönelik bir **“terör örgütü”** olarak kurulan NATO'nun, sosyalizmde geriye dönüşlerin yaşanması ve halkın demokratik iktidarlarını teker teker kaybetmesinden sonra, artık kuruluş gerekçesi olan **“Soğuk Savaş”**ın ortadan kalkmasıyla kaldırılması gerekiyordu(!) Çünkü bu **“terörist örgütün”** savunma amaçlı bir askeri örgüt olduğu, bu anlayışla kurulduğu iddia ediliyordu. Bu tehdit **“ortadan kalkınca”** varolma iddiası da ortadan kalkıyordu. İşin

aslınmın böyle olmadığı çok geçmeden anlaşıldı. NATO bir savunma ihtiyacından daha çok, bir saldırı örgütü olarak dünya halklarına yönelik eylemlerde kullanıldı. Ve artık bugün NATO ABD emperyalizminin geliştirmiş olduğu **“yeni savunma doktrini”**ni de kabul etti. Son dönemde sıklıkla kullanılan deyimle; NATO da artık 11 Eylül **“gerçeğine göre”** yeni baştan dizayn edildi(!) Kısacası NATO gerçek kimliğini daha net ifade eder oldu. Artık **“terörle mücadele”** NATO'nun ana misyonlarından biri olacak. Oysa ki biz biliyoruz ki onların her terörist dediği terörist değildir ve özellikle de bu kavramı kendilerinden olmayanlara karşı kullanmaktadırlar. **“Moron”** Bush'un **“ya bizdensiniz ya da değilsiniz”** söylemi hala canlılığını korumaktadır. Ve hiç kuşkusuz ki emperyalist kapitalist sistemin saflarında yer alanlar, onların şu veya bu biçimde çıkarlarını zedeleyenler ya da çıkarlarının önünde engel olarak gördükleri herkes **“terörist”** olarak değerlendirilmektedir. Yine **“Moron”** Bush'un ifadeleriyle **“şeytanın karşısına çıkmaya daima hazır olmalıyız; tehlikeyle yüz yüze gelecek cesaret hep içimizde olmalı!”**da ifadesini bulan ve başta dünya halkları olmak üzere onlardan yana tavır koymayan, ezilenlerden yana tavır koyanları nasıl gördüklerini ve bunun kendilerinde nasıl bir

psikoloji yarattığını ortaya koymaktadır. Emperyalistler ve bugün onların en gözde sözcüsü Bush sürekli bir biçimde sayıklamakta ve kendilerine **“cesaret”** telkin etmektedir. Bunu görelim. Emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumda nasılda çaresizleştiğini ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere pek çok emperyalist kapitalist ülkenin bırakalım dünya halklarını kendi ülke halklarına yönelik bile nasıl bir **“terör kampanyası”** açtıklarını görelim.

Emperyalist sistemin bu saldırılarına karşı halkların mücadelesini örgütlemek dünden daha fazla önemlidir. Bugün emperyalizmin bu pervasız saldırılarını karşılamak ve enternasyonal dayanışmayı gerçekleştirmek, pratikte buna hizmet edecek biçimde eylemlilikler örgütlemek gerekmektedir. Her ülke devrimci ve komünistinin enternasyonal dayanışmayı en iyi biçimde hayata geçirmesinin yolunun kendi ülkesinde devrimi ilerletmekle gerçekleştireceğinden hareketle ülkemizdeki görevlerimize dört elle sarılalım. Dünya halklarının gücü onların ordularından, ittifaklarından daha güçlüdür. Bu gücün meşruluğundan ve haklılığından aldığımız güçle onların korkularını büyütelim, **“cesaret”** sayıklamalarını artıralım.

Çocuk Hakları Sözleşmesi

Madde 1- 18 yaşına dek herkes çocuk sayılır.

Madde 2- Çocuk Hakları Sözleşmesi'nde sayılı haklar, ayırım yapılmaksızın tüm çocuklara uygulanır.

Madde 6- Her çocuk, temel yaşama hakkına sahiptir.

Madde 12- Her çocuk kendisi ile ilgili işlemlere katılma ve görüş bildirme hakkına sahiptir.

Madde 15- Her çocuk der-

nek kurma ve barışçı amaçlı toplanma özgürlüğüne sahiptir.

Madde 16- Çocuğun özel yaşantısına, ailesine, konutuna, iletişimine, onur ve itibarına haksız olarak müdahale edilemez.

Madde 17- Çocuğun sağlığı ve esenliğinin gelişimi için, bilgi ve belge edinmesi sağlanırken, azınlık gruba ya da yerli ahaliye üye oluşuna göre dil gereksinimi dikkate alınır.

Madde 19- Çocuk her türlü sömürü, kötü muamele, şiddet ve ihmale karşı korunur.

Madde 20- Ailesinden yoksun kalan çocuk özel bakım, koruma ve yardım görme hakkına sahiptir.

Madde 23- Özürlü çocuklar için özel bakım uygulanır.

Madde 29- Eğitimde fırsat eşitliği asıldır. Okul disiplini sağlanacaksa bu, çocuğun insan olarak taşıdığı saygınlıkla bağ-

daşır olmalıdır. Çağdaş eğitim yöntemleri ile bilimsel ve teknik bilgiler sunulmalıdır.

Madde 30- Azınlık ya da yerli halka üye çocuğa ait olduğu topluluğun diğer üyeleri ile birlikte kendi kültüründen yararlanma, kendi dinine inanma ve uygulama ile kendi dilini kullanma hakkı tanınır.

Madde 31- Her çocuğun dinlenme, oynama, eğlenme hakkı vardır.

Madde 32-33-34-36- Çocuk esenliğine herhangi biçimde zarar verebilecek ekonomik, cinsel vb. her türlü sömürü ve kötü muameleyle karşı korunur.

Madde 37-38-39-40- Hiçbir çocuk işkence ya da diğer zalimce insanlık dışı veya aşağılayıcı muamele ve cezaya tabi tutulamaz. İdam edilemez. Müebbet hapse mahkum edilemez. Askeri eğitime tabi tutulamaz.

Silah sesleri ve postal gölgeleri arasında kalan çocuk hakları

BM tarafından 20 Kasım 1989'da kabul edilen Çocuk Hakları Sözleşmesinin kabulünün 13. yıldönümündeyiz. Yani çocukların en insani haklarının uluslararası bir sözleşmeyle güvence altına alınmasının 13. yıldönümü. Yani aklıktan kötü yaşam koşullarından, işkenceden çocuk ölümlerinin olmaya çağının, 18 yaşından küçük herkesin çocuk sayılacağı ve yargılamalarının da çocuk mahkemelerinde yapılacağı, her türlü sömürüye, şiddete ve kötü muameleyle karşı korunacağı vb. kabulünün yıldönümündeyiz.... Oysa bu bildirinin kabulü 13 yıldır yeryüzünde ne bebek ölümlerini azalttı, ne de yaşayan çocukların sömürülerini, işkencelerini... Kendinden önce ve sonra imzalanan birçok uluslararası bildiriye olduğu gibi Çocuk Hakları Sözleşmesinin de yeri kağıt üzerinin dışına çıkarılmadı.

Bugün çocuklar hâlâ en ağır koşullarda ucuz işgücü olarak çalıştırılıyor; hâlâ çocuklara işkence yapılıyor; hâlâ çocuklar DGM'lerde yargılanıyor, idam cezasına çarptırılıyor ve bugün çocuklar Filistin'de, Afganistan'da, Irak'ta, T. Kürdistanı'nda silahların gölgesinde, savaşın içinde büyüyor...

Dünyada açlığın çığ gibi büyüdüğü, dünya nüfusunun önemli bir bölümünün içecek su bulamadığı günümüz koşullarında bu yaşam koşullarından yine en fazla etkilenenler çocuklar. Aşağıdaki veriler onlarca ülkenin imzaladığı Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin yalnızca kağıt üzerinde kaldığını gözler önüne sermeye yetiyor. Çocuk Vakfı'nın, UNICEF, Uluslararası Af Örgütü, BM Dünya Sağlık Örgütü, Uluslararası Çalışma Örgütü'nün çalışmalarından derleyerek hazırladığı rapora göre;

Dünyada;

* Dünya genelinde 5-14 yaş arasında çalışan çocuk sayısı 250 milyon. Bu çocuklardan sekizde biri çok ağır işlerde çalıştırılıyor.

* 200 milyonun üzerinde çocuk ve yetişkin Orta ve Batı Afrika'da köle ticareti kurbanı.

* 15 yaşın altında çocuk işçi çalıştırma sayısı ABD'de 126 bin, İspanya'da 200 bin, İtalya'da 400 bin, İngiltere'de 2 milyondan fazla.

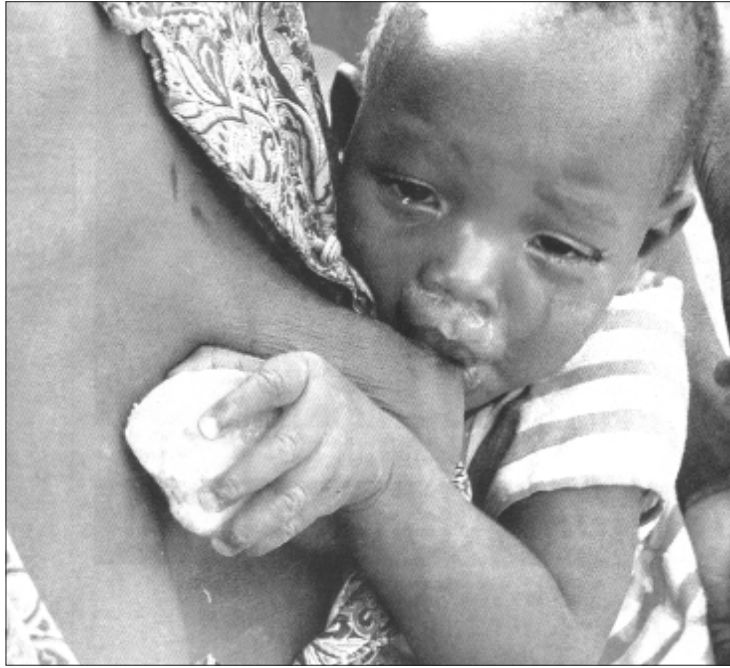
* Modern tarım sektöründe meydana gelen kazalardaki çocuk ölümleri %42.7

* Çocuk işçi çalıştırma oranı Brezilya'da %16, Mısır'da %11,

ise 300 bin civarında çocuk hâlâ hükümet ya da muhalif gruplar adına savaşıyor.

* Dünyada 15 milyona yakın çocuk çatışmalar yüzünden evlerinden ayrı yaşamak zorunda.

* 10 yıl içinde 2 milyona yakın çocuk öldürüldü. 1 milyondan fazla çocuk ailesini yitirdi. 6 milyona yakın çocuk savaştan dolayı sakat kaldı. 10 milyondan fazla çocuk ise psikolojik travmayla karşı karşıya kaldı.

Pakistan'da %17, Senegal'de %31, AB ülkelerinde ve ABD'de ortalama %2. Bu rakam Türkiye'de %24.

*UNICEF'in 2000 yılındaki raporuna göre dünyada 130 milyonun üzerinde çocuk yoksulluk ve ayrımcılıktan dolayı hiç okula gidemiyor. Bu sayı son yıllarda daha da artış gösterdi.

* Her yıl 5 yaşın altındaki 11 milyon çocuk ölüyor.

* 1 milyon 800 bin çocuk fuuş sektöründe çalıştırılıyor.

* 90 ülkede her ay 800 çocuk kara mayınlarından dolayı öldü ya da sakat kaldı.

* 85'ten fazla ülkede çocuklar askere alınıyor. 35'e yakın ülkede

Türkiye'de ise;

* 6-18 yaş grubunda çalışan çocuk sayısı 6 milyonu aştı. Çalışanların yüzde 30'u okula gitmiyor.

* 6-14 yaş grubundaki 768 bin çocuk okula gitmiyor.

* 6 bin civarında sokak çocuğu var. Bu rakam İstanbul'da 650.

* Türkiye'de kimsesiz, korumaya muhtaç çocuk sayısı 1 milyonun üzerinde.

* SHÇEK'in himayesindeki çocuk sayısı 17 bin.

* Beş yaşın altındaki çocuk ölümlerinin oranı binde 52.

Çocukların Türkiye'de yargılanmaları;

2001 yılında yargılanan 11-14

yaş arasındaki 18 bin 893 çocuktan sadece 6 bin 300'ü çocuk mahkemesinde yargılandı. Çocuklar suçları siyasi olduğunda her ne kadar çocuk hakları sözleşmesinde "hiçbir çocuk işkence ya da diğer zalimce insanlık dışı veya aşağılayıcı muamele ve cezaya tabi tutulamaz. İdam edilemez. Müebbet hapse mahkum edilemez. Askeri eğitime tabi tutulamaz" ibareleri yer alsada yaşlarına bakılmaksızın işkenceye maruz kalıyor, DGM'lerde yargılanıyor, idam ediliyor, müebbet hapse mahkum ediliyorlar. Bunun en tipik örnekleri Diyarbakır DGM'de yaşanıyor. 1990 ile 97 yılları arasında 11-17 yaş arasında yargılanan 346 çocuktan 226'sına idam cezası verildi. 1999'da yine Diyarbakır'da 11 ile 18 yaş arasındaki 222 çocuk, 2000'de 211 çocuk örgüt üyesi ve düşünce suçu nedeni ile DGM'lerde yargılandı.

SAVAŞTA ÇOCUK

Yaşları 10...12...14 belki de 16.... Adları Zozan, Berivan ya da Muhammed.... Filistinli, Iraklı, Afganistanlı, Filipinli belki de Türkiye'li. Sonuçta onlar çocuk ve onca top mermisinin asker postallarının tankların karşısına minicik yürekleriyle çıkıyorlar.

Kimi zaman arkasında sakladığı taşlarla, molotoflarla hiçbir zaman yaşayamadığı çocukluğunu savunurcasına çıkıyorlar onca zulümün karşısına. Minicik elleri henüz oyuncak bile tutmamışken silahlarla tanışıyor. Kimisi de buldukları top mermisini oyuncak sanıp oynarken (Elazığ Yıldızbağları Mahallesi, Tohum Kültür Merkezi Çocuk korosundan Onur Şahin ve arkadaşları Sedat Karakoç ve Fırat Çiçek gibi) yaşamlarını yitiriyorlar.

Filistin'deki intifadanın savaşçılarını Tunus'lu Marksist-Leninist JK şöyle ifade ediyor: "O nesil çocukluğun tadını hiçbir zaman bilememiş, makul bir yaşamın ihtiyaçlarından ve ulusal

onurdan mahrum bırakılarak yaşamış. Halkın toprağını ve gururunu savunma sorumluluğunu üstlenmeye hazır küçük/büyük kahramanlar olarak zamanından önce büyüyen öfkeli bir nesildir. Silahları, taşları ve molotof kokteylleri, yanan şişeler ve yumurtalardır.... Onlar zafer işaretleriyle silahlanmış, düşman karşısında korkusuz ve ağır silah ve tankları, hapishaneleri ve vahşi işkencehaneleriyle saldıran siyonistlere ve emperyalistlere kafa tutan gençler ve çocuklardır"

Ahmet Ali Hasan: Dokuz erkek, beşi kız 14 kardeşin onüçüncüsü. İsrail askerleri anne ve babasını öldürmüştü. Aralık 2000'de El-Halil'e düzenlenen yürüyüşe birçok yaşıtı ile birlikte katıldı. Yürüyüş sonrası yakınlarını ziyaret etmek isteyen Ahmet, İsrail güçlerinin kurşunu ile ayağından vuruldu. Ahmet bağırarak yardım istedi. Ancak İsrail askerleri bu sesi daha önce duymuştu. Bir tanesi gelip Ahmet'i yere yatırdı ve ensesine ayağı ile basıp kafasına bir mermi sıktı.

Ahmet Ali Hasan yüzlerce örnekten sadece biri. Hangimiz untabildik; İsrail askerlerinin ateşlerinden korunmak için duvar dibindeki varili kalkan yapan 12 yaşındaki Rami'nin babasının yanında katledilişini. Ya da tüm dünya halklarının insanlığını sorgulatacak kadar tüyler ürperten "UTANIN" çığıllıklarıyla Filistinli kız çocuğunu. Ya da kendisine saldıran kocaman tanka karşı taş atan küçük generali... Yine Türkiye Kürdistanı'nda Newroz ateşini tutuşturan küçük çocuklar, gözaltına alınıp, işkence edilen, yakılan yıkılan köylerinin ortasında anne babasına işkence edilen, zorla göç ettirilen Kürt çocukları acaba yaşadıkları ülkenin kendi haklarını içeren bu kapsamlı 54 maddelik çocuk hakları sözleşmesine imza attıklarını biliyorlar mıydı? Daha da önemlisi henüz bir çocuk olduklarının farkındalar mıydı?

Kanla yazılan tarih silinmez

19 Aralık katliamı

“... 19 Aralık 2000 tarihinde 05:00 civarında yoğun tarama ve asker sesleri ile uyandık. Basına yansıtıldığı şekilde elimizde ne kaleşnikof ne de saydıkları bilimum silahlar vardı. Sadece üstümü zü giyinip beklemekten başka yapabileceğimiz birşey yoktu. Bizim elimizde hiçbir şey yoktu fakat onlar dozerlerle, en ileri silahlarla kompresörler ve her çeşit kimyasal gazlarla geldiler. Amaçları bizleri açıkça katletmek, sağ kalan-

ları da F tiplerine götürmekti...” Diren Kırkoç Ümraniye Hapishanesi

“... Biz sürekli olarak iş makinelerinin ve matkapların çalışma seslerini duyuyor ama sesin nereden geldiğini, ne yapıldığını anlayamıyorduk. Sonrasında devlet güçlerinin duvarları yıkarak ve çatılardan delerek koşullara girmeye çalıştıklarını anladık. Çatıları delip önce gaz bombası atıyorlar, sonra da

koşulları yakıyorlardı...” Binnaz Demirbaş Ümraniye Hapishanesi

“... 19 Aralık günü sabah saat 05:00’te Sağmalcılar Hapishanesini özel tim, komando ve askerlerle, çeviklerle, robocoplarla kuşattılar. Duvarları delmeye çalışırken hepimizin kalktığını görünce ateş etmeye başladılar. Arkasından yoğun bombardmana tuttular. Bildiğimiz her türlü bombayı attılar üzerimize. Sis, ses bombası, sinir gazı, biber gazı attılar... Bombalar kafamıza, sırtımıza ve ayaklarımıza geliyordu. Yüzümüzü ıslak havlularla kapatıp birbirimizin üzerine siper olmaya çalıştık.. Bu şekilde öğlene doğru saat 12-12:30’a kadar sürdü. En son yoğun gaz bombalarından sonra o yoğun gaz içine yangın bombaları sıktılar. Hepimiz kendimizden geçmiş kimimiz bayılmıştık... Gülseren Yazgül Güder, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan ve Gülser Tuzcu alevler içinde diri diri yandılar...” Hamide Öztürk Bayrampaşa Hapishanesi

Yukarıdaki anlatımlar adına “Hayata Dönüş Operasyonu” denilen, TC devletinin üzerinde bir yıl çalıştığı, binlerce merminin, bombanın, kimyasal gazların, iş makinelerinin kullanıldığı 19-22 Aralık hapishaneler katliamının tanıklığı.

İçişleri Bakanı Saadettin Tantan ve Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’ün başarılı bir operasyon olarak değerlendirildiği, ancak sonucun beklediklerinden daha az olduğunu açıkladıkları Hitler faşizmini aratmayacak derecede yaşanan 19 Aralık katliamı, aynı anda 20 hapishaneye birden gerçekleşti. Bu katliamda 28 devrimci tutsak katledildi. Katliamdan ağır yaralı olarak kurtulanlar, bileklerini kanatırcasına kelepçelenerek işkencelerle F tipi zindanlara götürüldü. Devrimci ve komünist iradeyi teslim almak amaçlı yapılan bu katliamın ardından bütün tutsaklar 20 Ekim ve 9 Aralık’ta başladıkları Açlık Grevi’ni, Ölüm Orucu’na çevirdiler. Sonrasında Ölüm Orucu ekip-

leri şeklinde sürdürülen direniş, tecritin devam ettiği gelişen aşamada çeşitli boyutlarda sürerken DHKP-C ve TKEP-L tutsakları direnişlerini Ölüm Orucu şeklinde sürdürüyorlar.

* * *

* Günümüze kadar sürdürülen Ölüm Oruçlarında; Hapishanelerde 42 kişi yaşamını yitirdi.

* TAYAD’lı ailelerin tutsaklara destek amaçlı dışarda sürdürdükleri ölüm orucunda 7 kişi yaşamını yitirdi.

* 399. maddeye göre ceza ertelemesiyle tahliye edildikten sonra dışarda sürdürülen Ölüm Orucu’nda 11 kişi yaşamını yitirdi.

* Protesto için kendini yakan 5 kişi yaşamını yitirdi.

* Küçük Armutlu’da direniş evine yapılan operasyonda 4 kişi katledildi.

* Hollanda’da açlık grevindeyken direniş çadırına yapılan saldırı sonucunda 1 kişi yaşamını yitirdi.

* F tipi hapishanelerdeki tecritten dolayı 1 kişi intihar etti.

Tarihten Notlar...

-9 Aralık 1987:

Filistin 1. intifadası

II. Emperyalist paylaşım savaşına kadar Britanya’nın kontrolünde olan Filistin, ABD’nin Ortadoğu’daki projeleri neticesinde 1948’de İsrail’in kuruluşuyla siyonizmin vahşetlerine maruz kalmaya başladı. Yıllar süren bu vahşet, katliam, sürgün tabii ki beraberinde isyanı da getirdi.

Ve 1987’de Filistin’de kitlesel, devrimci, kendiliğinden gelişen bir isyanın miladı oldu 8-9 Aralık. Filistin halkı ABD emperyalizmine ve İsrail siyonizmine karşı taşlarla ayaklanmıştı. Gazze’de patlak veren intifada kısa sürede işgal altındaki tüm Filistin’e yayıldı. İn-

tifadada ilk kıvılcım dört Filistinli işçinin siyonist askeri kamyonu tarafından öldürülmesi oldu.

Kuruluşundan sonra özünden koparak farklılaşan FKÖ, 1. İntifada’nın ruhuna ihanet ederek, Filistin halkının onurlu mücadelesini masalara taşıdı. Ve bugün Filistin halkı hâlâ direniyor.

-10 Aralık 1948:

Dünya İnsan Hakları Günü

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu’na 1948’in Haziran ayında Genel Kurul’un Paris’teki oturumunda, çekimser kalan altı sosyalist ülke ile Suudi Arabistan ve Güney Afrika Birliği dışındaki

ülkelerin oylarıyla İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi kabul edildi. Bu bildirme “herkesin yaşama, kişi özgürlüğü ve güvenliğine hakkı vardır” saptamasında bulunuyor.

ABD insan haklarıyla ilgili birçok konunun altına imzasını atmıştır. Ne kadar insan hakları, demokrasi savunuculuğunu kimseye bırakmasa da dün olduğu gibi bugün de ABD’nin katliamcı yüzünü gördük ve görmeye devam ediyoruz. Halkları baskı, zulüm ve sömürü ile ezen, dünyanın dört bir yanını kan gölüne çeviren Amerika’nın insan hakları savunuculuğunu herkes biliyor. Yine Türkiye de bu bildirgenin altına imza atan ülkelerden ve yargılı-yargısız infazların, gözaltında kayıpların, işkencelerin en fazla yaşandığı ülkelerden biri. Bu da gösteriyor ki sistemin “insan hakları savunuculuğu” bile kan kokuyor. Ve haklar birilerinin bizle-

re özel bir gün armağan ederek, kandırmaya çalışmasıyla değil, savaşarak kazanılacaktır.

-12 Aralık 1997:

Erkut Direkçi şehit düştü

Mehmet Ağar’ın İçişleri Bakanı olduğu dönemde 6, 8, 10 Mayıs Genelgeleriyle tutsaklara dayatılan insanlık dışı uygulamalara tutsaklar bedenlerini ölüme yatırarak cevap verdiler. Ölüm Orucu ve SAG direnişleriyle devlete geri adım attıran tutsaklar, hücre saldırısını geri püskürttü. 96 SAG ve ÖO direnişinde 12 devrimci ölümsüzlüğe uğurlanırken, birçok devrimci de dönüşü olmayan rahatsızlıklarla yaşamaya mahkum edildi. Erkut Direkçi de bunlardan biriydi. Ölümcül aşamaya gelen kanser hastalığında tüm tedaviler

sonuçsuz kalınca, 12 Aralık 1997 tarihinde Erkut Direkçi tüm diğer yoldaşları ve siperdaşları gibi tarihe bir direniş notu düşerek ölümsüzleşti.

-13 Aralık 1980:

Erdal Eren idam edildi

Tarih: 12 Eylül... 1980 Askeri faşist cuntası tarafından birçok devrimci, komünist ve ilerici insan, topluma gözdağı vermek, yükselen muhalefetin önünü kesmek için işkencelerden geçirilmiş, zindanlara atılmış ve idam edilmişti. Bunlardan biri de 17 yaşında idam edilen Erdal Eren’di.

Bir gösteride çıkan çatışmada ölen Zekeriya Önge adlı erin ölümünden 48 saat sonra olayın faali olarak tutuklanan Erdal Eren, hiçbir kanıt olmaksızın daha 17 yaşında idam edildi.

Dimitrov faşizmi yargılıyor

1923 yılında Bulgaristan'daki Komünist ayaklanmayı yöneten Dimitrov, ayaklanmanın bastırılmasıyla birlikte yurtdışına çıkarak Viyana ve Berlin'de bulundu.

1929'dan sonra Komintern Orta Avrupa bölümünün başkanlığını yaptı. 27 Şubat 1933'teki REİCHS-TAG yangınına çıkararak suçlanan Dimitrov, Bulgar komünistleri TANEV, POPOV ve Alman komünist milletvekili TORGLER tutuklandılar.

Hitler faşizmini kendi ininde bozguna uğratarak, kendi mahkemelerinde yargılayan Dimitrov, savunma stratejisini saldırı

esasları üzerine kurdu.

16 Aralık 1933'te çıkarıldığı Leipzig'de mahkemede faşizmi yargılayan;

"Kullandığım dilin keskin ve kesin olduğunu itiraf ederim. Benim mücadele ve hayatım, daima aynı keskinlik ve katıllıkla cezalandırılmıştır. Ama bu dil, açık ve namuslu bir dildir. Ben herşeye kendi gerçek adını vermek alışkanlığına sahibim. Ben burada, kendi müvekkilini görevi gereği savunan bir avukat değilim.

Ben, suçlanan bir toplumcu sıfatıyla, kendi kişiliğimi savunuyorum.

Ben kendi sosyalist, devrimci namusumu savunuyorum.

İşte bu nedenle, İmparatorluk Mahkemesi önünde tarafımdan söylenen her cümle kanımın ve canımın bir parçasıdır. Her sözüm, haksız bir suçlamaya karşısında gösterdiğim en derin tepkim ve aşağılık bir cinayetin sosyalistlerin hesabına geçirilmekte olduğu gerçeğinin ifadesidir...

Onyedinci yüzyılda, bilimsel fiziğin kurucusu GALİLEİ, kendisini kafir olarak idama mahkum eden Engizisyon mahkemesi önüne çıkarıldı. Galilei, inançlı ve kararlı olarak 'Eppur si muove!' 'O -dünya- herşeye rağmen dönüyor!' dedi. Bu bilim kanununu sonra bütün

insanlık öğrendi ve benimsedi. Biz Komünistler de, bugün en azından koca Galilei kadar kararlı ve inançlı olarak diyoruz ki, 'Eppur si muovee!' 'O herşeye rağmen dönüyor!' Tarihin çarkı, bir Sovyet Avrupa'ya doğru, bir Dünya Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'ne doğru dönmektedir.

Ve ne imha tedbirleri, ne hapishaneler ne idam cezaları, komünist Enternasyonal'in liderliğindeki proletarya tarafından döndürülen bu çarkı durduramayacaktır. Bu çark, Komünizmin son zaferine doğru dönmüş durmaktadır." diyor.

Her şehidimiz savaşta ısrarın, yarını yaratmadaki cüretin adıdır!

Aynı inançla, aynı sevda uğruna omuzlarında büyük bir sorumlulukla yürüdüler; korkmadan, yılmadan adımladılar zorlu, çetin yolları. Her yiğidin harcı değildi, tarihin sorumluluğunu omuzlarda taşımak. Kolay değildi öyle özgür bir dünya yaratma cüretiyle yola çıkmak. Ama onlar dağlara sevdalı, kavgaya vurgun yüreklerdi. Aynı sevda uğruna çıktıkları bu yolculukta aynı sevda uğruna düştüler toprağın bağrına... Onların bize bıraktığı kavgaya umutla büyüyor...

Pozvenk çatışması

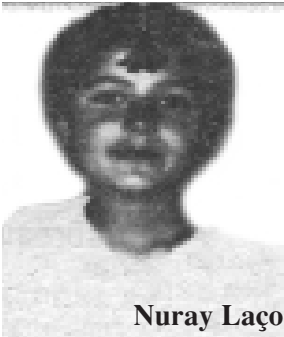

H. Mustafa Aslan

13 Aralık 1993 tarihinde Ovacık Pozvenk köyünde kötü hava şartlarından kaynaklı köye girmek zorunda kalan Halk Ordusu gerillaları ile faşist TC güçleri arasında çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillalarından Bekir Kürşat Önay, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Aslan ve Deniz Som şehit düşerken ayrıca 12 yaşındaki Nuray Laço ve 11 yaşındaki Halil Laço kardeşler de köye yapılan hava bombardımanıyla katledildiler.

Halil Laço

Nuray Laço

Raci Yılmaz (Sarı Asker)

1956 Samsun Çarşamba doğumlu olan Raci Yılmaz mücadeleye İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde okurken tanıştı.

Düşmana karşı amansız savaşan Raci Yılmaz aynı şekilde Parti içinde çıkan tüm hi-ziplere karşı da ilkeli bir mücadele yürüttü. Parti 1. Konferansı'nda Parti Üyesi oldu. İstanbul Askeri Komitesi'nde görev alan Yılmaz, Sarıyer Beyoğlu Mıntıkası'nda askeri sorumluydu.

6 Aralık 1980 tarihinde Şişli Elmadağ'da polisler tarafından katledildi.

Mehmet Ali Polat

1950 tarihinde doğan M. Ali Polat, 6 Aralık 1980 tarihinde Edirne'de polisler tarafından katledildi.

Kürt kadınları kısırlaştırılıyor

Kürt ulusunun soyunu kurutmak adına yıllarca katliamlarını dindirmeden çocuk-kadın insan kıyımına giden TC, böylece ırkçı politikalarını yükseltirken, doğmamış her çocuğu gelecek için büyük bir tehdit unsuru olarak gördüğünü ortaya koyuyor. Aslında bu durum birçok ülkede özellikle ezilen sınıf ve milliyetlerin olduğu her yerde aynı.

Kürt kimliği nedeniyle aşağılanan, “nüfus patlaması”... vb. denilerek devletin T. Kürdistanı’nda açtığı özel kurslar, kadın merkezleri aracılığıyla kimliklerinden uzaklaştırılıp sistemin içinde yer alması için uğraş verilen Kürt kadınları üzerindeki

Çünkü artarak çoğalan bir nüfus karşısında, kendi nüfusunun bile önüne geçileceği tespitiyle devletin üst kurumlarında alınan kararlarla Kürt nüfusunun TC’nin belirlediği oranı aşmaması planlanıyordu. Bu amaçla MGK gündemlerinde bile

berle Kürt kadınları üzerindeki aşağılama ve yok saymanın bir başka biçimi olan kısırlaştırmanın somut örnekleriyle tanışmış olduk. **Diyarbakır’ın Kırmısırt köyüne 2002 Şubat ayında “Aile Planlaması Kurumu” adıyla gelen sağlık ekipleri**

ularının bağlanmasıyla bir daha hamile kalmaya karşı kısırlaştırılmış oldu.

Önceleri bu yöntemle, daha fazla çocuk sahibi olmayacakları için sevinen kadınlar daha sonra kendilerine yapılan farkına varınca bunun bir kısırlaştırma olduğunu anladı. Özellikle bu uygulamayı farkedenden 7 Kürt kadınının İHD Diyarbakır Şubesi’ne başvurarak olayı kamuoyuna duyurmasıyla durum ortaya çıktı. Ve başta Diyarbakır olmak üzere Adıyaman, Van, Batman ve çevre illeri de kapsamak üzere, Valilikler tarafından yayınlanan genelge ile bu politika hayata geçirilirken; genelge-lerde bu durum kadınlar üzerinde özellikle tüp ligasyonunun denenmesi ısrarıyla anlatılıyor. Bu ısrar sonucunda **özellikle Diyarbakır’da 2002 yılının ilk on ayında 820 kadın bu yön-**

lerce kadın bu uygulamanın kurbanlarından oldu.

Kendi izinleri olmadan, yasalara göre de suç sayılan kısırlaştırma yöntemi sayesinde, devlet böylece “terörist” diye ilan ettiği Kürt halkı üzerindeki sömürü ve zulmünü boyutlandırıyor. Kürt ulusunun soyunu kurutmak adına yıllarca katliamlarını dindirmeden çocuk-kadın insan kıyımına giden TC, **böylece ırkçı politikalarını yükseltirken, doğmamış her çocuğu gelecek için büyük bir tehdit unsuru olarak gördüğünü ortaya koyuyor.** Aslında bu durum yalnızca bizim değil, birçok ülkede özellikle ezilen sınıf ve milliyetlerin olduğu her yerde aynı. Bu uygulamalardan hafızamızda en çok yer eden ise, Nazi Almanyası döneminde Musevilere yönelik uygulanan ve “üstün Alman ırkı” olarak tanımlanan şoven politikaları hayata geçirmek için yapılanlar olmuştur. Zihin ve beden yönünden rahatsızlıkları olan Musevilerin kısırlaştırılması, hatta kimi ülkelerde 60 bini bulan kadının kısırlaştırılması olayları; faşizmin tehdit olarak gördüğü halkları kadınları da kullanarak uyguladığı iğrenç politikalarında dönem dönem başvurduğu bir yöntemdir. Ama asıl olarak onların da ilgilendiği, teker teker kişileri kısırlatmak ve çoğalmasını engellemek değil,

baskılar bitmek bilmiyor. Yıllardır bölgede yürütülen gerilla savaşı nedeniyle devletin baskısını çok yakından gören kadınlar; gerilla anası, bacısı... vb. denilerek en acı işkencelerden geçirilirken, çok sayıda çocuk sahibi olmaları neden gösterilerek kısırlaştırma yönteminde de denek haline getiriliyorlar. Bundan önce, **Türkçe dahi bilmeyen kadınlara askerler eşliğinde doğum kontrol yöntemleri köy köy dolaşarak zorla anlatılırken; kadın merkezlerine gitmeleri yönünde yaptırımlar uygulanarak Kürt nüfusunun denetim altına alınması amaçlanıyordu.**

Kürt nüfusunun çoğalarak arttığı tespitiyle tartışmalar yaşanırken, kendini dayatan zihniyetin kendinden başka tanımadığı ulus politikasıyla Kürt ulusu bir nevi yok sayılarak kökten çözüme ulaşmak isteniyor. Böylece Kürt kadınları üzerinde önce işkence, tecavüz, dayak yöntemini deneyen TC gelinen süreçte yurtsever hareketin tasfiye sürecine girmesiyle beraber bu kez uyguladığı kısırlaştırma politikalarıyla Kürt ulusunun çoğalmasını zorla engellemeye çalışarak şovenizmin bir başka çeşidini yaşama geçirmektedir.

Bu amaçla, geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan bir ha-

tarafından “doğum kontrolü” yapılacağı belirtilerek kadınlar kısırlaştırıldı. Tüp ligasyonu adı verilen yöntemle kısırlaştırılan kadınlar, böylece bir daha çocuk sahibi olamayacakken; kadınların bir daha çocuk sahibi olamayacaklarını bilmemesi olayın en çirkin boyutu. Kendilerine yapılacak bir ameliyattan sonra isterlerse “dikişlerinin yeniden açtırılarak” çocuk sahibi olabilecekleri söylenilerek kandırılan kadınlar, rahme giden yumurtalık bo-

temle kısırlaştırıldı. Batman’da ise 600 kadın bu uygulamaya maruz kalırken, daha adı açıklanmayan yüz-

geleceğin tehditi olarak gördükleri düşüncelerin daha fazla çoğalmasını önlemektedir.

Gençlik geleceğin coşkusuyla bir araya geldi

“Devrimci Gençlik Hareketi Yaratmak İçin YDG safarında Mücadeleye” şiarıyla YDG’lilerin 30 Kasım 2002 tarihinde Tohum Kültür Merkezi’nde yaptığı şenlik birçok ilden gelen YDG’lileri İstanbul’da buluşturdu.

“Sömürünün, zulmün, geleceksizliğin kaynağı emperyalizm ve faşizme karşı mücadeleye” denilerek başlayan şenlik önce tüm komünizm ve devrim şehitleri adına saygı duruşu ile başladı. Anmada “Vartınikte bir köm” şiiri okunarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya selamlandı.

Güneşe Türkü’nün söylediği kavga türküleri coşkuyu

bir kat daha artırdı. YDG’lilerin oluşturduğu şiir grubu şiirleri ile etkinliğe renk kattı.

Emperyalist savaş ve gençlik adlı dünün sergilenmesinin ardından panele geçildi.

Emperyalist savaş ve alanlara yansımalarının ve YDG faaliyetinin anlatıldığı panel ilgiyle dinlendi. Panelin sonunda soruların sorulması ise konuların biraz daha iyi kavranmasına neden oldu.

Kısa bir aradan sonra YDG’lilerin oluşturduğu müzik grubu “Cemre” sahnedeki yerini alarak türkülerini ve marşlarını kitleyle paylaştı.

Ve ardından da Sarıgazi

gençliğinin kurduğu “Hayat Tiyatro Grubu” sahneyi aldı. Kısaca sergiledikleri insanların F tipleştirilen yaşamı, YÖK Yasa Tasarısı’nın gençliğe dayatmaları anlatılmaya çalışıldı. Kitlenin ayakta alkışladığı tiyatro coşkuyu artırdı.

Tiyatro grubundan 1 Aralık’taki “Emperyalist Savaşa Hayır” mitingine YDG pankartı arkasında kitlesel bir katılımı gidileceği çağrısında bulundu.

Etkinlikte ayrıca ülkenin dört bir yanından gönderilen mesajlar da okundu.

Son olarak sahneyi yine YDG Müzik Grubu “Ayışığı” aldı.

Halay parçaları söyleyen grup, gençliği toplu halaya kaldırmak ortamı daha sıcak bir atmosfere kavuşturdu.

Coşkuyla çekilen halayların sonunda büyük bir emek verilerek hazırlanan şenlik sona erdi.

Ankara Film Festivali yapıldı

Ankara Uluslararası 14. Film Festivali 21 Kasım-1 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirildi. Ulusal Uzun Metrajlı Film yarışması bölümünde 7 filmin yer aldığı festivalde Hakan Şahin’in “Ayna”, Çağan Irmak’ın “Bana Şans Dile”, Bülent Pelit’in “Martılar Açken” vb. filmleri izleyicilerinin beğenisine sunuldu. Bu bölümün dışında festivalde ayrıca Gani Turanlı Özel Gösterimi kapsamında 3 film gösterildi. Festivalin en çok ilgi gören bölümleri arasında ise Kısa Film Yarışması yer aldı. Bu kısa filmler Meksika, Almanya, Amerika, İspanya, İtalya, İran, Belçika gibi ülkelerin filmlerinden oluşuyor. Gündemle de ilgili olarak bu filmlerin çoğunun konusunu savaş ve çatışma oluşturuyordu. 7 adet de belgesel filmin gösterildiği festival boyunca bir de yönetmenlerin katıldığı panel düzenlendi.

LONDRA TKM’de etkinlik

Proletarya Partisi’nin 4. Genel Sekreteri olan Komünist Önder Mehmet Demirdağ’ın ölüm yıldönümü vesilesi ile 24 Kasım 2002 tarihinde Londra Tohum Kültür Merkezi’nde bir anma düzenlendi. Kampanyanın da bitiş tarihi olan ve bu coşkunun yaşandığı etkinlik, saat 16:00’da tüm parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Yaklaşık 150 kişilik bir kitlenin katıldığı etkinlikte sırayla Serhat Tunç Arıcan, Tohuma Türkü, İsyana Özlem Çocuk Korosu, Alev-Mansur ikilisi ve Çocuk Folklor Ekibi sahne aldı. Anma, Tertip Komitesi’nin hazırladığı bir yazının okunması ve mesajların ardından sona erdi.

Türkiye Yazarlar Sendikası’nda dinletisi

Türkiye Yazarlar Sendikası’nın Ankara’da düzenlediği bir etkinlikte şair Adnan Satıcı bir şiir dinletisi sundu. 15 günde bir farklı sanatçıların katılımı ile düzenlenen etkinlikte bu hafta yaşamını yitiren Şair Mehmet Cevdet Anday da anıldı. Sendika adına konuşan Selma Ağaboyoğlu, Anday’ın şiire olan katkılarını bahsetti. Ardından söz alan Adnan Satıcı da dinletisine Melih Cevdet Anday’ın dizeleri ile başladı. Etkinlik yaklaşık 1,5 saat sürdü ve müzik ve şiir dinletisi ile sona erdi.

Kültür, Sanat ve Emekçiler Paneli

SES Ankara Şubesi’nin düzenlediği “Kültür, Sanat ve Emekçiler” konulu panele Evrensel gazetesi yazarlarından Aydın Çubukçu, gazeteci yazar Oral Çalışlar, Edebiyatçılar Derneği Genel Sekreteri Gökhan Cengizhan ve paneli yöneten olarak da Murat Demirbaş katıldı. Katledilen SES

üyeleri Ayşenur Şimşek, Necati Aydın, Behçet Aysan ve Namık Erdoğan anısına bu yıl 5. düzenlenen kültür sanat etkinlikleri son olarak yapılan panel ile sona erdi. Panelde ilk olarak konuşan Aydın Çubukçu emekçilerin yaşamında sanatın önemli bir yeri olması gerektiğini belirterek emperya-

listlerin işçi ve emekçiler ile sanat arasında duvar çekmeye çalıştığını anlattı. Ardından söz alan gazeteci Oral Çalışlar sanata olan ilginin giderek azaldığı üzerinde durdu. Edebiyat Derneği Genel Sekreteri Gökhan Cengizhan ise ancak işçi sınıfından yana olan sanatçıların üretken olabileceğini söyleyerek bir yandan da toplumda bu tür sanatçılara olan ilginin azaldığına vurgu yaptı. Son olarak söz alan Murat Demirbaş da aynı konular üzerinde durarak televole kültürü ile insanların bu değerlere yabancılaştırıldığını ileri sürdü. Soruların ardından panel sona erdi.

Melih Cevdet Anday toprağa verildi

30 Kasım günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren Türkiye’nin önemli edebiyatçılarından Melih Cevdet Anday, 1 Aralık günü düzenlenen törenlerle toprağa verildi. Anday için ilk tören Cumhuriyet gazetesinde düzenlendi. Burdaki törende İlhan Selçuk, Anday’ın yaşamını anlatan bir konuşma yaptı. Düzenlenen törene Şişli Merkez Camii’nde devam edildi. Törene yazar, şair, tiyatroc ve sinemacı birçok sanatçı katıldı. Burada yapılan törende konuşan Zülfü Livaneli de Anday’ın edebiyat için önemli bir isim olduğunu vurguladı.

Bülent Tanör yaşamını yitirdi

Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Bülent Tanör uzun süren rahatsızlığının ardından 28 Kasım 2002 tarihinde kansere yenik düştü. Tanör Galatasaray Lisesi’ni ve İstanbul Hukuk Fakültesi’ni bitirmişti. 12 Mart döneminde üniversiteden uzaklaştırılan Tanör, 1975 yılında Danıştay kararı ile tekrar üniversiteye dönmüş ardından 1983’te sıkıyönetim yasası gereğince üniversiteden tekrar uzaklaştırılmıştı. 1983 ve 1990 yılları arasında Avrupa’da birçok üniversitede ders veren Tanör, üniversiteye ancak 1990 yılında dönebildi. “Türkiye’de İnsan Hakları”, “Türkiye’de Anayasa Hukuku” vb. kitapların yazarı olan Tanör, uzun süredir tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi’nde 28 Kasım’da hayatını kaybetti.

İşçi-köylü'den

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLENELİM

Daha önceden bu köşede, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistlerin Irak'a yönelik saldırı tehditlerini nedenleri ve niçinleriyle birçok kez ifade ettik. Bu saldırıda Türk hakim sınıflarının nasıl bir tutum içinde olacaklarını da belirttik. Belirttik çünkü bunu bilebilmek için kahin olmak gerekmiyordu. Türkiye'nin sosyo ekonomik yapısı ve emperyalizme bağımlılığı gereği; Türk hakim sınıflarının emperyalizmin politikalarından ve çıkarlarından bağımsız hareket edemeyeceği ve bu anlamıyla içinden geçtiğimiz süreçte uygulanan politikaların emperyalist patentli olacağını vurguladık.

Gelinen aşamada 3 Kasım seçimleriyle hükümet kuran Adalet ve Kalkınma Partisi'nin dış politikada attığı adımlar, pek çok kesimde neler oluyor sorunu gündeme getirdi. AKP attığı adımlarla Türkiye'nin AB, Kıbrıs sorunu gibi "meseleleri"nde tarihi ve çözüm isteyen bir parti izlenimi çizmeye başladı. Ne de olsa seçimler "statü-

kocu" güçleri tasfiye etmişti(!) Ve artık Türkiye'nin önünde engel olan tüm gerici engelleri ve dirençleri bir bir ortadan kaldırmaya başlıyordu(!)

Hatta aydın geçinen bazı köşe yazarları daha da ileri giderek AKP'nin muhafazakar bir parti olmasına rağmen "solcu" politikalar izlediğini ve CHP'nin devletçi olduğunu, sağ bir parti görünümünde olduğunu ifade ediyorlar. Buna gerekçe olarak da Türkiye'de "siyasetin" özgün olduğunu ve bu özgünlükten dolayı kavramların yerli yerine oturmadığını yazıyorlar. Bu yazarların doğru ifade ettikleri bir nokta var. O da CHP'nin devletçi bir parti olduğudur. Bunun dışında AKP'nin misyonu gereği devlete ya da "statüko"ya muhalefet etme gibi bir duruşu söz konusu değildir ve olamaz. Çünkü AKP de devletçidir. Olmak zorundadır. Daha doğru ve yerinde bir tabirle her iki parti de faşist partilerdir. Kullandıkları söylemlerin farklılığı hiçbir şeyi değiştirmez. Her iki parti de emperyalizmin ve faşizmin çıkarları doğrultusunda hareket etmektedirler.

Özellikle AKP'nin son süreçte "farklı" görünen yönelimi bizzat emperyalizmin bölgedeki yönelimleriyle uyumaktadır.

AKP bu farklı olduğu iddia edilen politikaları uygularken; ABD'nin Ankara büyükelçisi Robert Pearson, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın haber sitesi Washington Dosyası'nda yazdığı yazıda, "Türkiye'de yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte, Avrupa Birliği, Kıbrıs, ekonomi, reformlar ve Irak konusunda önemli gelişmeler" olacağını söylüyordu. Kısacası bugün atıldığı iddia edilen "farklı" ve "tarihi adımlar", ABD emperyalizminin bölgede ve özgülde Türkiye'deki yöneliminden farklı değildir. Bugün farklı olarak ileriye sürülen politikalar ABD'nin politikalarıdır ve AKP bölgedeki ABD'nin yarış atı olma misyonunu iyi oynamaktadır. En azından startı iyi vermiştir. Bugün kamuoyunun büyük bir çoğunluğu AKP'nin bu "farklı" politikalarını memnuniyetle izlemektedir.

ABD emperyalizminin AB, Kıbrıs vb. politikalarına uygun hareket eden AKP, yanı başımızdaki komşu halk Irak halkının da katliamına ortak olmaya hazırdır. Pearson makalesinde, Erdoğan'ın Irak konusunda BM kararıyla paralel hareket edileceği yönündeki açıklamasını da memnuniyetle karşılamaktadır.

Zaten ABD de Irak'a saldırı yönündeki son hazırlıklarını da yapmaktadır. Bu amaçla ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz ve Dışişleri

Bakan Yardımcısı Marc Grossman 3.12. 2002 tarihinde Ankara'ya geldi. ABD emperyalizminin bu temsilcileri, Irak'ı işgal planı çerçevesinde, Türk devletine yapması gerekenleri deklare ettiler.

Basına son olarak yansıyan bilgilere göre ABD, Türkiye'den bir tümen asker istiyor. Bu ise 17 bin ile 20 bin arasında asker anlamına geliyor. ABD ise yaklaşık 250 bin askeri Türkiye üzerinden Irak'a sokmak istiyor. Türkiye'nin 10 kadar havalimanı ve limanını bildirmsiz olarak ABD'nin kullanımına açılması isteniyor.

Bunun anlamı, ABD uçakları ve gemileri Türkiye'ye geldiğinde ne taşıdığını belirtmek zorunda kalmayacak. Türkiye'nin tüm güney limanları bu kapsamda değerlendiriliyor. Uzun vadeli olarak Kafkaslar'daki hedefler için Trabzon Limanı da aynı kapsama alınmak isteniyor.

Bu istemler karşılığında öncelikle Türkiye'nin 6-7 milyar dolarındaki askeri borçları silinecek. Bunun yanı sıra Türkiye'nin satın almak istediği silahlarla ilgili sorunlar giderilecek. Türkiye'ye Kerkük petrollerinden pay verilecek. Bu pay için Kerkük petrollerinin geçen yıldaki konumu dikkate alınacak. Irak'ın Kuzey'indeki "güvenlik" konularında Türkiye de söz sahibi olacak ve Türkiye de kuzeydeki kontrollerini artıracak.

İşte "yeni" olan AKP'nin önümüzdeki süreçte yapacağı

icraatları ve bu icraatları karşılığında Türkiye'nin kazanımları(!) Kuşkusuz ki bu saldırganlıktan başta Irak halkı olmak üzere, Türkiye halkları zarar görecektir. Buna karşı durmamız gerekiyor. Son olarak yapılan "savaş karşıtı" gösterilerin istenilen kitlesellikte olmaması bizlere görevimizin aciliyetini ve önemini dayatıyor.

Bu görevimizin aciliyetini ve önemini görebek yeni yönelimle birlikte halk kitlelerine bu savaşın emperyalist bir saldırganlık olduğunu, halkların petrol için katliamdan geçirildiğini anlatmalıyız. AKP'nin varlığının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini esas olanın emperyalizmin ve faşizmin çıkarları olduğunu ve AKP'nin bu politikaların uygulanması için bulunmaz bir at olduğunu her fırsatta ifade etmeliyiz. Türk hakim sınıfları bugün büyük bir hevesle emperyalistlerin saldırganlığından kemik kapma düşü içerisinde.

Yeni yönelimin ışığında buna "yeter" demek mümkündür. İşçilerin ve köylülerin birliği ile bu sömürü düzenine meydan okumak mümkündür. Bir araya gelerek Irak'a yönelik emperyalist saldırganlığa karşı mücadele etmek mümkündür. Bunu, tüm dünyada gelişmekte olan anti-emperyalist halk hareketleriyle birleştirmek mümkündür. Bunu gerçekleştirmek tamamen bizim elimizde.

Yeni yönelimin ışığında emperyalizme ve faşizme karşı örgütlenelim.

İşkence davasında;

"Bir daha suç işlemeyecekleri" kanâati

Mart 1997'de 15 kişi ile birlikte gözaltına alınan sendikacı Süleyman Yeter bu gözaltında serbest bırakılırken ancak birlikte gözaltına alındığı gazeteci Asiye

Zeybek Güzel'e ise Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından tecavüz edilmişti. Hastane raporlarıyla belgelenen tecavüz işkencesine karşı polisler hakkında suç duyurusu yapılarak dava açılmıştı. Bu gözaltından iki yıl sonra 1999'da gözaltına alınan Yeter gözaltında infaz edildi. Yeter'in süren mahkemesinde tıpkı diğer işkence mahkemelerinde yaşanan gelişmeler yaşandı. İşkence tescillenen polisler bir anda kaybolmuşlardı ve bir türlü bulunamıyorlardı. Zaman aşımına uğratma çabası içindeki mahkeme heyeti, mahkemeler sürerken ortaya koyduğu tutumla işkencecilerin haklarını korumakla yükümlü olduklarını kanıtladı. Her duruşmayı polislerin ifadesini dinlemek üzere erteleyen heyet, kararını 2 Aralık'ta yapılan duruşmada açıkladı. Haklarında dava açılan 9 polisten 4'ünün cezası "suç işlemeyecekleri" kanaatiyle ertelendi. Beş polisin beraat ettiği mahkemede heyet,

polislere verdiği 11 ay 20 gün hapis ve 2 ay 27 gün memuriyetten men cezasını "bir daha suç işlemeyecekleri" kanaatiyle erteledi. Yani verilen göstermelik ceza da çok görülerek geri çekildi. Gözaltında katlettikleri belgelenen bu katillerin aynı suçu bir daha işlemeyeceklerinin garantisini nasıl veriyor? Türkiye'de uygulanan anti-demokratik birçok uygulamaya tepki gösteren bir muhalefet olduğu müddetçe ve bu muhalefet karşısındaki gücü alaşağı edene kadar bu muhalefetin bitirilmesi için devlet bu infazlara devam edecektir. Bu davadan ceza ertelemesiyle kurtarılan polislerden Bayram Kartal, Sedat Selim Ay ve Yusuf Öz daha önce görülen iki yarı işkence davasında da gözaltında tecavüz suçü işledikleri için yargılanıyorlardı. Bu halk düşmanlarının sadece belgelenmiş suçları. Daha kaç devrimcinin sorgusuna katıldıkları ve bundan sonra daha kaç tane sine katılacakları bilinmiyor. Ayrıca 3

Aralık günü yapılan bakanlar toplantısının ardından açıklama yapan Ertuğrul Yalçın Bayar işkence davalarında "bireylerin ihmalî" bulunduğunu açıklayarak "bu ihmale izin verilmeyecektir" demektedir. Egemenlerin "işkence münferittir" açıklamasına denk düşen bu yaklaşım zaman aşımına yönelik yapılan açıklamada da kendini gösteriyor. Yargılamaların mahkemelerde işkence yapmak için izin almayan memurların yargılanmasına dönüştürülebileceğini vurguluyor. Halk nezdinde teşhir olan bu işkenceci katillerin cezasını, bugünkü yargı sisteminden beklemek elbette ki gerçekçi değildir. Ancak Süleyman Yeter davasında yaşanan ve egemenlerin pervasızlığını somutlayan bu tarz mahkemelerin üzerinden devletin yargı sisteminin gerçekliğini teşhir ederek, halka bu davaları daha fazla sahiplenmenin bilincini yaratmalıyız.

“Savaşa ortak olmayacağız”

“Tüm farklılığa karşın, insan oldukları için, yürekleri hala kurumamış olduğu için, mazlum Irak halkına sıcak bir ‘yalnız değilsiniz’ demek için” el ele veren binlerce insan Türkiye’nin birçok ilinde bir araya geldi. **İzmir, Mersin, Adana, Adıyaman** ve **Elazığ**’da da yapılan etkinliklerle savaş hazırlıkları protesto edildi.

İZMİR

İzmir’de Emek Platformu bileşenleri, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin ortak katılımıyla 1 Aralık’ta düzenlenen miting Gündoğdu meydanında gerçekleşti. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı mitingte savaş sloganları sık sık atılırken, kadınların en yoğun katılımı oluşturdukları gözlemlendi. Mitingte konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi **Kani Beko** da 11 Eylül saldırısıyla oluşturulan ortamda herkesin daha dikkatli olması ve Bush yönetiminin saldırgan uluslararası politikasına karşı durmak gerektiği üzerinde durdu.

ADANA

Adana’da ise, 58 DKÖ’nün bir araya gelerek oluşturduğu savaş kar-

şıtları platformu Uğur Mumcu meydanında bir basın açıklaması yaptı. **“İncirlik hava üssü kapatılsın”** ve **“Savaş açıklık yoksulluk ölüm demektir”** pankartlarının açıldığı açıklamada **“ABD askeri olmayacağız”**, **“Katil Amerika Ortadoğu’dan**

vaşa değil emekçiye bütçe”, **“Kahrolsun Amerikan emperyalizmi”** sloganlarının atıldığı açıklama, 22 Aralık günü Uğur Mumcu alanında yapılacak olan **“Savaşa hayır”** basın açıklamasının duyurulmasıyla son buldu.

“savaş istemiyoruz, talebimiz barıştır” sloganlarıyla toplanan 4 bin imza TBMM’ne gönderildi. Açıklamada konuşan İHD Şube Başkanı **Bekir Gürbüz Havuşbaşı** ise ABD’nin temel payesinin petrol kaynaklarına ulaşmak olduğunu açıkladı.

girdiği hiçbir yere barış getiremeyeceği, aksine savaşın habercisi olduğunun belirtildiği açıklamada ABD’nin “terörist” ilan ettiği kişilerin önceleri besleyip kolladığı kişiler olduğu belirtildi.

Ayrıca Antalya’da DİSK öncülüğünde bir araya

defol” sloganları atılırken, platform adına konuşan **Sadi Sürenkök** Türkiye’nin ABD’nin Ortadoğu’ya açılan kapısı olduğunu belirtti. Sık sık “Sa-

ADİYAMAN

Demokrasi Platformu üyeleri tarafından Mimar Sinan Parkında yapılan basın açıklaması ile barış zinciri oluşturulurken,

MERSİN

Mersin’de de savaşı protesto eden 59 DKÖ, Petrol İş Sendikasında bir araya gelerek ABD’nin tutumunu kınadı. ABD’nin

gelen bir grup üniversite öğrencisi ve işçi de savaşı protesto etti. Yine burada da Kürtçe ve Türkçe atılan sloganlar ile savaşa karşı oldukları belirtildi.

Kadınlar sömürüye, şiddete ve savaşa hayır dedi

Yer: Dominik Cumhuriyeti.

Yıl: 1960.

Dominik Cumhuriyeti’nde 30 yıl boyunca ülkeyi kanlı pençeleri ile yöneten Rafael Trujila diktatörlüğüne karşı halkın ayakta olduğu yıllarda faşizme karşı savaşanlar sadece erkekler değil kadınlardı. **“Biz de varız”** diyerek kavgaya giren kadınlar arasında **Mirabal** diye bilinen 3 kızkardeş de mücadeleyi büyütme için **Clandestine Hareketini** kurmuşlardı. Kısa süre içerisinde diktatörlüğe karşı mücadelenin sembolü aynı zamanda faşist yönetimin baş düşmanı haline gelen bu hareket bunun sonucu olarak da hapis dahil olmak üzere birçok baskıya maruz kalmıştır. 25 Kasım 1960’ta da Rafael Trujila yönetiminin emri ile önce tecavüz

edilip ardından da katledilmişlerdir. Devlet ise araba kazasında öldüler diye açıklamıştır. 1999 yılından beri de bu tarih yani 25 Kasım **“Kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü”** olarak kutlanmaktadır.

25 Kasım’da kadınlar ülkenin dört bir yanında savaşa hayır diyerek bir araya geldiler.

İzmir: 25 Kasım girişimi ve İHD’li kadınlar Konak Kemeraltı’nda bildiri dağıtarak, tüm kadınları sistemden kaynaklanan şiddete ve savaşa karşı mücadeleye çağırıyorlar.

Ankara: Kadınlar, Barış İçin Sürekli Kadın Platformu’nun çağırısıyla Zafer çarşısında buluşarak

bildiri dağıttılar. Ardından da Yüksel Caddesinde **“Kadına Yönelik Her Türü Şiddete Hayır”** pankartı açtılar.

İstanbul: EKB, Bağımsız Kadınlar, Barış Anaları İnisiyatifi, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Feminin Kadın Ağı, İ.Ü’den kadınlar ve KESK’li kadınların da bulunduğu 16 örgütün katılımı ile Taksim Mis sokakta bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama Kürtçe ve Türkçe okundu. Kürtçe açıklama sırasında polislin hiç müdahale etmemesi dikkat çekiciydi. Şiddete maruz kalan kadınlar için sığınma evlerinin açılması istendi.

Diyarbakır, Adana ve Malatya’da da kadınlar şiddete ve savaşa karşı mücadele çağrısı yaptılar.

DEVİRİM YOLUNDA
işçi-köylü

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Gün Matbaacılık Genel Dağıtım: YAY-SAT
ISSN: 1303-0299
@mail: haber@iscikoylu.org

BÜROLAR
KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
ANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87. DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04
BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEK İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 454 22 50
TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN CEP: 0535 434 32 58
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Dünya halkları emperyalist saldırganlığa hayır diyor

Bizler kaderimizi kendileri tayin etmek isteyen, yaşamımıza yön vermeye çalışarak tüm ipleri kontrolleri altına almaya çalışan emperyalistlerin açmaya çalıştıkları çukura düşmeyelim. Onlar özelde Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarına düşman gözü ile bakıyorlar. Hem gelecek için tehlikeleri bastırmak hem de ekonomik anlamda zengin yeraltı yerüstü kaynaklarının bulunduğu yerleri ele geçirmek emperyalistlerin önünde duran bir görevdir. Onlar bu görevlerini yerine getirmek için her şeylerini kullanıyorlar. Ya bizler? Onların karşısında yıllardır kan ve barut kokusu altında soluk alırken, ezik ve bağımlı bir şekilde yaşamaya mecbur muyuz? Olası bir savaşın bizler yani ezilen halklar için faturası sırtlayamayacağımız kadar ağır olacaktır.

İnsan Hakları Haftasının geride bıraktığımız şu günlerde neredeyse her güne bir hak gaspı sığdırılan yaşamımızda, onca haksızlıklara tanık dünyada en büyük hak ihlali olan insan yaşamının emperyalist çıkarlar gereği sonlandırılması süren haksız savaşlarla devam ediyor. Aslında ihlal sözcüğünün bile emperyalist saldırganlık karşısında "yumuşak" kaldığı; çocuk, kadın, genç, yaşlı demeden çeşitli milliyet ve uluslardan halkların tank ve mermi sesleriyle günü karşıladığı zulüm saltanatlarını korku salarak sürdürmeye çalışan emperyalistlerin halkları birbirine düşürmeye çalıştığı bir süreçte dünyanın şu son hali için; bizim olan herşeyin "**çalmak istendiğini**" telaffuz etmek sanırsanız yanlış olmaz. Çünkü bizim olana göz diken ve hep "**daha fazla kâr**" sloganıyla iktidarını pekiştirmeye çalışarak içinde bulunduğu ekonomik krizin bunalımını adeta ganimet avına çıkarmasına savaşlar yaratarak elde etmeye çalışan emperyalistler, halkların geleceği ile oynuyor; yarınımızı karartmaya çalışıyorlar.

ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarını sürdürdüğü ve uydurma gerekçelerle adet yerini bulsun misali kılıflar hazırladığı şu günlerde de aynı senaryolar tekrarlanıyor. Tekrar diyoruz çünkü bunların öncesinde özellikle ABD emperyalizminin ve Avrupalı emperyalistlerin Balkanlar'dan Ortadoğu'ya uzanan ve bilançosu dünya halkları açısından bir hayli ağır olan diyetlerle bu gibi savaşların yalnızca yıkım ve ölüm getirdiğini görmüştük. Bu yüzden Irak tekrarında da kılıf, tıpkı Afganistan örne-

ğinde olduğu gibi "**halka demokrasi getireceğiz**" vaatleri olmaktadır. Böylece emperyalistler halkların büyük bir özlemle beklediği demokrasi, ilerici gibi sözleri telaffuz ederek tepki toplamak yerine böylece halklara "bu istediklerinizi size ben sağlayabilirim" mesajını vermek istemektedir. Kendini çözüm gücü olarak göstermeye çalışmaktadır. Oysa **bu bir gerçektir ki emperyalistlerin müdahalesi ile bir bölgeye gelebilecek olan tek şey açlık, ölüm ve sefalettir.** Adalet ve özgürlük kavramları ancak halkların kendi mücadelesi ile kazanılacak haklardır.

Ama ne var ki herşey emperyalizmin istediği gibi olmamaktadır. Savaş karşıtı eylemliliklerin de tüm dünya çapında hızla yükseltildiği son yıllarda artık halklar bu yalanlara inanmıyor ve em-

lizmi yalnız petrol yatakları adına değil, iktidarını bölgeler üzerinde de sağlamlaştırma adına her yolu denemeyi sürdürürken; Ortadoğu halklarının da ABD'ye olan öfkesi her geçen gün bilemiyor. Son olarak BM konseyinin 1441 sayılı kararı ile Irak'ta çalışmalarına başlanması ve Irak'ın elinde bulundurduğu silahlarla ilgili olarak yaklaşık 12 bin sayfalık raporu BM silah denetçilerine sunması bile olası bir saldırıyı engelleyecek gibi görünmüyor. Zaten işin sadece prosedür tarafını oluşturan bu BM denetimi olumlu yönde rapor sunsa bile mutlaka bir başka yerden bir neden çıkartacak olan ABD, bu tür uzatmalarla sadece hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyor. Nitekim

duymuyor. 11 Eylül saldırılarıyla birlikte uluslararası alanda terörizme karşı savaş açtığını ilan ederek bundan hareketle "adaletin tek doğrusu" olarak kendini gösterip adeta savaş

kim getiren savaşların izleri günümüze kadar uzanıyor. 1991 Körfez savaşı döneminde 102 bin işçinin kriz bahanesiyle işten atılması ve ekonominin durgunluk içine girmesi emek cephesinden doğan savaş sonuçlarını yansıtırken, bugün açıklamalarda bulunan ABD'li uzmanlar

YÜZDE 96.3 'SAVAŞA HAYIR' DEDI
İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nce yapılan bir araştırmaya katılan İstanbulluların yüzde 96.3'ü, ABD'nin Irak'a saldırısına karşı olduklarını söylediler. Katılımcıların sadece yüzde 3.1'i 'evet' yanıtı verdi. İstanbul'un 25 ilçesinden bin kişiyi kapsayan araştırmaya katılanların yüzde 77'si "ABD ile Irak arasında çıkması muhtemel savaşın nedenini ABD'nin çıkarlarından kaynaklandığını" düşünüyor. Haberli sayfa 15'te

olarak dünya arenasında koltuğuna oturuyor.

Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi artık dünya halkları hatta ABD ve en yakın müttefiki İngiltere'nin "kendisi" halkları bile "**savaşa hayır**" sloganını haykırıyor. Bundan önceki Bosna Hersek, Filistin, Afganistan ... vb. emperyalist saldırganlıklarda her ne kadar ortak bir savaş karşıtı ses oluşturulamamışsa bile, son Irak hazırlıkları çerçevesinde örgütlü bir savaş karşıtı ses oluşturulmaya çalışılıyor. Çünkü emperyalizmin vaatlerinin halklara yalnızca acı, gözyaşı, geleceksizlik ve işsizlik getirdiği özellikle son 10 yıldır yaşanan savaşlarda daha bir net anlaşıldı. Bu gerçeği ülkelerin savaşa ayırdığı bütçelere baktığımızda görebiliyoruz. Son on yıldır savaş bütçesine ayrılan pay ile eğitim-sağlık gibi insanın temel gereksinimleri olan alanlara ayrılan pay arasındaki uçurum oldukça düşündürücüdür. 1988 yılında silahlanma için Türkiye'de bütçeden 4 milyar dolar ayrılırken, 2001 bütçesinden ayrılan pay 4.5 katrilyon gibi bir rakama fırlamış. Bu savaşların bilançosu da çok uzak değil bize. Yi-

Irak savaşıyla birlikte ABD ekonomisinin hızla büyüyeceğini kaydedyor. ABD'de strateji ve uluslararası çalışmalar

lar merkezi tarafından düzenlenen bir konferansta **Irak'ta elde edilecek "zaferin" ABD ekonomisini ateşleyeceği açıklamaları savaşların gerçekte hangi hesaplar üzerinden planladığını ortaya koyuyor.** Irak'a yapılacak olan bir savaşın nedeni de yukarıdaki sebeplerden başka birşey değildir.

Yine Türkiye'nin olası Irak savaşındaki rolü düşündüğünde en büyük zararları emekçilerin çekeceği görülmüyor. Küresel Sağlık Örgütü Medact'ın Körfez savaşı verileri üzerinden hazırladığı rapora göre Irak'a karşı olası savaşın nükleer bir çatışmaya dönüşmesi halinde 4 milyon kişinin ölebileceği; bunun yanında, nükleer bir silah kullanılsa bile savaşla yarım milyon insanın ölebileceği ortaya konuluyor. Raporda iç savaşla birlikte açlık ve salgın hastalıkların yayılacağı da belirtilerek petrol fiyatlarındaki artışın da tüm dünyayı ekonomik krize sürükleyeceği açıklanıyor.

Devamı sayfa 31'de

emperyalistlerin savaşına ortak olmayacağını daha kararlıca haykırıyor. Özellikle Ortadoğu denince ne olursa yapmaya hazır olan ABD emperya-

ABD, elinde Irak'ta kitle imha silahlarının bulunduğu dair kanıtlar olduğunu söylese de, saldırısı için aslında hiçbir kanıtı ihtiyac